

Tổng Tài Nghĩ Quá Nhiều

Contents

Tổng Tài Nghĩ Quá Nhiều	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	54
20. Chương 20	56
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	62
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	72
29. Chương 29	74
30. Chương 30	75
31. Chương 31	78
32. Chương 32	80
33. Chương 33	82
34. Chương 34	85
35. Chương 35	87

Tổng Tài Nghĩ Quá Nhiều

Giới thiệu

Editor: Ngạc Tuyết Thể loại: Đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia, ma xui quỷ khiến, điền văn, ngắn manh, chủ thụ, hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nghi-qua-nhieu>

1. Chương 1

Edit: Ngạc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên là một tổng tài, hơn nữa còn là một tổng tài vô cùng trẻ tuổi, vô cùng suát khí. Bất quá, hắn cũng có cái ham muốn không muốn nói ra, hắn thích xem tiểu thuyết, ngôn tình hay đam mỹ đều xem, mà loại hình thì chỉ có một — bá đạo tổng tài.

Kỳ thực việc này cũng không thể trách hắn, Thẩm Trạch Nhiên tính cách có chút thoát tuyến, từ khi hắn bằng thực lực bản thân và một chút chút bối cảnh để lên làm tổng tài thì hết thấy đều bị cấp dưới, bị đồng nghiệp nghi vấn, sau lưng nói ra nói vào, ghen tức mà bảo là hắn có thể làm tổng tài vì hắn có cha là chủ tịch.

Thẩm Trạch Nhiên vô cùng tức giận, trời vừa tối đã chạy ra ngoài tiêu hơn 300 đô liền quyết định thay đổi hình tượng bản thân. Sau đó hắn đăng một bài: Cầu viện, làm sao để cho mình thoát nhìn như một tổng tài? Online đợi, phi thường gấp!

Lầu 1, treo link tiểu thuyết đây — (Tiểu kiều thê của tổng tài bá đạo)

Bị anh trai lầu một ảnh hưởng, lầu dưới đều phi thường phối hợp mà quăng một đồng tổng tài tiểu thuyết, đủ các thể loại, BG, BL thê không bỏ sót.

Thẩm Trạch Nhiên bám tiến vào thê là từ đây mở ra cánh cửa tân thế giới. Đương nhiên tính cách hắn có chút nhị, không có nghĩa là trí thông minh hắn có vấn đề, bằng không cái chức tổng tài này của hắn đã sớm bị đập đổ, này đó “Trời lạnh Vương phá” cũng coi như là trò đùa.

(“Trời lạnh Vương phá” câu nguyên bản là “Trời lạnh rồi, để Vương thị phá sản đi” xuất phát từ một bộ tiểu thuyết đại ý là rất ngẫu, rất suát đi!?)

Thẩm Trạch Nhiên tổng kết một chút, khuôn mẫu của tiểu thuyết tổng tài, có lẽ chính là muốn thâm trầm! Muốn bá đạo! Muốn nghiêm túc thận trọng! Muốn ngang ngược (sinh khí) liền ngang ngược (sinh khí)! Về phần phúc hắc này, ôn nhu này thì cho xin đi, hắn cảm thấy được độ khó quá lớn, trực tiếp quên.

Chưa kể, từ khi hắn sừng sừng sộ sộ lên phong cách, cư nhiên thật sự dọa một nhóm người. Nam thấy hắn thì nơm nớp lo sợ, nữ thấy hắn liền phạm hoa si, rất rất rất thỏa mãn lòng hư vinh của Thẩm Trạch Nhiên.

Nếu như muốn nói có cái gì khuyết điểm thì đại khái chính là Thẩm Trạch Nhiên không cẩn thận yêu trúng

tiểu thuyết tổng tài, đã đến mức không thể tự kiềm chế được nữa. Hắn biết rõ, đam mê này nhất định phải giấu thiệt kỹ, nếu không hình tượng mình khổ tâm dựng nên liền muốn sụp đổ.

May là thư ký của hắn cùng hắn là một nhóm, đã từng năm lần bảy lượt cứu hắn ở trong cơn nguy khốn, bảo vệ hắn cái này bá đạo tổng tài – tính cách thiết lập.

Thế nhưng, hôm nay Thẩm Trạch Nhiên lại có chút ưu sầu.

Nữ thư ký C cup chân dài đáng yêu, mỹ lệ của hắn đã xin nghỉ về nhà sinh con rồi! Thời điểm hắn còn đang ảo tưởng cùng Cù Tiểu Tiểu nữ sĩ phát sinh một đoạn văn phòng ngược luyến tình thâm, giai nhân cư nhiên không chỉ đã có bạn trai, còn đã sớm kết hôn rồi!

Cù Tiểu Tiểu là do một tay cha Thẩm Trạch Nhiên bồi dưỡng, Thẩm chủ tịch nghe nói tiểu cô nương mang thai, vung tay lên, trực tiếp cho nàng một năm rưỡi nghỉ đẻ, hoàn toàn không quản con ruột chết sống.

Thẩm Trạch Nhiên đeo theo cha khóc lóc nửa ngày, khóc đến Thẩm chủ tịch phải đau đầu, thực sự không chịu nổi nữa đành đáp ứng cho hắn thêm một thư ký.

“Người phải thiệt xinh đẹp.”

“Được.”

“Đương nhiên cũng phải có khả năng làm việc.”

“Có thể.”

“Tốt nhất là có cặp chân dài tuyệt vời.”

“.....”

Hai ngày sau, cha hắn cho hắn một thư ký từ công ty con chuyển qua. Người thiệt đẹp, chân dài thướt tha.

Chính là giới tính lại là nam, hơn nữa còn luôn bày ra cái mặt như bị thiếu nợ 5 triệu ấy.

Thẩm Trạch Nhiên liếc mắt nhìn tài liệu trước mặt, thư ký này gọi là Lạc Cảnh Xuyên, chắc chắn, tên khó nghe muốn chết; chiều cao 185, dựa vào, cư nhiên còn cao hơn hắn 3 cm; lý lịch... Tỳ tiện bóc một cái đầu có thể nghiền ép hắn.

Thẩm Trạch Nhiên chống khuỷu tay lên bàn, mười ngón giao nhau đem ở hàm dưới, nghiêm túc tự hỏi: Hẳn có phải là không cẩn thận chỗ nào đó rồi đắc tội cha hẳn?

Tác giả có lời muốn nói:

Đoản văn tiểu manh văn.

2. Chương 2

Edit: Ngọc Tuyết

Thời điểm Lạc Cảnh Xuyên nhận được thông báo điều chuyển, nội tâm là 10 ngàn cái không muốn. Lạc Linh nhà hẳn tính cách hướng nội sợ người lạ, mỗi lần đến hoàn cảnh mới đều phải thích ứng rất lâu, thế nhưng Thẩm chủ tịch đối với hẳn có ơn tri ngộ, tại thời điểm hẳn khó khăn nhất đã giúp hẳn.

Hẳn cũng hỏi qua, chỉ là điều phối một thư ký tổng tài, vì sao nhất định phải tìm hẳn, Thẩm chủ tịch biểu thị: “Cảnh Xuyên à, ta cũng không còn cách nào, lớn lên để nhìn hơn cậu có mấy người đâu, dù để nhìn hơn thì chân cũng không dài bằng, chân dài hơn thì lại không để nhìn bằng cậu a.”

“Chủ tịch, ngài đây là chọn thư ký hay chọn con dâu?” Lạc Cảnh Xuyên ngồi ở trên ghế sa-lon, cảm lạnh nhìn Thẩm chủ tịch vuốt lông mèo, vuốt xong một lần lại một lần.

Lão gia tử đôn hậu mà cười ha ha: “Cảnh Xuyên à, cậu cũng là người có khuê nữ, chờ khuê nữ lớn rồi, cậu liền rõ ràng, cha mẹ a, vẫn là hận không thể đem toàn bộ thứ tốt nhất trên thế giới này cho con trai mình.”

Nói xong Thẩm chủ tịch rút ra một xấp tài liệu đưa cho Lạc Cảnh Xuyên, Hân di ở bên cạnh hầu hạ nhất thời kinh ngạc liếc mắt nhìn hẳn. Nếu như nàng nhớ không lầm, phần văn kiện kia hình như là ghi chép những chuyện xuân ngọc của tiểu thiếu gia từ khi vào tiểu học đến giờ đi, chủ tịch sao lại muốn đưa cái này cho Lạc Cảnh Xuyên?

“Trạch Nhiên vẫn rất có năng lực, chỉ là tính cách có chút giống mẹ nó, tôi muốn phiền Cảnh Xuyên cậu chiếu cố nó một chút.”

Lạc Cảnh Xuyên sau khi nhận lấy đứng lên: “Chủ tịch không cần khách khí như thế, nếu như không có chuyện gì khác, Cảnh Xuyên liền cáo từ trước.”

“Lạc Linh, lại đây.” Nam nhân hướng về phía cô bé đang ngồi xổm trong sân mà vẫy vẫy tay, ôm lấy bé đang chạy tới: “Cùng gia nói tạm biệt nào.”

Cô bé lí nhí nói một câu, lập tức cúi đầu vào lồng ngực Lạc Cảnh Xuyên.

“Đứa nhỏ này, vẻ ngoài lại có bảy phần giống tiểu thiếu gia.” Trước đó Lạc Linh vẫn luôn cúi đầu, khi thấy rõ dáng vẻ cô bé, Hân di liền vui vẻ mà thuận miệng nói một câu.

Lạc Cảnh Xuyên dùng ánh mắt quái dị mà nhìn Hân di liếc mắt một cái, vội vã ly khai Thẩm gia.

Người đi rồi Hân di liền không nhịn được mà hỏi lão gia tử một câu: “Đem những chuyện kia của tiểu thiếu gia cho người ngoài biết không sao chứ? Dù sao tiểu thiếu gia đều đã lớn như vậy, nhiều ít cũng muốn giữ chút mặt mũi a.”

Thẩm chủ tịch dùng mũi “Hừ” một tiếng: “Mặt mũi? Hân ở trước mặt ta khóc lóc om sòm lẫn lộn sao không sĩ diện? Quãng oan ức cho thư ký của hân làm cho toàn bộ công ty đều cho là Tiểu Tiểu* yêu thích tổng tài tiểu thuyết, bị cấp dưới cười nhạo sao không sĩ diện? Trước đó vài ngày còn đem lông đuôi A Hoa đều bứt trụi, hại A Hoa đã lâu không để ý tới ta sao không sĩ diện? Ta cố tình kéo cái lợi hại tới trừng trị hân đó!”

(Đây là tên thư ký của bạn tổng tài gốc là (Cù Tiểu Tiểu?) mình hông biết dịch sao mà thấy có là Lưu Tiểu Tiểu nên để vậy ai biết góp ý giúp mình với ())

Nhìn lão gia tử đau lòng thối thối đuôi A Hoa, cầm cá khô nhỏ mà ăn nói khép nép, từng bước dụ dỗ... Hân di bỗng nhiên minh bạch, cái cuối cùng mới chính là trọng điểm đi...

Lạc Cảnh Xuyên trực tiếp nhảy vọt qua tư liệu nửa phần trước, chỉ nhìn từ điểm Thẩm Trạch Nhiên tiến vào công ty, càng nhìn càng cảm lạnh. Chẳng trách chủ tịch sẽ tăng lương cho hân, này không phải tìm vợ, này là muốn tìm cái bảo mẫu cấp ảnh đế!

Thẩm Trạch Nhiên gõ gõ bút lên máy tính một cái, ngã người ra sau, nhấc hai chân lên, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, ta thích uống cà phê xay, nước nhất định phải đúng 90°...”

Oh, người không phải đã từng một ngày uống mười bình sữa Canxi AD?

“Ta không thích thủ hạ nhiều lời...”

Oh, bởi vì nữ chủ trong tiểu thuyết sẩy thai mà lôi kéo cựu thư ký khóc lóc kể lể nửa ngày là ai?

“Phòng làm việc nghiêm cấm làm việc riêng không liên quan đến công việc...”

Oh, ba giờ chiều tác giả không đúng hạn cập nhật, là ai F5 liên tục muốn hồng luôn cái bàn phím?

“..... Nếu đến đây thì nhớ tuân thủ quy củ, hiểu chưa?” Thẩm Trạch Nhiên cầm lấy cà phê Lạc Cảnh Xuyên vừa pha uống một hớp, mặt vắn vẹo một chút, liền thật nhanh khôi phục nguyên dạng.

“Thẩm tổng, cần thêm rất, nhiều, đường sao?” Lạc Cảnh Xuyên mặt không thay đổi dò hỏi.

“... Không, không cần, ta thích cà phê đắng.” Thẩm Trạch Nhiên vung vung tay: “Người đi xuống đi.”

Thấy Lạc Cảnh Xuyên vừa ra khỏi cửa phòng làm việc, mặt Thẩm Trạch Nhiên lập tức xoắn thành bánh bao, vội vàng từ trong ngăn kéo móc ra chai sữa Canxi AD một hơi uống vào.

Tiểu Tiểu, người mau trở lại ~QAQ

3. Chương 3

Edit: Ngạc Tuyết

Thư ký mới đến một tuần, phương diện công tác tạm không nói tới, nhân duyên lại đặc biệt tốt.

Thẩm Trạch Nhiên không chỉ một lần nghe thấy có nữ nhân viên đang hoa si mà nói đến Lạc Cảnh Xuyên, nói cái gì mà lớn lên đẹp trai, có năng lực, người thì chu đáo, rất có trách nhiệm, giọng trầm thấp đặc biệt gợi cảm, ngón tay thon dài hảo nhìn...

Sau đó trăm miệng một lời mà cảm khái: “Rất muốn gả cho anh ấy a!”

Thẩm Trạch Nhiên trốn sau máy vi tính, chỉ lộ hai con mắt, oán hận liếc trộm nam nhân đang làm việc bên cạnh.

Cầu gả? Hừ hừ, hừ hừ, hừ hừ...

“Thẩm tổng, cổ họng ngài không thoải mái? Làm sao lại giống heo hừ hừ, ” Lạc Cảnh Xuyên ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện, giọng lạnh lạnh hỏi: “Muốn ly cà phê nữa không?”

Cà em gái người phê! Thẩm Trạch Nhiên nghe đến hai chữ kia, dạ dày phảng phất trong nháy mắt liền bắt đầu thấy đau, hần nhất định phải nghĩ một biện pháp, thủ tiêu ly cà phê đắng mà sáng nào tên chết tiệt này cũng đưa hần.

Thẩm Trạch Nhiên mở Baidu, tìm một chút “Chỗ có hại khi uống cà phê đắng”, trước mắt nhất thời sáng ngời, hần hắng giọng một cái: “Lạc thư ký, ta ngày hôm qua đi một chuyến đến bệnh viện, bác sĩ nói ta

huyết áp hơi cao, sau này cũng không cần chuẩn bị cà phê mỗi sáng, nước sôi là được.”

Sau đó hẳn có thể chuẩn bị hai ly nước giống nhau như đúc, một chén đồ đầy sữa Canxi AD, rồi thừa dịp Lạc Cảnh Xuyên không để ý mà đổi ly.

Chà chà, ở ngay trước mặt hẳn quang minh chính đại uống sữa Canxi AD, ngẫm lại liền thấy kích thích quá đi!

“Ồ.” Lạc Cảnh Xuyên có chút khó giải thích mà cảm thấy khá đáng tiếc, không được thấy cái nhị hóa thủ trưởng này uống cà phê mà so với uống thuốc Đông y còn thống khổ hơn, đi làm thực sự là ít đi chút lạc thú.

Lấy cớ này thật chẳng ra sao, bắt quá y bây giờ còn chưa dự định vạch trần hẳn.

Lạc Cảnh Xuyên kỳ thực không thể nói đặc biệt chán ghét Thẩm Trạch Nhiên. Ban đầu, Thẩm Trạch Nhiên vì lý do cá nhân mà làm cho hẳn phải chuyển nơi công tác, ảnh hưởng đến Lạc Linh nên mới làm cho y vô thức dán thêm cái mác “Tùy hứng vô dụng phú nhị đại*” cho Thẩm Trạch Nhiên, khó tránh khỏi có chút không lọt mắt cùng phản cảm.

(phú nhị đại chỉ thế hệ giàu có thứ hai ở Trung Quốc, những người được thừa hưởng khối tài sản đồ sộ của các đại gia)

Thế nhưng mấy ngày trước trong buổi họp, Thẩm Trạch Nhiên biểu hiện thực sự nằm ngoài dự liệu của y, tuy không thể nói là khiến người ta kính sợ như thần, nhưng nếu là tổng tài thì đúng là đủ tư cách.

Nếu không phải có Thẩm Trạch Nhiên làm thư ký thì về mặt những người tham gia đều khó coi hơn rồi.

Lạc Cảnh Xuyên vừa nghĩ tới hình tượng chính mình trong lòng Thẩm Trạch Nhiên lại là một con hồ ly mặt lạnh chọc người muốn đánh, liền khắc chế không nổi mà ngứa tay muốn đánh người.

Lúc này, điện thoại di động Lạc Cảnh Xuyên đột nhiên vang lên, thấy tên người gọi liền biến sắc mặt, vội vàng nhận: “Linh Linh, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Xin hỏi là Lạc tiên sinh sao? Tôi là giáo viên chủ nhiệm của Lạc Linh, thật xin lỗi, có thể phiền ngài hiện tại đến trường một chuyến được không? Em Lạc Linh đánh bị thương một học sinh khác.” Bên kia điện thoại là giọng một nữ nhân xa lạ.

Lạc Cảnh Xuyên cúp điện thoại, vừa vặn đối mắt với Thẩm Trạch Nhiên đang nhìn sang đây.

“Thẩm tổng, xin lỗi, con gái tôi ở trường học có chút việc cần phải xử lý, tôi muốn xin nghỉ một ngày.”

Thẩm Trạch Nhiên có chút bất ngờ, không nghĩ tới thư ký này của hắn tuổi còn trẻ, còn chưa kết hôn mà lại có con gái đã đến trường, hắn nhất thời bị gọi lên lòng hiếu kỳ.

Hơn nữa kẻ luôn giữ bản mặt thiếu đánh kia cư nhiên có lúc thất thố, Thẩm Trạch Nhiên cảm thấy được chính mình tuyệt đối không thể bỏ qua thời khắc này, nói không chừng còn có thể nhìn thấy càng nhiều biểu tình đặc sắc của đối phương.

Hắn nhất định phải tìm cái gì đó để cân bằng một chút, gần đây luôn có ảo giác rơi xuống hạ phong.

“Ta lái xe đưa người đi.” Thẩm Trạch Nhiên cùng đứng lên, nghiêm túc nói: “Người bây giờ tâm tình không tốt, không thích hợp lái xe.”

Lạc Cảnh Xuyên uyển chuyển cự tuyệt nửa ngày, cuối cùng thua ở Thẩm Trạch Nhiên một bộ “Người không đồng ý ta sẽ không cho phép người nghỉ”, hắn thực sự không hiểu nổi thủ trưởng của hắn mỗi ngày đều nghĩ cái gì.

Nguyên bản Thẩm Trạch Nhiên vốn không nghĩ nhiều, thế nhưng Lạc Cảnh Xuyên lại tìm mọi cách từ chối làm cho hắn toát ra một cái ý niệm kỳ quái: Lạc Cảnh Xuyên tại sao không muốn hắn đưa đi? Chẳng lẽ có cái gì không thể để cho hắn nhìn thấy?

Tỷ như, Lạc Cảnh Xuyên thật ra là nữ nhân, con gái hắn sẽ nhào lên gọi “hắn” là mama?

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngọc Tuyết

Phụ nhị đại lái xe nên là dạng gì đâu? Mercedes-Benz, Lamborghini, chỉ hận không thể leo lên luôn cái phi cơ, ít nhất trước khi Lạc Cảnh Xuyên thấy Thẩm Trạch Nhiên thì chính là có chút phiến diện như thế.

Hắn nghĩ tới rất nhiều hiệu xe mà Thẩm Trạch Nhiên có thể lái, chính là vạn vạn không nghĩ tới cái này tổng tài cư nhiên chọn một chiếc ZEV*. Đương nhiên nhìn từ ngoài hoàn toàn không có gì để nói, so với các loại ô tô khác cũng vậy, chính là sau khi chạy mới thấy, tốc độ chậm đến làm người ta giận sôi.

“Thẩm tổng, như vậy, chỉ có chiếc này?” Lạc Cảnh Xuyên nhìn chiếc xe điện vừa tăng tốc vượt qua bọn họ bên ngoài.

“Dĩ nhiên không phải.” Thẩm Trạch Nhiên hai tay khấn trương nắm chặt lấy vô lăng, ngay cả thời điểm trả lời mắt cũng liên tục nhìn chăm chăm vào tình hình giao thông.

“Kia, tại sao muốn lái cái này?” Lạc Cảnh Xuyên khá là câm lặng.

Phía trước vẫn là đèn đỏ, Thẩm Trạch Nhiên ngừng xe lại, nguyên bản thân thể vẫn luôn căng thẳng thoáng cái nói lỏng, ngữ khí có chút nhanh, trả lời: “Thứ nhất, xe này không đốt dầu rất thân thiện với môi trường; thứ hai...” Thẩm Trạch Nhiên đem câu nói kế tiếp nhanh chóng nuốt xuống, cười ha hả: “Đèn xanh, không nên cùng người lái nói chuyện.”

Lạc Cảnh Xuyên đối ngoài cửa sổ lờm một cái.

Thẩm Trạch Nhiên ám đạo nguy hiểm thật, may là chính mình phản ứng nhanh, nếu không liền bị nắm được.

Hắn chọn cái xe này kỳ thực còn có hai nguyên nhân, ngoài việc bảo vệ môi trường, hắn còn có chút tâm tư nhỏ nhỏ khác.

Thẩm Trạch Nhiên chính là rất yêu thích tính cách thiết lập của tổng tài bá đạo, thế nhưng yêu so với cái thiết lập đó quan trọng hơn nhiều. Hắn liền nghĩ đến, mình lái cái xe tồi tàn như thế, nữ chính có hay không đối với mình nhất kiến chung tình nhị kiến chân thành đến chết không thay đổi, cái này so với gì mà “Tổng tài lái hào xe hưng hăng càn quấy, nữ chính không sợ cường quyền chống đối, tổng tài đối với nàng vài phần kính trọng sau đó cái gì cái gì” càng khiến hắn tâm động.

Tổng tài tiểu thuyết thiên thiên vạn vạn, Thẩm Trạch Nhiên đặc biệt không lọt mắt cái loại thiết lập này, cho nên gì mà hào xe, xe điện đây có bao nhiêu tốt.

Tốc độ đủ nhanh, điều khiển dễ dàng, hoàn toàn sẽ không bị cười nhạo là lái xe như rùa bò.

Sau hai mươi phút, hai người tới cửa trường Tiểu học.

“Thẩm tổng, đã làm phiền ngài.” Lạc Cảnh Xuyên mở cửa xe liền đi, không có chút ý muốn chờ Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên nhìn bóng lưng hắn đi vào trường học, khó giải thích được mà sinh ra một loại cảm giác hiu quạnh bị người dùng xong liền vứt bỏ.

Này, này người này, sao có thể như vậy chứ? Không cho hắn đi xem, hắn càng muốn nhìn một chút!

Thẩm Trạch Nhiên đem xe dừng lại, theo sau Lạc Cảnh Xuyên tiến vào trường học. Chờ tới lúc hắn mò vào văn phòng, bên trong hình như đã cãi nhau, một nữ nhân tóc tai bù xù đang lôi kéo Lạc Cảnh Xuyên mà gào khan, khóc lóc om sòm lẫn lộn, nói cái gì “Con gái người đem con trai của ta đánh đến đầu đều chảy máu, thường tiền!”, lẫn qua lộn lại mấy câu, chính là không thể rời bỏ bồi thường.

Lạc Cảnh Xuyên đầu đầu lớn rồi, từ khi hắn đến văn phòng, một câu cũng không kịp nói, liền bị nữ nhân này lôi kéo kêu khóc, căn bản không cho hắn có cơ hội làm rõ sự tình.

Hắn lại không thể thật sự cùng một nữ nhân động thủ, lúc đó không chắc sẽ truyền ra lời hi kỳ cổ quái gì, ai biết nữ nhân này cư nhiên được voi đòi tiên, giơ tay liền đi cào nam nhân, Lạc Cảnh Xuyên trên tay nhất thời xuất hiện vài đạo vết máu.

Nguyên bản Lạc Linh đang ngoan ngoãn đứng ở một bên bỗng nhiên chuyển động, tiểu cô nương đầy mặt nước mắt xông lên liền đem nữ nhân đẩy ra, tiếng nói non nớt đầy tức giận gào lên: “Đừng đụng vào ba ba ta!”

Chú thích:

ZEV: nguyên bản là mình tra thì là một loại xe không chạy bằng xăng, khá thân thiện với môi trường và tốc độ xe thường rất chậm nhưng tra hình thì nhìn ngoài hình xe khá khác so với miêu tả nên mạng phép đổi lại là ZEV – khá tương tự chạy bằng điện. Mà có lẽ cái Thẩm tổng mua có tốc độ khá chậm nhưng vì hình tượng mình đăng ảnh mình họa là dòng Sports Cả luôn nha

Mercedes-Benz

Logo

Vì Các chủ thích Sports Car nên đăng ảnh Sports Car thôi nha

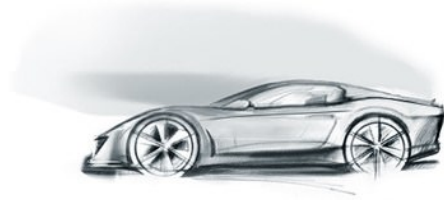
Lamborghini

Logo

ZEV Motors LTD

World class **electric** sports car, with 250 km/h top speed

5. Chương 5

Edit: Ngọc Tuyết

Người phụ nữ kia không chú ý liền thật sự bị Lạc Linh đẩy ngã ngồi xuống, vì cô ta đang mặc váy ngắn công sở nên cái tư thế này thực không quá lịch sự.

Nữ nhân mắt mặt, cư nhiên nhấc chân liền hướng nữ hài đạp tới, Lạc Cảnh Xuyên theo lễ phép, vẫn luôn nghiêng đầu lảng tránh ánh mắt, tầm mắt không có đặt ở trên người nữ nhân, cũng không nhìn thấy động tác của nàng.

Thẩm Trạch Nhiên trốn ở ngoài cửa nhưng là thấy rõ rõ ràng, người phụ nữ kia trên chân mang giày cao gót ít nhất có 7 centimet, dường như rất tức giận, không hề khống chế lực đạp. Một cước này nếu đạp trúng người đứa bé, tiểu cô nương sợ là phải chịu không ít đau.

Cô giáo đứng phía sau kính hô lên, Lạc Cảnh Xuyên rốt cục ý thức được không đúng, nhưng đã không còn kịp. Thế ngàn cân treo sợi tóc, Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên bị người từ phía sau bế lên, bàn chân kia đạp phải bắp chân một người mặc thường phục quần xám.

Thẩm Trạch Nhiên đau mà khe rên một tiếng, nước mắt đều muốn rớt xuống. Nếu không phải người chung quanh quá nhiều, hẳn quả thực hận không thể ôm căng chân gào hai tiếng: Ngọa tào này quá đau! Giày cao gót nên bị xếp vào hung khí!

Lạc Cảnh Xuyên sợ hãi không thôi mà nhanh chóng ôm lấy bé gái: “Linh Linh không có sao chứ?”

Lạc Cảnh Xuyên lắc đầu, ủy khuất ôm lấy cổ của nam nhân: “Hắn nói ta là đã chủng không có mẹ cần.”

Lạc Cảnh Xuyên tức sôi ruột thực sự không nhịn được, chính muốn nổi giận, người phụ nữ kia ngược lại là đứng lên mở miệng trước, âm dương quái khí nói rằng: “Coi như con trai của ta nói thế thì có thể đánh người sao? Huống hồ con trai của ta nói không sai, Lạc tiên sinh hình như còn chưa kết hôn đi, ha ha.”

Lời này mới vừa nói ra, sắc mặt mấy giáo viên đứng sau đều không đúng, từng cái từng cái nhìn thật đặc sắc. Chỉ là trường học sợ ảnh hưởng trái chiều, thói quen chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, chỉ có thể ba phải mà ôn tồn khuyên giải hai bên.

Lạc Cảnh Xuyên ôm nữ nhi, gân xanh trên mu bàn tay đều tuôn ra, lạnh lùng nói: “Cô Hoàng...”

“Cảnh Xuyên không kết hôn là sợ ảnh hưởng sự nghiệp của tôi thôi, dù sao tôi tham gia một Show là có thể bằng nửa năm tiền lương của cô. Tôi đang bận công tác, nhận được điện thoại của anh yêu liền chạy tới, quần áo chưa kịp đổi, cười chê rồi.”

Một giọng nữ nhẹ nhàng ngắt lời người nam, Lạc Cảnh Xuyên quay đầu nhìn về phía sau Thẩm Trạch Nhiên, vẻ mặt như gặp phải quỷ. Trong phòng làm việc những người khác cũng là trợn mắt há hốc mồm, chờ chút, vừa nãy tiến vào, cái người chiều cao 180 này là một nữ nhân?!

Thẩm Trạch Nhiên hôm nay mặc áo cổ cao, đem hầu kết che đi, thêm vào đó vẻ ngoài của hắn vốn tương đối thanh tú, lúc này âm thanh lại có chút rên khe, lập tức cư nhiên đem những người này đều dọa sợ.

“Nàng và Lạc Cảnh Xuyên lớn lên rất giống, chỉ có khí chất là không giống nhau.” một giáo viên trẻ tuổi nhỏ giọng

nói.

Đương nhiên không bao gồm Lạc Cảnh Xuyên.

Thẩm Trạch Nhiên hướng về phía Lạc Cảnh Xuyên trừng mắt nhìn, đi tới ôm Lạc Linh. Tiểu cô nương tuy rằng hướng nội nhưng cũng rất thông minh, hơn nữa Thẩm Trạch Nhiên vừa nãy còn cứu bé nên rất phối hợp mà nhào tới trên người hắn.

“Mẹ ~” Lạc Linh mím môi liền khóc lên, Thẩm Trạch Nhiên đau lòng vỗ vỗ lưng bé: “Ngoan, không khóc a, ma ma thay người dạy đại bại hoại!”

“Này vị thái thái, ” Thẩm Trạch Nhiên đi tới phía trước, phi thường khinh thường nhắc nhở: “Con người có mẹ sinh nhưng xem ra không có mẹ dạy a, không đúng, cũng không phải không có mẹ dạy, chủ yếu là cái người tự xưng là mẹ này cũng không có giáo dục gì, không nói lý mà chỉ biết khóc lóc om sòm lẫn lộn, cô xướng hay như vậy, có muốn tôi giới thiệu việc làm cho không? Cô thấy đấy, hiện tại làm y nháo (medical trouble)* thiếu chính là nhân tài như cô vậy, quăng hết mặt mũi, gào thét, lẫn lộn, cào người, hơn nữa còn có thể nguy trang đến mức như là người bị hại, phàm là có người có học đều không làm được việc này...”

(Nguyên là (medical trouble) là một hình thức tương tự với biểu tình để gây áp lực lên bệnh viện, các bệnh nhân được thuê sẽ cùng gia đình kêu gọi, tổ chức biểu tình)

Nữ nhân tức đến mặt đều đen, bước tới muốn bắt người, Thẩm Trạch Nhiên đã chuẩn bị trước, lắc người một cái liền tránh ra, ủy khuất nói: “Ai ai, người sao có thể đánh người a? Ta nói đều là lời thật a.”

6. Chương 6

Edit: Ngạc Tuyết

Người phụ nữ kia rõ là quen thói vô lý, bị Thẩm Trạch Nhiên oán một trận, lại còn muốn nổi giận, ngược lại là đứa bé mũm mĩm mắng Lạc Linh lúc trước thấy thật xấu hổ.

Trẻ con tuy rằng có thể không hiểu những đạo lý gì quá lớn, nhưng chúng cũng biết hai chữ mặt mặt viết như thế nào, đặc biệt là khi có một người khác để so sánh.

Bé mặt đỏ bừng hướng về phía Lạc Linh lớn tiếng hô một câu “Xin lỗi” liền từ văn phòng chạy ra ngoài, người phụ nữ nhất thời không để ý tới bọn họ, vội vã đuổi theo đứa nhỏ.

Ít đi nữ nhân ở đó cãi lộn, mọi người khách khách khí khí đem sự tình nói rõ ràng, song phương đều lùi một bước, cũng không còn là vấn đề lớn.

Nhưng cô bé cũng không tiếp tục ở lại trường, Lạc Cảnh Xuyên thay bé xin nghỉ, công ty bên kia còn có việc, hẳn chỉ có thể nhận lời mời mọc nhiệt tình, thành khẩn của Thẩm Trạch Nhiên mà mang Lạc Linh theo tới.

Lúc về, Lạc Cảnh Xuyên ngồi xuống chỗ ghế, việc của Lạc Linh tốn thời gian ngoài ý muốn, sáng nay còn có văn kiện chưa xử lý xong, không chút nào nghỉ lại ở trên đường lãng phí thời gian.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Thẩm Trạch Nhiên cùng Lạc Linh tựa hồ đặc biệt hợp ý, một lớn một nhỏ ngồi ở ghế phụ đùa giỡn tới không biết trời trăng mây gió.

“Thức thức, nói chuyện.” Lạc Linh tò mò nhìn chằm chằm Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên hắng giọng một cái, một tiếng nói già nua ở trong xe vang lên: “Này nhá, búp bê nơi nào, thật là xinh đẹp.”

Cô bé lắc lắc đầu: “Muốn giọng mama cơ.”

“Linh Linh gần đây có ngoan hay không, có kén ăn hay không?” Thẩm Trạch Nhiên lập tức đổi thành giọng nữ vừa rồi, vui cười hớn hở mà tiếp tục cùng bé con chơi đùa.

“Linh Linh thật ngoan, cả Ớt xanh cũng ăn hết.” Cô bé ngẩn đầu nghiêm túc trả lời.

Dáng vẻ nho nhỏ đáng thương kia trong nháy mắt chợt trúng tim Thẩm Trạch Nhiên, liền ôm lấy rồi hôn một cái lên mặt Lạc Linh: “Linh Linh giỏi quá!”

Hai người náo loạn một hồi, Lạc Linh liền vùi cái đầu nhỏ trong lồng ngực Thẩm Trạch Nhiên, ngủ ngon lành.

Lạc Cảnh Xuyên không nhịn được liếc mắt một cái, hỏi: “Người biết giả âm? Tại sao muốn học...” cái hoàn toàn không liên quan gì tới công việc?

Sau đó hẳn liền thấy cái tên lúc bình thường luôn giả vờ đứng đắn giờ thì lộ ra biểu tình đắc ý, may là không có đuôi, bằng không chắc đến đuôi cũng nhếch lên trời rồi.

“Đây là thiên phú, người muốn ước cũng không có đâu ~” đắc ý tới đuôi cũng run lên kia.

Lạc Cảnh Xuyên nhận ra Thẩm Trạch Nhiên nói câu này thì âm thanh cùng với bình thường cũng hơi khác, hình như là càng trong trẻo càng hoạt bát càng... Ừm, ngốc chút.

Thẩm Trạch Nhiên có thể giả âm, nói đó là thiên phú cũng không sai, cha hẳn trước đây thuận miệng nói

một câu, đại khái là nói hần nói chuyện nghe cứ cà lơ phất phơ, không có chút nào đáng tin cậy. Cho nên khi hần cố gắng tăng cấp cày thiết lập tính cách bá đạo tổng tài, hần đương nhiên cũng không bỏ qua thanh âm của mình.

Vì vậy Thẩm Trạch Nhiên chạy lên internet lục soát giáo trình, còn đặc biệt tìm một sư phụ. Âm vực của hần đặc biệt rộng, luyện một thời gian ngắn thì xem như có chút thu hoạch, còn giọng nữ cùng giọng lão niên, thuần túy là sở thích quái lạ của hần.

“Không biết Thẩm tổng còn có kỹ năng nào khác không?” Lạc Cảnh Xuyên thuận miệng hỏi một câu.

“Ta sẽ có nhiều hơn thế ~ chỉ có các người không nghĩ tới, không có cái ta không thể làm ~~~” hiện tại không chỉ có đuôi nhếch lên, quả thực muốn bay luôn lên trời rồi.

Thời điểm trở lại công ty, Thẩm Trạch Nhiên lập tức bày ra tư thế tổng tài, Lạc Cảnh Xuyên ôm Lạc Linh theo ở phía sau yên lặng lờm một cái.

Thẩm tổng, diễn kỹ của ngài còn cần tăng mạnh a, coi như tôi là không biết trước, thiết lập của ngài võ không khỏi quá nhanh đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Buổi tối vẫn còn nữa, đoán xem Thẩm tổng lại đốt sáng lên cái gì (kỳ quái) kỹ năng?

Gợi ý, cùng nữ nhân có liên quan (. ^ ^)

7. Chương 7

Edit: Ngạc Tuyết

“Này này, đứa bé thư ký Lạc đang ôm là của Thẩm tổng đi, đôi mắt kia, cái mũi kia quả thực là từ một khuôn đúc ra.”

“Trời ạ, Thẩm tổng đã có con! Đứa bé đều đã lớn tới vậy rồi!”

Hai nữ nhân viên sau khi thấy ba người lướt qua liền không nhìn được mà khe khẽ bàn luận, Lạc Cảnh Xuyên đi sau, động tác cứng đờ.

Đây là lần thứ mấy rồi? Tại sao bọn họ đều nói Linh Linh cùng Thẩm Trạch Nhiên giống nhau?

Lạc Cảnh Xuyên ngồi trước bàn làm việc, ngồi yên nửa ngày, không nhúc nhích một chút, tầm mắt của hắn đặt trên hai người đối diện qua lại nhìn quét.

Không phải trùng hợp đi? Lẽ nào cái người trước kia lại là Thẩm Trạch Nhiên? Lạc Cảnh Xuyên nhíu mày, không khỏi siết chặt nắm đấm, nếu quả thật chính là như vậy, lẽ nào muốn hắn chuyển quyền người giám hộ sao? Không được, tuyệt đối không được!

Hắn nên làm sao?

Lạc Cảnh Xuyên rơi vào trầm tư, cho nên hắn không có chú ý tới Thẩm Trạch Nhiên ngồi sau máy vi tính đã rơi vào trạng thái linh hồn xuất khiếu.

Giờ khắc này trong đầu Thẩm Trạch Nhiên chính là sóng dữ điên cuồng.

Mấy dòng chữ này, mấy dòng này nhìn rất chi là quen mắt được không!!!

Hắn trước đây vẫn cảm thấy rất kỳ quái, chính mình đẹp trai như vậy, lại có tiền, có năng lực, tại sao Cù Tiểu Tiểu không thích hắn, mà lại gả cho cái tên qua đường A nào đó căn bản không được xuất hiện, hiện tại hắn rốt cuộc biết nguyên nhân: Nguyên lai hắn đi Sai! Chiến! Trường! Rồi!

Hắn luôn xem chính mình đang ở trong thành phố của ngôn tình, vạn vạn không ngờ tới hắn là nằm trong kênh thuần ái (tình yêu thuần khiết), nhãn mác vẫn là Sinh! Tử!! Văn!

Tràng diện xoay chuyển quá nhanh khiến hắn hoàn toàn mộng bực.

Chẳng trách Lạc Cảnh Xuyên từ lúc chuyển đến đây công tác liền bày sắc mặt này cho hắn xem, nhất định là nhận ra hắn, cho nên mới trăm phương ngàn kế không cho hắn đến trường Tiểu học*. Hiện tại, thái độ có chút mềm như vậy cũng là bởi Lạc Linh rất yêu thích hắn đi?

(Trước đó tác giả để (trường Tiểu học) nhưng giờ là (nhà trẻ) mà theo nội dung truyện thì Lạc Linh đã được 7 tuổi nên mình sửa lại cho thống nhất nhé)

Làm sao bây giờ, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy.

Không không không, Thẩm Trạch Nhiên ngón tay trở giao nhau đệm dưới cằm, dùng biểu tình quyết tuyệt liêu chết đến cùng nhìn chăm chăm Lạc Linh đang ngủ trên ghế sa lon, điều kiện tiên quyết thành lập suy đoán này là, Lạc Linh thật sự là con gái hắn.

Giám định cha con thì hắn có thể tìm người làm, nhưng quan trọng là phải làm sao bắt động thanh sắc mà lấy được DNA của Lạc Linh?

Thẩm Trạch Nhiên linh cơ khe động, từ trong ngăn kéo móc ra một phần văn kiện, nói: “Thư ký Lạc, làm phiền người lập tức đem phần văn kiện này giao cho Thẩm chủ tịch.”

Lạc Cảnh Xuyên sững sốt một chút, vẫn là nhận lấy. Trước khi đi, hần liếc mắt nhìn Lạc Linh đang ngủ trên ghế sa lon, do dự một chút vẫn là một mình ra cửa.

Xem đi xem đi, khẳng định có vấn đề, bằng không sao lại yên tâm mà để hài tử ở đây, nhất định là chắc chắn mình sẽ không làm hại Lạc Linh.

Thẩm Trạch Nhiên cũng không nghĩ, nếu như Lạc Cảnh Xuyên đem Lạc Linh mang đi, hần lại sẽ đổi một phương thức khác chứng minh suy luận bản thân: Xem đi xem đi, khẳng định có vấn đề, bằng không sao muốn mang hài tử đi, nhất định là sợ chính mình lấy được ADN bản mẫu đem đi giám định.

Sau khi Lạc Cảnh Xuyên ra khỏi cửa không lâu, Thẩm Trạch Nhiên liền để trợ lý đi mua bánh ngọt, lược cùng dây buộc tóc, đem bé con đánh thức. Dự dõ Lạc Linh ăn bánh ngọt, Thẩm Trạch Nhiên nhìn cô bé buộc tóc đuôi ngựa, cười nói: “Linh Linh, thúc thúc chải tóc giúp người, ngủ tới rồi hết rồi.”

Lạc Linh ngoan ngoãn gật gật đầu.

Thẩm Trạch Nhiên lấy cái lược, tháo dây buộc tóc của bé, trước đem tóc chải thuận, lạng lẽ nhét cái lược có tóc vào túi, sau đó tràn đầy phấn khởi vuốt vuốt ống tay áo.

Sau mười phút, Thẩm Trạch Nhiên mang theo Lạc Linh vào phòng vệ sinh, đem cô bé ôm lấy, đứng trước gương xoay một vòng: “Nhìn nè, cái này gọi là bím tóc đuôi cá, đẹp mắt không?”

Tiểu cô nương dù hướng nội, cũng vẫn thích xinh đẹp, hai con mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm chính mình trong gương: “Đẹp lắm!”

Thẩm Trạch Nhiên trước trước sau sau cấp Lạc Linh thắt bím tóc đuôi cá, bím tóc bánh quai chèo, bím tóc bò cạp, còn tri kỷ mà dùng điện thoại của Lạc Linh chụp cho bé thật nhiều bức ảnh xinh đẹp, chọc cho Lạc Linh cực kỳ vui vẻ.

Thẩm Trạch Nhiên đổi tay nghề của chính mình phi thường hài lòng, lúc trước Cù Tiểu Tiểu nữ sĩ dưỡng một đầu tóc dài đen mượt, Thẩm tổng từng ảo tưởng sau khi bọn họ kết hôn, chính mình mỗi ngày đều giúp lão bà chải đầu. Ôi! Cảnh tượng đẹp biết bao nhiêu. Vì vậy quyết đoán dựa theo giáo trình trên internet, đem tất cả toàn bộ học một lần.

Không nghĩ tới cuối cùng lại dùng trên người Lạc Linh tiểu nữ sĩ.

Thời điểm Lạc Cảnh Xuyên trở lại, bé con chính đang bày pose, Thẩm Trạch Nhiên giơ điện thoại di động, nằm trên mặt đất chụp ảnh cho bé.

Lạc Cảnh Xuyên: “.....”

Sáng ngày thứ hai, Lạc Linh rời giường cầm cái lược cùng dây buộc tóc đi tìm Lạc Cảnh Xuyên: “Ba ba, chải đầu.”

Lạc Cảnh Xuyên thành thực buộc cái đuôi ngựa, cúi đầu xuống liền đối diện ánh mắt thất vọng của cô bé: “Ba ba, thất cái bím tóc.”

Lạc Cảnh Xuyên: “.....”

Luôn cảm thấy tại thời điểm hần không ở, nữ nhi đã bị đoạt đi rồi

8. Chương 8

Edit: Ngạc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên hất đầu ra sau, ở trong phòng làm việc đứng ngồi không yên chờ đợi, Lạc Cảnh Xuyên bị tiếng “Kẹt kẹt” lắc ghế của hần làm cho có chút phiền, không nhịn được dùng bút gõ bàn một cái nói:

“Thẩm tổng, ngài có nơi nào không thoải mái sao?”

Đang lắc ghế, Thẩm Trạch Nhiên chợt cứng đờ, vì che giấu nguyên nhân thật sự khiến bản thân bất an, đại não hần nhanh chóng vận chuyển, ho khan hai lần, trầm giọng nói: “Bệnh trĩ tái phát.”

“.....” Lạc Cảnh Xuyên đơ mặt: “Ồ.”

Thẩm Trạch Nhiên bỗng nhiên đứng lên, quay người tiến vào phòng vệ sinh, ngay sau đó Lạc Cảnh Xuyên liền nghe bên trong truyền đến một tiếng “Bốp” nhỏ.

Hiệu quả cách âm của gian phòng rất tốt, động tĩnh lớn như vậy, tên gốc kia có phải là đầu đều sưng lên rồi. Lạc Cảnh Xuyên thần nhiên mà nhấp một hộp cà phê, cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện, căn bản không muốn đi đoán đầu của thủ trưởng hần đang rối rắm cái vấn đề gì.

Thẩm Trạch Nhiên đứng trong phòng vệ sinh lệ rơi đầy mặt, biến cái em gái người bệnh trĩ! Hần không có bệnh trĩ! Làm sao bây giờ, hình tượng hần khổ tâm xây dựng a!

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Trạch Nhiên mới vừa ngồi xuống, liền thấy trên bàn làm việc thật tri kỷ có hai hộp thuốc —— Thuốc mỡ Maxxxlong chuyên trị trĩ và Thuốc đạn Maxxxlong chuyên trị trĩ.

(Nguyên là X là viết lại từ (Mayinglong) một hãng chuyên các sản phẩm trị trĩ:))

Người như thế tuyệt đối không phải là mẹ của con hần! ()

Thẩm Trạch Nhiên tức giận đem thuốc ném vào trong ngăn kéo, nghiêng răng nghiêng lợi trừng bàn làm việc của Lạc Cảnh Xuyên, hừ hừ, người chờ, chờ kết quả kiểm tra DNA có rồi...

Đang nghĩ tới 108 cách giày xéo thư ký, chuông điện thoại của Thẩm Trạch Nhiên vang lên, liếc mắt nhìn tên hiển thị, hần lập tức nhấn nút nhận cuộc gọi, nuốt nước miếng một cái hỏi: “Tư Đồ, kết quả thế nào?”

Trong điện thoại di động truyền tới một giọng nam thanh lãnh, ngữ khí bằng phẳng không có một chút rung động: “Chúc mừng người, làm cha.”

Dù Thẩm Trạch Nhiên sớm đã chuẩn bị tâm lý vẫn có loại cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh, Lạc Linh thật sự là con gái hần!

“Huynh đệ, cảm tạ a, cái kia, việc này tuyệt đối đừng nói với cha ta.” Thẩm Trạch Nhiên âm thanh khô khốc, hoảng hốt cúp điện thoại, trực tiếp co quắp ngồi xuống ghế.

Hần kéo kéo tóc, vẫn không nghĩ ra được mình đụng phải Lạc Cảnh Xuyên khi nào. Chờ chút, trong tiểu thuyết mà gặp tình huống này, thông thường đều là đi nhầm phòng, say rượu loạn / tính, sau đó một X liền mang thai.

Thẩm Trạch Nhiên trong nháy mắt hóa đá, hần hình như thật sự uống quá chén nhiều lần, phần lớn là ở cuộc họp hàng năm của công ty, gặp công ty con Lạc Cảnh Xuyên công tác cũng không phải không thể xảy ra, lẽ nào chính là một lần nào đó lúc ấy.

Có nên sai người tra một chút xem trước khi Lạc Cảnh Xuyên tới đây đã tham gia mấy lần họp hàng năm?

“Cái gì? Thư ký Lạc hàng năm đều tham gia?” Thẩm Trạch Nhiên xoa xoa huyệt thái dương, hần cần phải thay đổi suy nghĩ, nếu như Lạc Cảnh Xuyên thật sự dán vào cái mác “Sinh tử”, “Kia... lúc thư ký Lạc ở công ty con có hay không xin một kỳ nghỉ rất dài?”

“Xin nghỉ thì hình như không có, bất quá bảy năm trước anh ta từng nộp đơn xin ra ngoại quốc khảo sát một năm, Thẩm chủ tịch phê duyệt.”

Thẩm Trạch Nhiên vỗ bàn một cái, này là được rồi, Lạc Linh vừa vặn bảy tuổi, Lạc Cảnh Xuyên căn bản không phải đi khảo sát, nhất định là trốn đến nước ngoài sinh con rồi!

Đang đắm mình trong suy luận của bản thân, Thẩm Trạch Nhiên bị tiếng mở cửa đánh tỉnh, liền thấy Lạc Cảnh Xuyên một thân âu phục khéo léo màu xám, dưới nách kẹp cặp văn kiện, bước chân dài, mang cái

mặt băng sơn đi vào.

“Thẩm tổng sớm.” Khách sáo mà xa cách thăm hỏi.

Tâm trạng Thẩm Trạch Nhiên nhất thời hẫng lên một cái, chỉ có lý trí làm cho hắn không nhận được lần thứ hai xác nhận nói: “Cái kia, Lạc thư ký, Linh Linh thật sự là con gái người?”

Lạc Cảnh Xuyên giật mình một cái, cảnh giác nhìn về phía Thẩm Trạch Nhiên, ngữ khí phi thường cứng rắn: “Chúng ta tự nhiên là có liên hệ máu mủ!”

9. Chương 9

Edit: Ngọc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên nằm trên giường, một bên nước mũi một bên nước mắt cày xong cập nhật hôm nay, tiện tay ném cái ngư lôi dưới biển sâu*, bỏ ipad xuống thở dài một hơi.

(Một hình thức khen thưởng cho tác giả mạng do đọc giả dùng tiền mua và tác giả có thể quy đổi thành tiền)

Haiz, tiểu thụ cư nhiên mang theo hài tử chạy, biến người mệnh mông, biết nơi nào tìm? Tiểu công kia quá ngu, vừa tới liền cướp con của người ta, bị hiểu lầm là đáng đời, hi vọng tác giả tiếp tục ngược hắn đừng có ngừng!

Thẩm Trạch Nhiên trở mình, rơi vào trầm tư. Hắn cũng không thể phạm loại sai lầm này, thấy phản ứng của Lạc Cảnh Xuyên hôm nay, khi nhắc tới Lạc Linh liền biết, y có thể là phi thường quan tâm cô bé.

Vấn đề là, hắn tuy rằng rất yêu thích Lạc Linh, thế nhưng tên Lạc Cảnh Xuyên kia thật sự là đặc biệt đặc biệt khiến người chán ghét! Hắn không thể làm cái việc cướp hài tử không lương tâm đó, lẽ nào chỉ có thể đồng thời thu cả lớn và nhỏ?

Tối đó, Thẩm Trạch Nhiên mơ một giấc, hắn ôm Lạc Linh lao nhanh, Lạc Cảnh Xuyên cầm dao phay đuổi giết hắn, sau đó hắn bị bắt được, trói gô quăng ở nhà. Lạc Cảnh Xuyên một bên mài dao một bên nhìn hắn âm trầm cười, hỏi Lạc Linh muốn ăn hắn thế nào. Lạc Linh cầu xin nói, ba ba đừng ăn ma ma và em trai, Thẩm Trạch Nhiên cúi đầu xuống, phát hiện mình có cái bụng lớn...

Thẩm Trạch Nhiên sợ tới trực tiếp tỉnh lại, nhanh chóng vén chăn lên liếc nhìn bụng dưới bằng phẳng của mình: Hoàn hảo, hoàn hảo.

Nam nhân mang thai cái gì, thực sự là quá kinh khủng rồi! So với bị chặt làm nhân bánh bao còn dọa người hơn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Trạch Nhiên bỗng có chút hổ thẹn, Lạc Cảnh Xuyên là một đại nam nhân, không hiểu ra sao mang thai, một mình ở nước ngoài sinh con, một mình đem con nuôi lớn...

Nhất định trải qua đặc biệt gian khổ, khẳng định chịu rất nhiều uất ức.

Thẩm Trạch Nhiên cứ như vậy một hồi, đã nào bỏ mười vạn chữ ngược thụ văn. Chờ chút, ngược xong thụ thì nên dựa theo thông lệ tiến tới ngược công, hơn nữa còn phải tặng gấp bội lần ngược trở về, nếu không sẽ bị đọc giả lẫn lộn cầu BE.

Hắn mới không cần bị ngược a! Không được, hắn nhất định phải vắn gậy đoạn này, phải tiên hạ thủ vi cường.

Đầu tiên, hắn tuyệt đối không thể tái phạm bất kỳ sai lầm nào, như là trào phúng Lạc Cảnh Xuyên, bắt nạt Lạc Cảnh Xuyên, đối Lạc Cảnh Xuyên quăng sắc mặt... Chờ một chút, tình tiết này có chút quen mắt, mà nhân vật chính hình như có sự thay đổi.

Không không không, như vậy vừa lúc, hiện giờ ngược còn ít, mình có thể tránh khỏi sau đó liền tránh được đại ngược. Dù sao tiểu ngược di tình, đại ngược thương thân, hắn mới không cần ngược tâm rồi ngược thân.

Thẩm Trạch Nhiên yên lặng lau đi mồ hôi lạnh, may là hắn vẫn luôn rất cơ trí, sau đó hắn chỉ cần lấy lòng Lạc Cảnh Xuyên, điên cuồng xoát độ hảo cảm, là có thể đổi thành con đường ngọc bạch ngọt đầy phần hồng a!

Thẩm Trạch Nhiên một lần nữa nằm xuống ổ chăn, an tâm mà ngủ một giấc đến hừng đông.

Sáng sớm, Thẩm Trạch Nhiên hảo hảo rửa mặt ăn mặc một phen, vuốt đến tóc bóng lưỡng, có thể trực tiếp bút xuống xào rau. Một lần lại một lần xác định chính mình vẫn là ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc bá đạo tổng tài, Thẩm Trạch Nhiên mở chiếc ZEV hướng công ty lái đi, trên đường cố ý vòng tới cửa hàng hoa, dưới sự cực lực đề cử của bà chủ, mua mười một cành hoa hồng đỏ.

Lạc Cảnh Xuyên mang theo cặp công văn, đẩy ra cửa phòng làm việc, mới vừa bước vào một bước, lập tức cứng đờ ở cửa. Quay đầu nhìn ra cửa, xác nhận chính mình không có đi nhầm, mới nghi ngờ mà bước vào.

Trên bàn làm việc của hắn đặt một lọ pha lê tinh xảo, trong bình cắm một đống hoa hồng, chung quanh điểm đầy sao trời, cạnh lọ hoa còn để một hộp giữ ẩm, Lạc Cảnh Xuyên đi tới, rút ra tấm thiệp dưới hộp đồ ăn.

“Bữa sáng ăn ngon, cả ngày tâm tình tốt ~()/~ “

“.....” Quá nhiều tin tức, Lạc Cảnh Xuyên trong lúc nhất thời không biết là nên phun tào “Thẩm Trạch Nhiên đến tột cùng làm cái khỉ gió gì” hay vẫn là phun tào “Chính mình mỗi ngày đều là cơm nước xong mới tới làm, chuẩn bị cái len sợi bữa sáng”.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngạc Tuyết

Lạc Cảnh Xuyên lạnh lùng mở hộp cơm, cúi đầu liếc mắt nhìn. Hộp cơm làm phi thường có tính trẻ con, toàn hộp là bọt biển bảo bảo*, điều này làm hắn không khỏi hoài nghi, cuối cùng Thẩm Trạch Nhiên muốn đưa hộp cơm cho hắn hay là Lạc Linh.

Trốn ở trong phòng, Thẩm Trạch Nhiên lo lắng mà đi qua đi lại. Hắn vốn dự định ngồi trước bàn làm việc hảo hảo thưởng thức một phen, nhìn Lạc Cảnh Xuyên cảm động đến rơi nước mắt, song khi tiếng bước chân quen thuộc ở ngoài cửa vang lên, hắn bỗng nhiên lúng túng, không yên mà chạy đi chạy lại trong phòng nghỉ.

Hộp cơm là hắn cố ý dựa theo hướng dẫn trên internet mà làm, phi thường thích hợp tiêu! Hài! Tử! Đúng, mục tiêu Thẩm Trạch Nhiên chọn đầu tiên chính là Lạc Linh.

Kế hoạch ban đầu là Lạc Cảnh Xuyên mở hộp cơm ra, sau khi thấy bọt biển bảo bảo thì bụm mặt hô to một tiếng “Kawaii”, sau nữa hiếu kỳ nếm thử một miếng, mùi vị khiến người như muốn lên thiên đường, sau sau nữa lập tức nghĩ đến Lạc Linh nhất định sẽ phi thường yêu thích loại hộp cơm này, liền tới cùng hắn thương lượng. Từ nay về sau, Lạc Linh có thể mỗi ngày đều ăn cơm tự tay hắn làm.

Thẩm Trạch Nhiên tay nghề thật sự không tệ, nhớ năm đó Cù Tiểu Tiểu nói về công việc quả thật là cực kỳ tốt, nhưng mà nhân vô hoàn nhân*, nói về cuộc sống thì Cù Tiểu Tiểu, ngoại trừ có thể nấu nước sôi, cái gì cũng sẽ không biết nấu.

(nhân vô hoàn nhân: không có ai là hoàn hảo)

Ảo tưởng sinh hoạt sau khi kết hôn liền khiến Thẩm Trạch Nhiên tự nhiên không thể tiếp thu hai người mỗi ngày đều gọi thức ăn ngoài, nhân rồi tẻ nhạt liền đăng ký lớp nấu ăn.

Thẩm Trạch Nhiên cũng không tin cái gì “Quân tử xa nhà bếp” kia, hắn lập chí phải làm một người yêu hoàn mỹ, loại kỹ năng làm cơm này ít nhất có thể thêm 50 điểm hảo cảm mà.

Dù sao muốn bắt được tâm một người, thì trước tiên phải nắm lấy dạ dày người đó, câu nói này nam nữ già trẻ đều đúng. Sau đó khi gặp bố vợ mẹ vợ thì tùy tiện bộc lộ tài năng, thỏa thỏa mà xoát bạo độ hảo cảm.

Bên này Thẩm Trạch Nhiên còn đang làm mộng đẹp giữa ban ngày, bên kia Lạc Cảnh Xuyên chụp lên cái nắp hộp cơm, xuống lầu tùy tiện tìm cái em gái chưa kịp ăn điểm tâm, liền đem hộp cơm tặng người.

Bố hoa hồng kia hắn ngược lại không xử lý, chỉ là dời đến trên bệ cửa sổ, liền ngồi xuống bắt đầu xử lý công tác, không bao lâu sau em gái đã đem hộp cơm rửa sạch sẽ rồi đem trả lại.

“Lạc thư ký, hộp này là chuẩn bị cho con phải không, thật là ngại quá, cảm tạ.” Em gái mặt đỏ bừng, chạy chậm xuống lầu.

Ai nha, Lạc thư ký tay nghề thật tốt, vẫn có tính trẻ con như thế, lẽ nào đây chính là trong truyền thuyết tương phần manh!

Thẩm Trạch Nhiên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bốn mươi phút, cần phải ăn xong rồi. Sau khi ra ngoài có nên hỏi một chút cảm tưởng của Lạc Cảnh Xuyên, không không không, làm như vậy quá phá hỏng hình

tượng bá đạo tổng tài của hắn. Chờ chút, bình thường đều nói, người thu được lễ vật làm sao cũng phải biểu thị một chút cảm tạ, nhất định sẽ nhắc tới bữa sáng yêu thích của hắn.

Nghĩ tới đây, Thẩm Trạch Nhiên không thể đợi được nữa mà từ gian giữa đi ra, làm bộ mới vừa tỉnh ngủ dụi dụi con mắt, dư quang nhưng vẫn liếc Lạc Cảnh Xuyên.

Lạc Cảnh Xuyên chỉ đứng lên hỏi một tiếng hảo, ngồi xuống tiếp tục xử lý công việc.

Àn, e rằng Lạc Cảnh Xuyên chẳng qua là ngượng ngùng, nhất định là đang đấu tranh tâm lý, Thẩm Trạch Nhiên suy đoán.

Sau một giờ.

Ạch, nhất định là công tác bận quá, cho nên không thể nhớ ra ngay lập tức được.

Sau hai giờ, Lạc Cảnh Xuyên rót chén nước, nghỉ ngơi năm phút đồng hồ, tiếp tục xử lý văn kiện.

Ồi chào, hắn có thể là bởi vì không biết làm sao nhắc lên cái đề tài này một cách tự nhiên, cho nên mới không nói.

Thẩm Trạch Nhiên trơ mắt nhìn đồng hồ treo tường đi tới mười hai giờ, liền tới trước mặt Lạc Cảnh Xuyên, làm bộ lơ đãng nói: “Lạc thư ký, nên ăn, cơm, rồi!”

Hai chữ “ăn cơm” Thẩm Trạch Nhiên nghiêng răng mà nói đến đặc biệt đặc biệt nặng, hi vọng Lạc Cảnh Xuyên có thể nhớ tới chuyện nào đó.

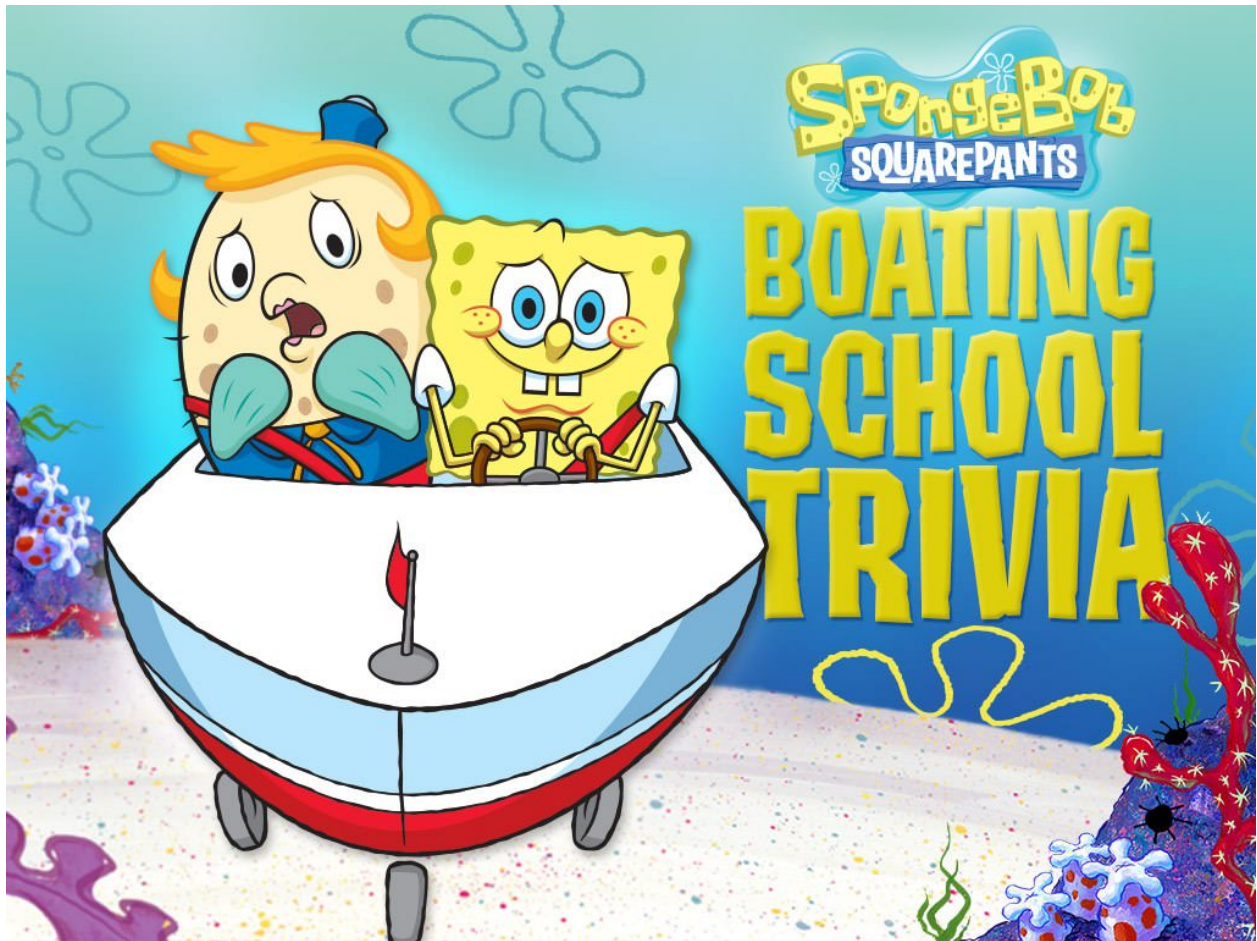
“Ồ, Thẩm tổng gặp sau.” Lạc Cảnh Xuyên để văn kiện xuống, cũng không quay đầu lại ly khai văn phòng.

Thẩm Trạch Nhiên: “..... QAQ “

Chú thích

Bọt biển bảo bảo (hay là Spongebob) là bé này đây

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngạc Tuyết

Tối tận buổi tối tan tầm lúc thu dọn đồ đạc, Lạc Cảnh Xuyên thấy được hộp cơm mới nhớ tới chuyện hồi sáng này.

Tuy nói hẳn đoán không ra Thẩm Trạch Nhiên tại phát bệnh thần kinh gì, thế nhưng đối phương hiển nhiên không có ác ý, chung quy cần nói tiếng cảm ơn, bằng không quá không lễ phép.

Đáng tiếc Thẩm Trạch Nhiên ngày hôm nay tựa hồ không quá thoải mái, không tới ba giờ chiều liền đi về.

Lạc Cảnh Xuyên đem hộp cơm xách tới trước mặt, như là đang suy nghĩ cái gì, chần chờ một chút, dùng đi động phát ra cái tin nhắn ngắn, nhận được tin hồi âm mới ra cửa phòng làm việc, lái xe đến thẳng trường học.

Đón Lạc Linh xong, hẳn tạm chưa về nhà, mà lái xe hướng công ty, thời điểm đi ngang qua cửa hàng đồ ngọt, Lạc Cảnh Xuyên dừng xe ở bên đường.

“Ba ba, chúng ta muốn đi đâu?” Tiểu cô nương nhìn một chút cảnh sắc xa lạ ngoài cửa sổ hỏi.

“Ba ba đi mua ít đồ, chúng ta đến nhà Thẩm thúc thúc một chuyến.” Lạc Cảnh Xuyên cười đại an toàn đi xuống xe.

Lạc Linh vúi cửa sổ xe, đôi mắt tròn vo bỗng nhiên sáng lên: “Thảm thú thú? Là muốn thấy ma ma sao?”
“.....” Lạc Cảnh Xuyên sờ sờ đầu con gái, ma ma cái gì, Thảm Trạch Nhiên cũng không tính toán, thì liền để tiểu cô nương cao hứng đi. Hắn dặn dò một chút: “Đem cửa sổ đóng kỹ, ba ba một hồi sẽ trở lại.”

Lạc Cảnh Xuyên mua hộp bánh ga tô nhân hoa quả, lúc đi ra thì thấy được cửa hàng tiện lợi bên cạnh, do dự một chút vẫn là đi vào.

Thảm Trạch Nhiên nằm úp sấp trong ổ chăn, nhìn chăm chăm ABO tiểu thuyết trên ipad mà một mặt ai oán, tủi thân chấp vá chính mình vỡ thành vụn thủy tinh tiểu Tâm Tâm.

Anh anh anh, ta không muốn ngược đâu, ta muốn đi góc bạch ngọt trường quay phim, ta nguyện ý dùng số đào hoa cả đời đổi góc bạch ngọt trường quay phim QAQ

“Dinh dong —— “

“Ai vậy?” Thảm Trạch Nhiên bất đắc dĩ từ trên giường leo xuống, trong thanh âm còn mang theo vài phần khóc nức nở.

Căn hộ này là Thảm Trạch Nhiên vì đi làm thuận tiện mà cố ý mua ở gần công ty, người biết cũng không nhiều, phần lớn là người quen của cha hắn.

Cũng chính là giống như lúc hắn đi học, đem thư tình của em gái xem là thư thách đấu, học TeddyBoy* mang theo ống tuýp đi đến điểm hẹn, đem muội tử dọa khóc, đám học sinh biết chuyện muốn giả X đều không dám đến.

Cho nên Thảm Trạch Nhiên mặc áo ngủ in hình bọt biển bảo bảo, kéo lê dép, một đầu loạn như tổ quạ cùng đôi mắt đỏ hồng hồng không hề ra dáng tổng tài, mở cửa ra.

Lạc Cảnh Xuyên: “...”

Lạc Linh: “...”

Thảm Trạch Nhiên: “...”

Cửa phòng “Ầm” một tiếng bị đóng lại.

Ở bên ngoài, một tay mang đồ ngọt một tay ôm hài tử, Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên phát ra một tiếng “Phốc” nho nhỏ, nếu không phải Lạc Linh tới gần đại khái cũng đã bỏ lỡ tiếng cười khẽ này.

Thảm Trạch Nhiên trốn ở sau cửa, một mặt tuyệt vọng vò đầu: “Tại sao là hắn? Không thể không thể, này nhất định là nằm mơ! Nhất định là nằm mơ! Nhất định là nằm mơ!”

“Leng keng ——” chuông cửa lại vang lên.

Thảm Trạch Nhiên dùng hết tốc độ xông về phòng ngủ, cấp tốc thay đổi quần áo, rồi lao nhanh đến phòng vệ sinh rửa mặt, vuốt gel, trước sau không tới 3 phút, hắn một lần nữa đứng ở cửa, đem cửa mở ra.

“Lạc thư ký? Sao người lại tới đây? Có chuyện gì sao?” Thảm Trạch Nhiên cười đến hào hoa phong nhã, phảng phất như vừa nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lạc Cảnh Xuyên cũng không có ý vạch trần hắn, phối hợp nâng nâng đồ vật trong tay, khách khí nói: “Quấy rầy rồi Thảm tổng, có thể vào không?”

Thảm Trạch Nhiên tránh ra, làm tư thế: “Mời vào.”

Lạc Linh một mặt mờ mịt nhìn một chút ba ba mình, lại nhìn một chút Thảm thú thú, nghiêng đầu, có phải là có chỗ nào là lạ?

Chú thích

TeddyBoy (một bộ truyện tranh khá bạo lực) đã được dịch tiếng Việt với tên TeddyBoy hoặc Người trong gang hồ (hãy nhìn ảnh bên dưới và tưởng tượng anh lúc đó)

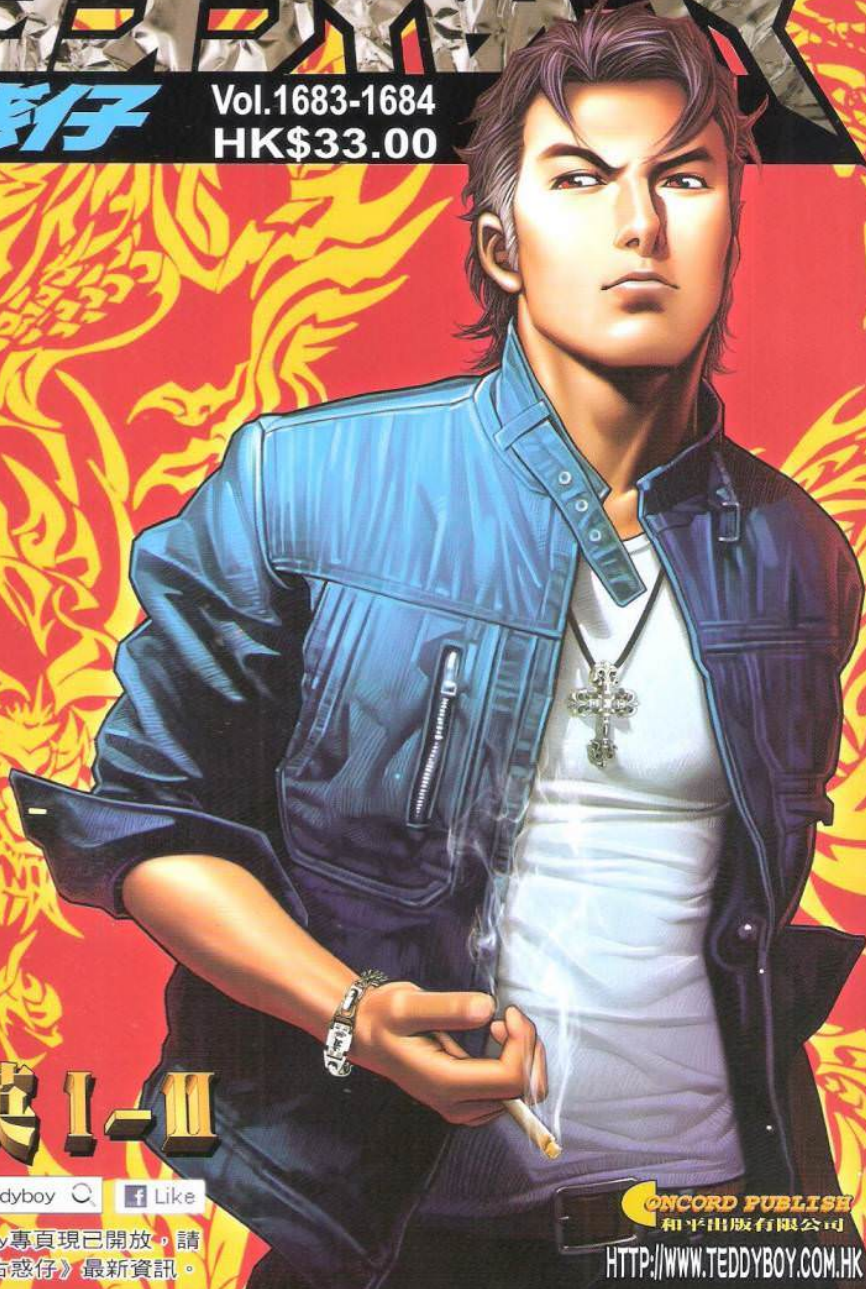
Khuyến mãi cái áo ngủ in hình bọt biển bảo bảo ()

TEPPEN

古惑仔

Vol.1683-1684
HK\$33.00

三日刊 THU
甲午仔寶版

#1683 - 1684

天滅東英 I-II

f 古惑仔 Teddyboy 🔍 f Like

古惑仔Teddyboy專頁現已開放。請即登入瀏覽《古惑仔》最新資訊。

CONCORD PUBLISH
和平出版有限公司

[HTTP://WWW.TEDDYBOY.COM.HK](http://www.teddyboy.com.hk)

警告：本物品內容可能令人反感，不可將本物品派發、傳閱、出售、出租、交給或出借予年齡未滿18歲的人士或將本物品向該等人士出示、播放或放映。

WARNING

This article contains material which may offend and may not be distributed circulated, sold, hired, given, lent, shown, played or projected to a person under the age of 18.

12. Chương 12

Edit: Ngọc Tuyết

Lạc Cảnh Xuyên vào phòng, tiểu cô nương nhìn thấy Thẩm Trạch Nhiên, lập tức từ trong lồng ngực ba ba nhảy xuống, nhào tới ôm lấy chân Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên hiện tại nhớ Lạc Linh vô cùng, thấy thế lập tức đem bé bế lên: “Linh Linh chào buổi tối nha ~ “

“Mẹ, a, Thẩm thúc thúc hảo ~” Lạc Linh ôm Thẩm Trạch Nhiên, dùng hai má cọ cọ lồng ngực hắn.

Lạc Cảnh Xuyên đứng một bên khó giải thích được có một loại cảm giác chính mình thất sủng, tâm liền chua xót. Hắn cố ý đem đồ trên tay phóng mạnh lên khay trà, chen miệng nói: “Thẩm tổng, đây là hộp cơm, ta đã rửa sạch, cảm tạ.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Canh cánh trong lòng Thẩm Trạch Nhiên giờ khắc này đổi thành đầy đầu đều là Lạc Linh, không tìm không phổi làm sao còn nhớ chút chuyện kia của Lạc Cảnh Xuyên.

Ngược lại là, Lạc Linh nhìn thấy hộp cơm lập tức bĩu môi, hai con mắt to đầy nước mắt mà nhìn Thẩm Trạch Nhiên: “Con cũng muốn ăn.”

“Được được được, ta liền đi làm, Linh Linh lưu lại ăn cơm tối nha.” Thẩm Trạch Nhiên mừng rỡ đến cả khuôn mặt đều ngốc lên, nhanh chóng mở tủ lạnh... Trong tủ lạnh cơ hồ không có thứ gì.

“Ta đi mua đồ ăn, Linh Linh muốn ăn cái gì? Thích ngọt hay mặn? Thịt không? Thích cá hay gà vịt, nếu không thịt thỏ thì sao...” Thẩm Trạch Nhiên vây quanh Lạc Linh, một tay cầm bút một tay cầm giấy, còn kém nằm trên mặt đất hô to vạn tuế.

“.....” Lạc Cảnh Xuyên khó chịu.

“Vậy ta đi mua nguyên liệu nấu ăn, Linh Linh xem phim hoạt hình đi, có được không?”

Lạc Linh gật gật đầu, liền kéo kéo ống tay áo Lạc Cảnh Xuyên: “Ba ba, đi giúp mẹ... Thẩm thúc thúc mua thức ăn đi.”

Lạc Cảnh Xuyên cùng con gái nhìn nhau một trận, cuối cùng thua trận, đổi giày, chạy theo Thẩm Trạch Nhiên: “Thẩm tổng, thật là ngại quá, để tôi đến giúp ngài.”

Thẩm Trạch Nhiên liếc mắt nhìn một đồng danh sách mua sắm, thật sự rất nhiều, hơn nữa còn có hoa quả tráng miệng gì đó, quá nặng, thêm một người cũng có điểm thoải mái, liền không phản đối.

Hai người ngồi lên ZEV, lái thẳng đến siêu thị gần đó. Lạc Cảnh Xuyên cùng Thẩm Trạch Nhiên đều là sống một mình, tự làm cơm là điều đương nhiên, chọn đồ ăn cũng là có kinh nghiệm.

Thẩm Trạch Nhiên đứng ở khu thủy sản, xoa xoa cằm: “Quả nhiên luộc canh cá vẫn là muốn dùng cá chép.”

“Àn, bắt quá nơi này không có cá chép tự nhiên a.” Lạc Cảnh Xuyên đi một vòng rồi nói.

“Dù sao cá chép tự nhiên ít, nuôi ao cũng có chút không tồi.”

“Con này thế nào? Vẩy cá toả sáng, cũng không tróc ra.”

“Trọng lượng cũng gần giống.” Thẩm Trạch Nhiên tiếp nhận cá ước lượng một chút.

“Thân cá đàn hồi tốt, liền lấy nó đi.” Lạc Cảnh Xuyên nói tiếp.

Hai người thảo luận xong, đem cá chép chuẩn bị đi tính tiền, vừa ngẩng đầu liền phát hiện vài em gái nhìn bọn họ lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

“Ai nha, hai nam nhân kia thật đáng yêu a, cùng nhau chọn cá kìa.”

“Đúng đó đúng đó, thật giống lão phu lão thê.”

“Người đoán ai công ai thụ a?”

Hai nữ sinh lặng lẽ theo sau lưng thẩm nói.

Lạc Cảnh Xuyên lười cùng tiểu nữ sinh tính toán, Thẩm Trạch Nhiên lại trời sinh căn bản không để trong lòng, liền tùy ý họ.

“Ta cảm thấy được người đang trả tiền kia chính là công, thông thường không phải đều như thế sao?”

Thẩm Trạch Nhiên lỗ tai hơi động, trong lòng khen lớn: Tiểu cô nương, thật tinh mắt!

“Ta cảm thấy người đang cầm đồ kia mới là công! Muốn làm tiểu công đương nhiên thể lực phải tốt nha ~” một nữ sinh khác thanh âm hào hứng quả thực như sóng cuộn hiện hóa.

“Có đạo lý, hơn nữa hấn tương đối cao, băng sơn công mặc dù có điểm cũ nhưng vẫn rất mạnh.”

Thẩm Trạch Nhiên bỗng nhiên đoạt lấy đồ vật trong tay Lạc Cảnh Xuyên, vẫn cứ một bộ bình thản ung dung thành thạo điêu luyện, bước chân về tới trong xe.

Bị gọi đến giúp đỡ cuối cùng cả việc chân tay cũng bị cướp, Lạc Cảnh Xuyên quả thực là không hiểu ra sao.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngạc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên bỏ ra hơn hai giờ làm một bàn tiệc lớn đặc biệt phong phú, biết Lạc Cảnh Xuyên thích ăn hải sản tươi, hẳn đặc biệt chuyên tâm làm một phần tôm say rượu*, lúc ăn cơm liền phi thường nhiệt tình gấp cho Lạc Cảnh Xuyên.

Lạc Linh vừa ăn cơm vừa hai mắt to xoay vòng vòng mà nhìn bọn họ, tâm tư liền trôi dạt đến phim hoạt hình vừa xem lúc nãy. Bé từ nhỏ không có ma ma, Lạc Cảnh Xuyên cũng không cùng bé đề cập chuyện mẹ kế, cho nên Lạc Linh đối với chuyện về mẹ đặc biệt chấp nhất.

Từ sau việc ở trường, Lạc Linh cũng rất yêu thích Thẩm Trạch Nhiên, sau đó Thẩm Trạch Nhiên còn giúp bé thắt cái bím tóc rất đẹp, thương bé, làm cho bé không nhịn được đem Thẩm Trạch Nhiên cùng ma ma liên hệ tới.

Bữa cơm này Lạc Linh ăn được tới tròn xoe cái bụng, Lạc Cảnh Xuyên có chút kinh ngạc. Ước chừng chín giờ rồi, Lạc Cảnh Xuyên đứng dậy chỉnh chỉnh quần áo một chút, đẩy Lạc Linh nằm trên ghế sa lon một cái, nói: “Linh Linh, đứng lên về nhà.”

Tiểu cô nương xoa xoa hai mắt buồn ngủ, hằm hằm hồ hồ làm nũng nói: “Ba ba, buồn ngủ.”

Lạc Cảnh Xuyên ôm lấy con gái, ôn nhu nói: “Ngoan, nhắm nài một chút, vào trong xe liền ngủ tiếp.”

Thẩm Trạch Nhiên lập tức đứng lên, một chuỗi dài lời nói đặc biệt trôi chảy, giống như đã chuẩn bị sẵn: “Linh Linh đã buồn ngủ như vậy, không bằng ở nơi này ngủ lại đi, trong nhà có phòng khách, hơn nữa Lạc thư ký người đêm nay ăn hơi nhiều tôm say rượu, lái xe không an toàn.”

Lạc Cảnh Xuyên nhất thời chần chờ một chút.

“Một mình người thì không nói làm gì, hôm nay còn mang theo hài tử.” Thẩm Trạch Nhiên tiếp tục thuyết phục.

“.....” Cái gì gọi là một mình hẳn thì không nói làm gì, Lạc Cảnh Xuyên lạnh mặt nói: “Không có mang quần áo để thay, tôi sẽ gọi xe, vẫn là trở về thôi.”

Thẩm Trạch Nhiên lập tức lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại: “Tôn trợ lý, đi mua một bộ quần áo dành cho bé gái bảy, tám tuổi, sau đó đến phòng nghỉ đem quần áo của Lạc thư ký mang tới đường xx tòa nhà xx lầu xx.”

Cúp điện thoại, Thẩm Trạch Nhiên dùng một bộ phi thường từ ái biểu tình, mỉm cười nhìn về phía Lạc Cảnh Xuyên.

“Ba ba, chúng ta ở lại đây đi mà ~” Lạc Linh làm nũng nói.

Lạc Cảnh Xuyên thật sâu có loại cảm giác vô lực, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Thẩm Trạch Nhiên tâm lý hồi hộp, không chú ý một chút liền lộ ra đuôi sói, hẳn ngồi xổm xuống sờ sờ đầu bé gái, cười đến đặc biệt ôn nhu: “Linh Linh à, buổi tối có muốn cùng Thẩm thúc thúc ngủ hay không?”

Lạc Linh ngẩng đầu nhìn Thẩm Trạch Nhiên, mặt lộ vẻ giằng co. Thẩm Trạch Nhiên thấy thế thầm nghĩ, bọn họ hai mẹ con tình cảm quả nhiên rất tốt, may mà chính mình không giống một số ngọc X tổng tài trong tiểu thuyết mạo muội cướp con, bằng không hiện tại khẳng định chịu không nổi.

Lạc Linh mím môi một cái, kiên định nói: “Không được, ba ba nói, Linh Linh đã lớn, không thể cùng con trai ngủ chung, Linh Linh sẽ một mình đi phòng khách ngủ.”

“.....” Thẩm Trạch Nhiên có điểm mộng bực: “Vậy ba ba con ngủ nơi nào?”

“Đương nhiên là cùng Thẩm thúc thúc ngủ chung, ” Lạc Linh đầy vẻ chuyện đương nhiên: “Hai người đều là con trai mà.”

Thẩm Trạch Nhiên cùng Lạc Cảnh Xuyên hai người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời cứ nhiên không biết phản bác làm sao.

Lúc này Tôn trợ lý cầm quần áo đưa tới, đợi sau khi Lạc Linh rửa mặt xong đến phòng khách ngủ, Lạc Cảnh Xuyên mới nhàn nhạt nói: “Thẩm tổng, còn dư chần không, ta có thể ngủ sô pha.”

Thẩm Trạch Nhiên nhìn một chút ghé sô pha chỉ có khoảng một mét, liền nhìn một chút Lạc Cảnh Xuyên một mét tám lăm, gãi đầu một cái: “Ta ngủ chính là giường đôi, đến đây đi, trước tiên nói rõ, ta tư thế ngủ không quá tốt.”

Chú thích

Tôm say rượu (Drunken shrimp) hay còn gọi là tôm túy quyền là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc. Tôm túy quyền xuất phát từ Trung Quốc chứ không phải Nhật Bản và người thưởng thức luôn phải ăn sống. Chúng được cho là có vị ngọt từ tôm còn sống.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngạc Tuyết

Tôn trọng lý mang quần áo Lạc Cảnh Xuyên đến, thế nhưng cái vấn đề áo ngủ này hẳn hiển nhiên là không có cân nhắc tới.

Thời điểm Lạc Cảnh Xuyên tiến vào buồng tắm tắm rửa, Thẩm Trạch Nhiên ngồi xồm ở trước tủ quần áo cảm thấy tan vỡ mà nhìn hai bộ đồ ngủ duy nhất — — — một bộ là bộ biển bảo bảo, một bộ là Doraemon.

Mặc hay là không mặc, cho mượn hay là không cho mượn, đây rõ ràng là một vấn đề quá khó khăn a, quá khó khăn QAQ

Cửa phòng tắm bị mở ra, Lạc Cảnh Xuyên mặc cái quần cộc bình tĩnh đi ra. Thẩm Trạch Nhiên giật nảy lên, lắp bắp mà chỉ vào hắn: “Người người người người người, người làm sao cứ như vậy đi ra?!”

Lạc Cảnh Xuyên dừng bước lại, đối diện Thẩm Trạch Nhiên nói: “Người cũng không chuẩn bị áo ngủ, còn dư không?”

Thẩm Trạch Nhiên hai mắt lập tức dính vào cơ bụng đối phương, nửa ngày mới phản ứng được, vì che giấu thường thức về áo ngủ của bản thân, hắn cơ hồ theo bản năng hỏi đáp: “Không có, ta yêu thích ngủ trần tròng.”

Lạc Cảnh Xuyên yên lặng mà nhìn chăm chú Thẩm Trạch Nhiên một hồi, lắc đầu một cái yên tĩnh nằm dài trên giường, kéo chăn lên nhắm mắt ngủ. Thẩm Trạch Nhiên ngốc lảng ngồi xồm tại chỗ cũ, bỗng nhiên đứng dậy chạy vào buồng tắm.

Ngủ trần tròng em gái người! Nhìn chăm chăm bụng người khác nói ngủ trần tròng!

Chủ tịch Thẩm cảm thấy được con tim mệt mỏi, trong bồn tắm lấm lấm rít gào hồi lâu mới ra ngoài. Hắn không dám mặc áo ngủ, chỉ có thể mở cửa thò đầu ra lặng lẽ đánh giá Lạc Cảnh Xuyên trên giường.

Lạc Cảnh Xuyên nghiêng người đưa lưng về phía hắn, đèn đã tắt, chỉ chừa đèn bàn đầu giường, tựa hồ là đang ngủ.

Thẩm Trạch Nhiên nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường, nhìn tủ quần áo đấu tranh một hồi, vẫn là bỏ qua ý nghĩ mặc đồ ngủ, vụn nhất sáng mai Lạc Cảnh Xuyên dậy trước hắn, một đời anh danh của hắn sẽ bị hủy! Cho nên Thẩm Trạch Nhiên lựa chọn tiểu tâm dục dục chui vào chăn, đắp chăn rồi, ai nhìn thấy ai a.

Tiền tay tắt đèn bàn, Thẩm Trạch Nhiên trợn tròn mắt trừng trần nhà, một chút buồn ngủ cũng không có. Lúc này Lạc Cảnh Xuyên trở mình, tư thế đổi thành nằm ngửa, cánh tay của hắn không cẩn thận cọ đến Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên nhất thời giật cả mình, đại não không bị khống chế bắt đầu tự do bay lượn.

Cảnh tượng này! Lối phát triển này! Cái tình tiết này! Không phải là buổi tối uống rượu (ăn tôm say?) mất lý trí, rồi sáng ngày thứ hai tỉnh lại phát hiện hai người cùng ôm nhau, cực kỳ có khả năng một người (hắn) sinh ra phản ứng sinh lý bình thường đồng thời đè một người khác (Lạc Cảnh Xuyên), sau đó liền xem xem tác giả có mở cửa xe này không.

Thẩm Trạch Nhiên yên lặng hưởng trong chăn chui vào, dùng chăn che lên hơn nửa khuôn mặt, hắn cứ nhiên nghĩ đến chuyện xấu hổ như thế, thực sự là quá... Bình thường, dù sao cũng là lão tài xế trên cái xe cũ.

Chờ chút, hắn cũng không thích Lạc Cảnh Xuyên, coi như vì một ít nguyên nhân, Lạc Cảnh Xuyên không cẩn thận sinh cho hắn một đứa con gái, hắn có thể phụ trách, bồi thường, thế nhưng chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, Lạc Cảnh Xuyên có chỗ nào đáng giá hắn thích?

Thẩm Trạch Nhiên nghiêng người sang, dựa vào ánh trăng yếu ớt đánh giá nam nhân ngủ ở bên cạnh: Bất quá chỉ là lớn lên có chút đẹp trai, chân có chút dài, cơ bụng có chút nhiều, công tác có chút lợi hại, có chút chăm sóc gia đình...

Không thích mới thật kỳ quái đi?

Tại sao càng nghĩ càng thấy không đúng? Thẩm Trạch Nhiên nhanh chóng lắc lắc đầu, bỏ cái ý niệm kỳ quái trong đầu ra, lập tức tìm cho mình cái lý do phản bác: Hấn không có tiền như ta, hừ!

Nhưng là so người bình thường, thu nhập của Lạc Cảnh Xuyên đã là khá cao.

Vậy, vậy hấn mỗi ngày đều là bằng mặt cá chết!

Có lẽ là người ta thành thực thận trọng a;

Vậy, vậy Lạc Cảnh Xuyên luôn làm khó dễ hấn!

Người xác định không phải chính người giả X giả đến mức hold không được sao?

...

Đại não Thẩm Trạch Nhiên trải qua một phen vượt mọi khó khăn gian khổ thân tâm giao chiến, cuối cùng cho ra kết luận là: Vợ tốt như vậy biết tìm nơi đâu! Huống hồ còn mang theo con gái ruột của hấn.

Chú thích

Khuyến mãi cái áo ngủ Doraemon ()

15. Chương 15

Edit: Ngọc Tuyết

Không quản sáng sớm xảy ra chuyện gì khó có thể mở miệng, ít nhất sáng hôm nay Thẩm Trạch Nhiên rốt cục có thể giúp Lạc Linh búi một cái búi tóc rất đẹp, đồng thời chuẩn bị hộp cơm trưa.

Lạc Linh thừa dịp Lạc Cảnh Xuyên không chú ý, ôm Thẩm Trạch Nhiên lặng lẽ hôn hai má hẳn một cái, sau đó chìa về phía ba ba bé nháy mắt một cái, đem ngón tay trở mồm mĩm dựng thẳng tại bên môi, làm cái tư thế “Xuyt”.

“Thẩm thức thức, đây là bí mật nhỏ của chúng ta, không cần nói cho ba ba, hấn sẽ ghen.”

Thẩm Trạch Nhiên cả người muốn tan chảy: A, đây có lẽ chính là cảm giác làm cha! Quá tốt đẹp! Linh Linh chính là một tiểu thiên sứ a ~ mềm mại nhu nhu, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

“Ai, ngày hôm nay có cảm giác tâm tình Thẩm tổng cực kỳ tốt a.” Ngay cả cô bé ở tiền sảnh cũng nhìn ra rồi.

“Không phải mấy ngày trước đàm phán thua bởi đối thủ cũ sao? Chẳng lẽ đoạt lại rồi?”

“Không có chứ, bắt quá nghe nói tối hôm qua Tôn trợ lý giúp Lạc thư ký đưa quần áo qua, đưa đến nhà Thẩm tổng thì phải, nói cách khác Lạc thư ký ngủ lại nhà Thẩm tổng.”

Hai cô gái đang bát quái, Lạc Cảnh Xuyên cũng tiến vào công ty, so với Thẩm Trạch Nhiên muộn 2,3 phút.

“Rõ ràng ngày hôm qua ở cùng một chỗ, sáng sớm cố tình muốn cách một hồi như vậy mới tiến vào, ta phỏng phát nghĩ được mùi vị giấu đầu hở đuôi.”

“Khẳng định có gian tình!” Một cô bé khác phụ họa nói: “Nghe nói Thẩm tổng vẫn luôn không có bạn gái, chẳng lẽ hấn thật ra là gay?!”

“Vậy, hôm nay Thẩm tổng tâm tình tốt là vì hôm qua đã trải qua một cái tính phúc buổi tối? Vậy trước kia luôn nghiêm mặt là vì muốn tìm bất mãn?”

Hai cái tiểu cô nương nhìn nhau liếc mắt một cái: Chúng ta sẽ không phải là biết quá nhiều...

Sự thực là, sáng sớm Thẩm Trạch Nhiên bận rộn nửa ngày liền giúp Lạc Linh chuẩn bị xong. Sau khi bé đi, hấn rửa mặt, ăn bữa sáng, liền đem rập trải giường giặt một lần mới ra ngoài đi làm, mà sáng sớm Lạc Cảnh Xuyên rất bận, đưa Lạc Linh đến trường một chuyến sau đó lại đi làm.

Hai người trước sau bước vào thuận túy là trùng hợp.

Thẩm Trạch Nhiên tâm tình tốt kéo dài đến khi Lạc Cảnh Xuyên đi vào văn phòng, hấn nho nhỏ kêu lên “Ngày tốt lành” liền im bật đi.

Giống như đã làm chuyện sai trái gì đó với người khác, hấn hạ thấp eo trốn đến sau màn hình máy vi tính, nửa ngày liền không nhìn được lộ ra hai con mắt, bí mật quan sát Lạc Cảnh Xuyên.

Loại động tác nhỏ này tự nhiên chạy không thoát hai mắt Lạc Cảnh Xuyên, nếu là trước đây Lạc Cảnh Xuyên căn bản không có tâm tư phản ứng cái tên thủ trưởng mạch não kỳ ba này, thế nhưng vừa nghĩ tới

cảm giác uất ức sáng nay, hẳn liền không nhịn được nghĩ muốn trả thù một chút.

Công ty bọn họ vẫn luôn dùng phúc lợi tốt nổi tiếng bên ngoài, Lạc Cảnh Xuyên liếc mắt nhìn kế hoạch du lịch hè của công ty trong tay, yên lặng đứng lên, hướng Thẩm Trạch Nhiên đi tới.

Thẩm Trạch Nhiên liền đem đầu rụt trở lại, nằm nhoài lên bàn, làm bộ chính mình đang bận làm việc, tâm lý không ngừng ám chỉ chính mình: Phải tỉnh táo phải tỉnh táo, chỉ là mơ, cho nên Lạc Cảnh Xuyên có kỹ thuật tốt là không tồn tại, nơi nào đó nhỏ bé cũng là ảo giác, ngập trong đó căn bản sẽ không sáng khoái như vậy.

Chờ chút, này đó mắc mớ gì đến hẳn?

Lạc Cảnh Xuyên cố ý đi tới bên phải phía sau Thẩm Trạch Nhiên, hẳn dựa vào đặc biệt gần, chân hai người cũng không cẩn thận đặt cùng một chỗ. Lạc Cảnh Xuyên chú ý tới lưng Thẩm Trạch Nhiên cứng lại, khó nhận ra mà câu lên khóe miệng.

Hắn đem tư liệu trong tay phóng tới trước mắt Thẩm Trạch Nhiên, cúi xuống cố ý đem môi đặt sau tai Thẩm Trạch Nhiên, nhẹ giọng nói: “Thẩm tổng, có chút liên quan với kỳ nghỉ hè du lịch lần này, ta cảm thấy không quá thích hợp đi nước X...”

Thẩm Trạch Nhiên bị khí tức đối phương phun tới như muốn thiêu cháy, hẳn thậm chí sinh ra một loại ảo giác Lạc Cảnh Xuyên một giây sau liền muốn cắn chặt vành tai hẳn. Vì vậy Thẩm tổng lúng túng, lặng lẽ co co lại thân thể.

Lạc Cảnh Xuyên không có ý định nhanh như vậy liền bỏ qua hẳn: “Thẩm tổng, mượn một chút bút của ngài.”

Nam nhân nói, nhấc lên tay trái từ sau lưng Thẩm Trạch Nhiên đưa về phía ống đựng bút ở bên trái, tay phải thì lại chống trên bàn bên phải Thẩm Trạch Nhiên. Ống đựng bút có chút xa, Lạc Cảnh Xuyên chỉ có thể dựa cả thân thể hướng bên kia thăm dò, vì vậy cả người Thẩm Trạch Nhiên đều bị Lạc Cảnh Xuyên vòng vào trong ngực.

Hắn xoay xoay nửa ngày mới làm bộ cầm được bút bi, đem bút đưa tới tay phải, Lạc Cảnh Xuyên thuận thể liền đem tay trái đặt ở bên trái bàn làm việc của Thẩm Trạch Nhiên, từ phía sau xem giống như là đem Thẩm Trạch Nhiên ôm vào trong lòng. Sau đó hẳn dùng ngữ khí giải quyết việc chung bình thường, đối bản kế hoạch du lịch đưa ra ý kiến.

Đại não lần thứ hai đình chỉ hoạt động, Thẩm Trạch Nhiên căn bản không nghe rõ Lạc Cảnh Xuyên đang nói cái gì, hẳn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi loại trạng thái kỳ quái trước mắt, lung tung mà gật đầu. Liền ngay cả Lạc Cảnh Xuyên xấu xa chen vào một câu “Thẩm tổng yêu thích nam nhân” đều không phản ứng lại.

Mắt thấy Thẩm Trạch Nhiên nhanh chóng đỏ như tôm luộc, Lạc Cảnh Xuyên rốt cục hài lòng buông tha

hắn, về chỗ ngồi của mình, ngay sau đó Thẩm Trạch Nhiên vọt vào phòng vệ sinh, tốc độ quả thực có thể sánh ngang quán quân chạy cự ly ngắn thế giới.

Lạc Cảnh Xuyên nhàn nhã, ung dung mà rót cho mình ly nước, đáy lòng chợt nổi lên một âm thanh: Thẩm Trạch Nhiên này, lại có chút đáng yêu.

Chú thích:

Từ chương này trở tiêu đề bản raw bị đôn lên một tức là 15 chapter 16 nên mình đổi lại cho giống nhau nhé ()

16. Chương 16

Edit: Ngọc Tuyết

Địa điểm du lịch cuối cùng xác định trên hải đảo nước S.

Mùa hè mà, đương nhiên nên là bãi biển đầy hải sản tươi và mỹ nữ bikini.

Loại ý nghĩ này thấy thế nào đều là Thẩm Trạch Nhiên nhất định có, kỳ quái chính là mặc dù phụ trách lập ra kế hoạch du lịch cho nhân viên nhưng hắn lại chưa từng chọn nơi nào cạnh biển.

Tình nguyện chạy đến núi non rừng rú nghỉ hè chứ nhất quyết không muốn đi biển, Lạc Cảnh Xuyên sờ sờ cằm, căn cứ kinh nghiệm thuở xưa, hàng này hoặc là sợ nước, hoặc là không biết bơi.

Bất kể là cái nào, đối với Thẩm Trạch Nhiên mà nói đều là nguy cơ trí mạng, bởi vì không phù hợp với hệ thống tính cách của tổng tài a.

Lạc Cảnh Xuyên chọn một cái phao con vịt bự, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái.

Lạc Linh lôi kéo y phục hắn, mờ mịt nói: “Ba ba, Linh Linh có phao vịt nhỏ rồi.”

“Cái này không phải cho Linh Linh dùng.” Lạc Cảnh Xuyên vỗ vỗ đầu con gái, cười nói: “Có thích áo tắm nào không?”

“Ân, muốn cái này.” Tiểu cô nương chọn bộ áo tắm liền thân màu xanh lam, trang trí viền ren, thật đáng yêu.

Lúc Lạc Cảnh Xuyên dắt Lạc Linh chuẩn bị đi tính tiền, ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống giá treo quần bơi, hần chần chờ một chút, đưa tay cầm hai cái bỏ vào giỏ hàng.

Bé gái nghiêng đầu, nhìn chăm chăm quần bơi tam giác Lạc Cảnh Xuyên vừa bỏ vào.

Ba ba không phải có quần bơi sao? Hồi trước dẫn bé đi bể bơi vẫn luôn mặc cái quần góc bẹt gần đến đầu gối mà, sao lại mua cái mới?

Đại khái cũng giống Linh Linh ha, thích đủ loại quần áo mới. Lạc Linh ngây thơ tổng kết.

Lúc này Thẩm Trạch Nhiên nằm ở nhà, hai tay run run gờ lên phần kế hoạch du lịch kia, trợn mắt nhìn, quả thực hận không thể đem hai chữ “Hải đảo” kia đốt thành cái động.

Sao hần lại ký nó a? Vì sao lại ký tên a? Hần lúc đó lại suy nghĩ quái gì a?! Đi biển cái gì bãi! Là làm cho hần chỉ có thể ở trên bờ tội nghiệp mà nhìn người khác chơi đùa trong sóng biển, hay vẫn là để cho hần trùu vào cái phao rồi mọi người nhìn hần “Đùa”?

Nhưng mà, thời gian xuất phát đã an bài, vé cũng mua xong, phòng cũng định rồi, không có lý do thích hợp căn bản sẽ không thay đổi a.

Cái gì gọi là lý do thích hợp? Tỷ như ngày mai hải đảo phụ cận phát sinh sóng thần, hoặc là ngày hôm nay là tận thế.

Thẩm Trạch Nhiên nhìn chăm chăm TV nhìn chăm chăm nguyên ngày, xương gôn viên khí tượng vẻ mặt tươi cười biểu thị, tuần tiếp theo thời tiết sẽ rất tốt, thích hợp du lịch ven biển.

Kỳ thực Thẩm Trạch Nhiên cũng không sợ nước, thậm chí còn phi thường yêu thích, khi nhàn hạ cũng sẽ lên du thuyền đi câu cá, ăn ăn hải sản tươi gì đó. Thế nhưng hần trời sinh chính là quả cân, mùa hè hàng năm đều đi học bơi, hàng năm đều không học được, xuống chút nước liền chìm, đập chân một cái liền chìm.

Đây là du lịch tập thể, hần tự nhiên không thể lên du thuyền giả X, lo lắng đến hình tượng của bản thân liền không muốn dùng phao bơi, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm bộ thân thể không thoải mái, ở trên bờ gốc một hồi rồi về nhà trọ làm ỏ là tốt rồi.

Vì vậy trong rương hành lý của Thẩm Trạch Nhiên ngoại trừ quần áo để thay cùng một cái quần bơi bốn góc, chỉ còn lại Ipad cùng đủ loại kiểu dáng máy chơi game.

Thẩm Trạch Nhiên và Lạc Cảnh Xuyên đều tại đợt thứ nhất trong danh sách du lịch, vì không thể gửi Lạc Linh cho ai, vừa vặn là nghỉ hè, Thẩm chủ tịch vung tay lên, liền để cô bé cùng đi.

Tập hợp xuất phát ra sân bay buổi sáng hôm đó, các công nhân viên đều thay bộ quần áo làm việc cứng nhắc thành ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái mát mẻ. Đặc biệt là đám em gái kia, quần dài váy ngắn, lụa trắng ren hoa kiểu Âu, thế nào đẹp thì phối thế đó, chói mù mắt một đám nam nhân viên.

“Lần đầu tiên ta biết công ty chúng ta có nhiều mỹ nữ như vậy!”

“Bãi biển thật sự là phúc lợi a! Cảm ơn Boss!”

Một đám người cười cười nói nói tâm tình phi thường tăng vọt.

Thẩm Trạch Nhiên đứng ở trước cửa xe buýt, chốt lại danh sách kiểm tra nhân viên, đám em gái xinh đẹp kia ở trước mặt hần đi đi lại lại nửa ngày tới choáng váng, hần vẫn là không nhìn nhiều.

Hần hiện tại đầy mắt đều đang nghĩ một vấn đề, Lạc Cảnh Xuyên tại sao còn chưa tới? Phi phi phi, ai nghĩ tới hần, hần nghĩ chính là Lạc Linh được chứ.

Lúc này xa xa đi tới hai bóng người, những người khác còn không có phản ứng lại, liền thấy ánh mắt Thẩm tổng của bọn họ sáng lên, mắt lập tức dính qua.

17. Chương 17

Edit: Ngọc Tuyết

Lạc Linh mặc váy hoa nhỏ, đầu đội nón cỏ có buộc một cái nơ bướm màu vàng, tóc dài rối tung sau lưng, chân đi đôi sandals trang trí đáng yêu, kéo tay Lạc Cảnh Xuyên đi về phía bên này.

Có lẽ là nhìn thấy Thẩm Trạch Nhiên đang hướng bé vẫy tay, cô bé lập tức bỏ ba ba lại, chạy bước nhỏ tới ôm lấy hần, làm nũng nói: “Thẩm thúc thúc, thật nóng, ba ba ngốc quá, không thắt được bím tóc, người giúp Linh Linh chải tóc có được không?”

Thẩm Trạch Nhiên mở cờ trong bụng, như khoe khoang mà đối Lạc Cảnh Xuyên đang bước nhanh tới nháy nháy mắt, ôm lấy Lạc Linh ôn nhu nói: “Hào, Thẩm thúc thúc giúp người thắt cái bím tóc.”

Lạc Cảnh Xuyên hiện tại giữ chút tâm tư khác, đối với việc Lạc Linh kề cận Thẩm Trạch Nhiên tự nhiên là vui như mở cờ, chỉ là nhìn về đặc ý kia, tâm vẫn là không nhịn được nghĩ muốn giáo huấn tên ngốc này một chút.

Toàn bộ nhân viên đã lên xe buýt, tài xế khởi động xe, liền mở máy điều hòa trong xe. Lạc Linh ngồi xuống cạnh Thẩm Trạch Nhiên, Lạc Cảnh Xuyên thì ngồi phía sau bé.

Cô bé lấy nón cỏ nhỏ xuống, nghiêng người ngồi trên ghế, Thẩm Trạch Nhiên cầm lấy dây buộc tóc Lạc Linh đưa tới, khom nửa người, ngón tay thon dài linh hoạt tại mái tóc dài trơn bóng xoay chuyển, không bao lâu liền thắt được cái bím tóc đuôi cá phi thường đẹp.

Buộc tốt bím tóc, Thẩm Trạch Nhiên bảo Lạc Linh xoay người, tri kỷ lấy ngón tay tại hai bên thái dương kéo xuống một chòm tóc mai để hoàn thiện mái tóc. Cô bé vui vẻ mang nón lên, quỳ ở trên chỗ ngồi, vúi lưng ghé dựa, xoay đầu qua lại hướng Lạc Cảnh Xuyên như hiến vật quý: “Ba ba, ba ba, đẹp không?”

Lạc Cảnh Xuyên cười, chột chột gò má của bé, cúi đầu nói: “Rất đẹp, Linh Linh thật xinh đẹp.”

Một bên Thẩm Trạch Nhiên đã lấy điện thoại di động ra, chọn góc độ chụp cho Lạc Linh vài tấm hình, bởi vì chụp liên tục, Lạc Cảnh Xuyên liền bất ngờ tiến vào trong ống kính.

Bé gái ngẩn đầu, mang theo khuôn mặt trẻ con mập mạp tràn đầy nụ cười hạnh phúc, mắt to tròn cong thành trăng lưỡi liềm, cười đến mơ hồ có thể lộ cả răng nanh ra. Nam nhân cúi đầu, viền mắt tuấn lãng, góc cạnh rõ ràng cũng trở nên nhu hòa, hân hơi ôm lấy môi, cười rất nhạt, nhưng trong mắt là yêu thương không chút nào che giấu.

Tấm này không cẩn thận chụp liền thoát nhìn ám áp như vậy, khiến chính Thẩm Trạch Nhiên cũng có chút động tâm.

Lạc Linh phát hiện ống kính điện thoại Thẩm Trạch Nhiên, lập tức thành thực phối hợp xếp ra mấy cái pose, Thẩm Trạch Nhiên đứng lên, ngay cả tổng tài tính cách thiết lập đều quên mất, một mặt si hán mà vây quanh bé gái xoay vòng.

Lạc Cảnh Xuyên ở phía sau nhìn một lớn một nhỏ, nụ cười trên mặt lại sâu mấy phần.

Trước còn đang hâm mộ cảm thán tay nghề thắt bím tóc của tổng tài nhà mình giờ lại khiến các nữ nhân viên tập thể đem tâm mắt yên lặng dời ra ngoài cửa sổ, ngọa tào, cảm giác bị chói mù mắt a! Loại cảm giác một nhà ba người này nhất định là lỗi giác đúng không! Chúng ta mới không có phát hiện cái bí mật đáng sợ gì!

Vì đuổi kịp chuyến bay, Lạc Linh phải dậy thật sớm, giăng co một trận liền bắt đầu buồn ngủ, nàng không chút khách khí nằm nhoài trên người Thẩm Trạch Nhiên ngủ bù, âm thanh trò chuyện trong xe lập tức thấp xuống.

Đây chính là tiểu nữ sĩ được tổng tài của bọn họ cưng chiều!

Thẩm Trạch Nhiên cũng có chút buồn ngủ, hần liếc nhìn ảnh Lạc Linh trong điện thoại, cũng không biết có phải là đầu óc không đủ tỉnh táo hay không, quý thần xui khiến đem bức ảnh cha và con gái chụp chung làm thành ảnh nền.

Tác giả có lời muốn nói:

Phi thường muốn viết nhân vật mới nhưng vẫn là không có viết ra, thật muốn viết nội dung truyện ở bài biển nha

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Ngạc Tuyết

Sau khi lên máy bay, bé con muốn cùng ngồi với Thẩm Trạch Nhiên, Lạc Cảnh Xuyên liền dẫn bé và hai nhân viên đổi vị trí. Thẩm Trạch Nhiên dựa vào cửa sổ, Lạc Linh ở chính giữa, Lạc Cảnh Xuyên nhưng lại dựa vào hành lang.

Tiểu hài tử vốn là tham ngủ, Lạc Linh một tay nắm một người, chân chân thật thật liền thỏa mãn nghiên đầu, ngủ ngon lành, Thẩm Trạch Nhiên xoa xoa sau gáy, thần sắc có điểm ước ao.

Vì là tập thể du lịch, công ty thống nhất đặt khoang phổ thông, với chiều cao của hắn mà ở đây, tự nhiên không thể như tiểu hài tử cuộn tròn trên chỗ ngồi ngủ như vậy, lúc này trên xe buýt đã chớp mắt một lúc, hiện tại cả cổ với vai đều cảm thấy đau..

Lạc Cảnh Xuyên từ trong bao móc ra văn kiện còn chưa xử lý xong, đeo kính lên, trực tiếp bắt đầu làm việc. Thẩm Trạch Nhiên buồn bực ngán ngẩm nhìn chằm chằm mây trắng ngoài cửa sổ, lúc này máy bay bỗng nhiên lay động một chút, đại khái là gặp phải khí lưu gì đó, hơi hơi hạ độ cao, động tĩnh cũng không phải đặc biệt lớn.

Nhưng mà... đại não Thẩm Trạch Nhiên lại như bị mất trọng lực, trực tiếp bay ra ngoài.

Không phải nói bắt đầu của một cuốn tiểu thuyết xuyên qua đều do vai chính gặp đủ các loại bất ngờ mà xuyên qua, tai nạn xe cộ rớt vực điện giật tàu đắm, nói chung là chết mới có thể xuyên qua, nếu vừa này...

Thẩm Trạch Nhiên nâng quai hàm, nếu như xuyên qua, hắn tương đối muốn đi thế giới Pokémon, có manh súng liền an toàn, hoàn toàn không cần lo bị vai chính cướp em gái, dù sao người giống hắn, độc thân từ nhỏ đến giờ, cũng chỉ còn lại Satoshi.

Poké đầu tiên của hắn nên là cái gì thì tốt đây? Pikachu là của Satoshi, hắn cũng không thể cướp được. Nói đến sức chiến đấu thì quả nhiên lúc bắt đầu vẫn là Charizard tương đối lợi hại, vậy chọn tiểu Hỏa Long? Không được không được, lỡ gặp trường hợp tiến hóa cần dựa vào Satoshi thì cũng quá nhức đầu đi.

Chọn Eevee? Trước khi tiến hóa thì lông xù thật đáng yêu, hơn nữa hình thái tiến hóa có thật nhiều loại để chọn, chờ chút, cái này quá làm khó dễ người mắc chứng khó lựa chọn a, mà Jigglypuff mũm mũm đáng yêu cũng siêu cấp manh a, năng lực cũng tương đối có ý tứ.

Chậm đã, nếu là xuyên qua, đều sẽ cấp bàn tay vàng đúng không? Bàn tay vàng nghi thế nào đều là cùng Pokémon hiếm có một đoạn ở chung không tồi ha? Dù sao thế giới này coi như trời đất sụp đổ, tận thế thì nơi cũng không có người chết a.

Như Viêm đế Lugia hiếm thấy á, Pokémon lớn như vậy đặc biệt uy phong lẫm lẫm phong cách suất khí, thế nhưng quả nhiên vẫn là nho nhỏ một chút, có tương phản manh bổ trợ mới hấp dẫn hơn người.

Lạc Cảnh Xuyên xử lý xong một phần văn kiện, ngừng đầu xoay xoay cổ nghỉ ngơi một chút, kết quả vừa nghiêng đầu liền thấy Thẩm Trạch Nhiên một mặt xoắn xuýt hận không thể gặp trở ngại.

Căn cứ kinh nghiệm thuở xưa của hắn, tên ngốc này trăm phần trăm đang nghĩ tới những thứ rất tẻ nhạt, chỉ là hắn cũng thật tò mò Thẩm Trạch Nhiên mỗi ngày ngoại trừ công tác đều đang nghĩ cái gì, liền không nhịn được giả vờ bình thản hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

Thẩm Trạch Nhiên quay đầu nhìn về phía Lạc Cảnh Xuyên, theo bản năng liền mở ra khẩu: “Viêm đế và Mewtwo chọn cái nào thì tốt?”

Lạc Cảnh Xuyên không khỏi tự hỏi, hắn sao lại muốn mở miệng; mà Thẩm Trạch Nhiên cũng đang ảo não, tại sao trước mặt Lạc Cảnh Xuyên, mình luôn là lời gì cũng hướng bên ngoài nói ra.

Chú thích (chú thích bên dưới dành cho mọi người không rành Pokémon ai rành rồi thấy có sai sót chỉnh sửa giúp mình nha “>)

Tên các loại Pokémon kể trên đều cùng thuộc seri Pokémon do Nintendo và Game Freak phối hợp sản xuất Satoshi hay Ash Ketchum là nhân vật chính trong loạt Pokémon Anime và các bộ truyện dựa trên anime Pikachu (quá quen rồi “>) Pokémon hệ điện, có thể tích trữ điện trong má và phóng sét trong các cuộc chiến Charizard là một loài Pokemon thường được biết đến với tên Lizardon ở Nhật Bản, mang song hệ Lửa/Bay Eevee có tổng cộng 8 dạng tiến hóa

Jigglypuff

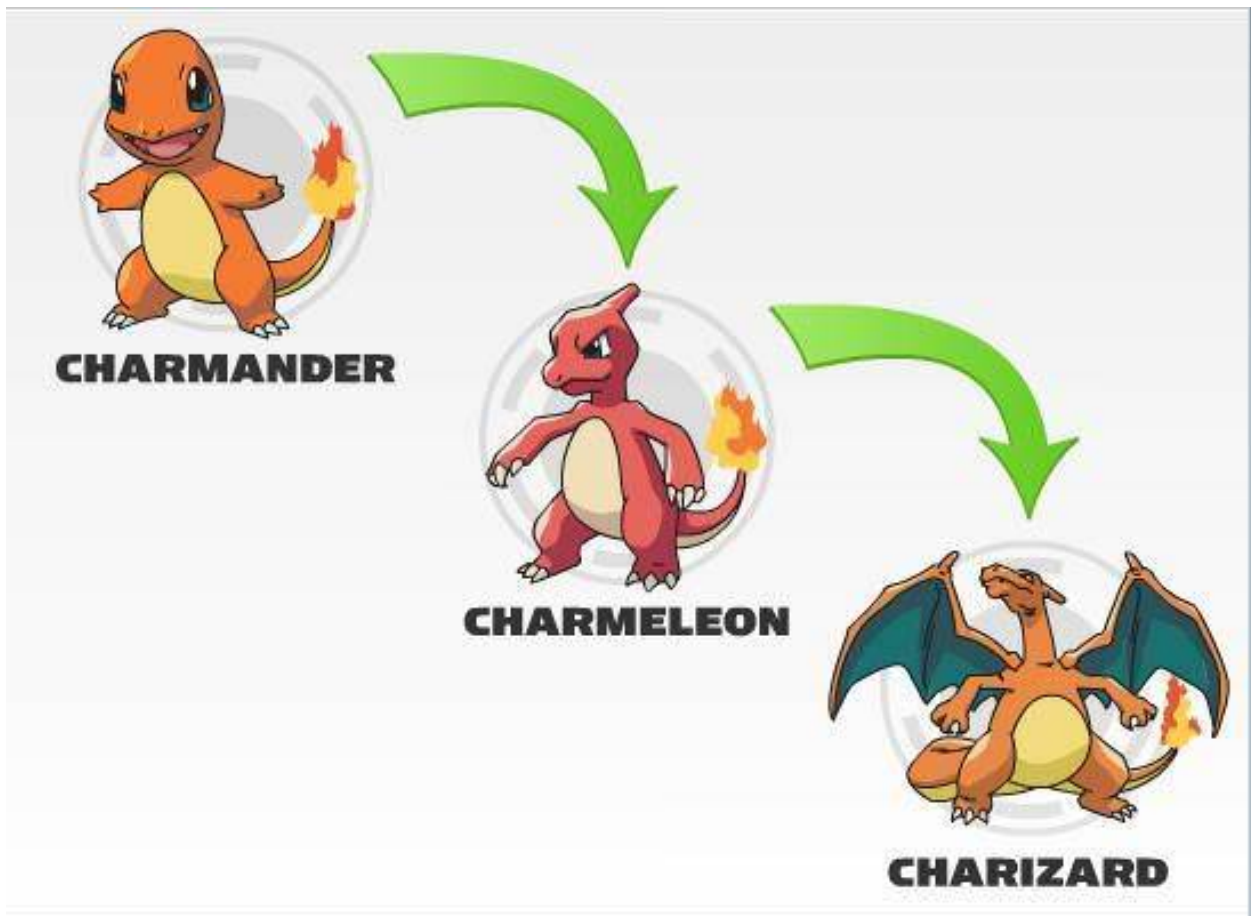
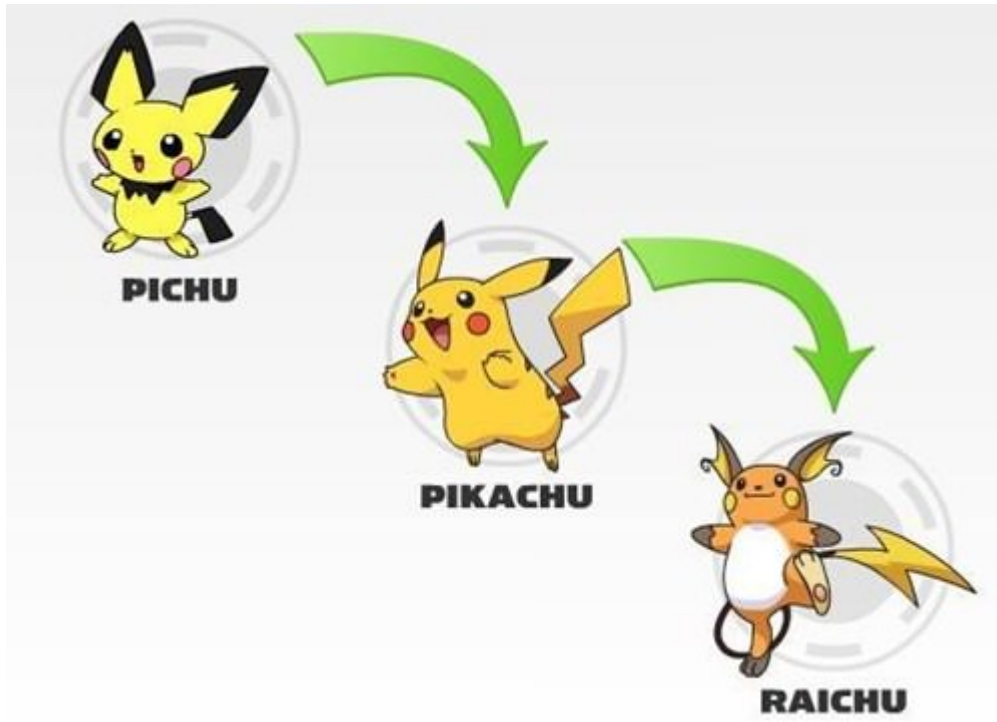
Lugia Pokemon đặc biệt

Mewtwo là ghép từ Mew (tên một con pokemon) và Two (ý chỉ là bản sao). Pokemon Mewtwo được tạo ra bởi các nhà khoa học sau nhiều năm tiến hành ghép nối gen cùng với các thí nghiệm kỹ thuật DNA.

Tiếng Nhật Tiếng Anh Giới tính Mewtwo Mewtwo Vô tính Hệ Chiêu cao Cân nặng Psychic: tâm linh 2.0 m122.0 kg Chúng loại Tỉ lệ bắt Kỹ năng / Kỹ năng ẩn Pokemon di truyền 0.4 % Pressure / Unnerve

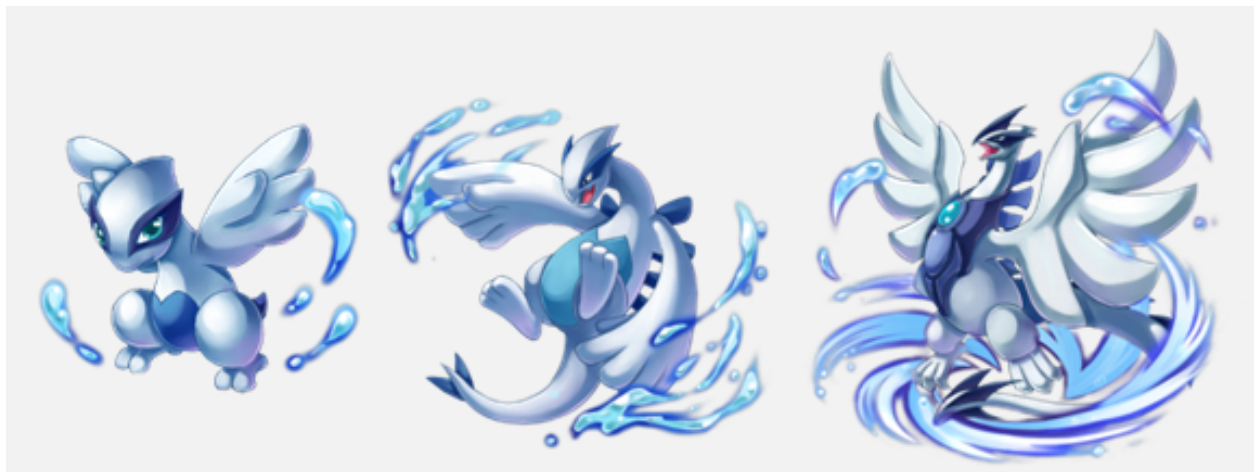
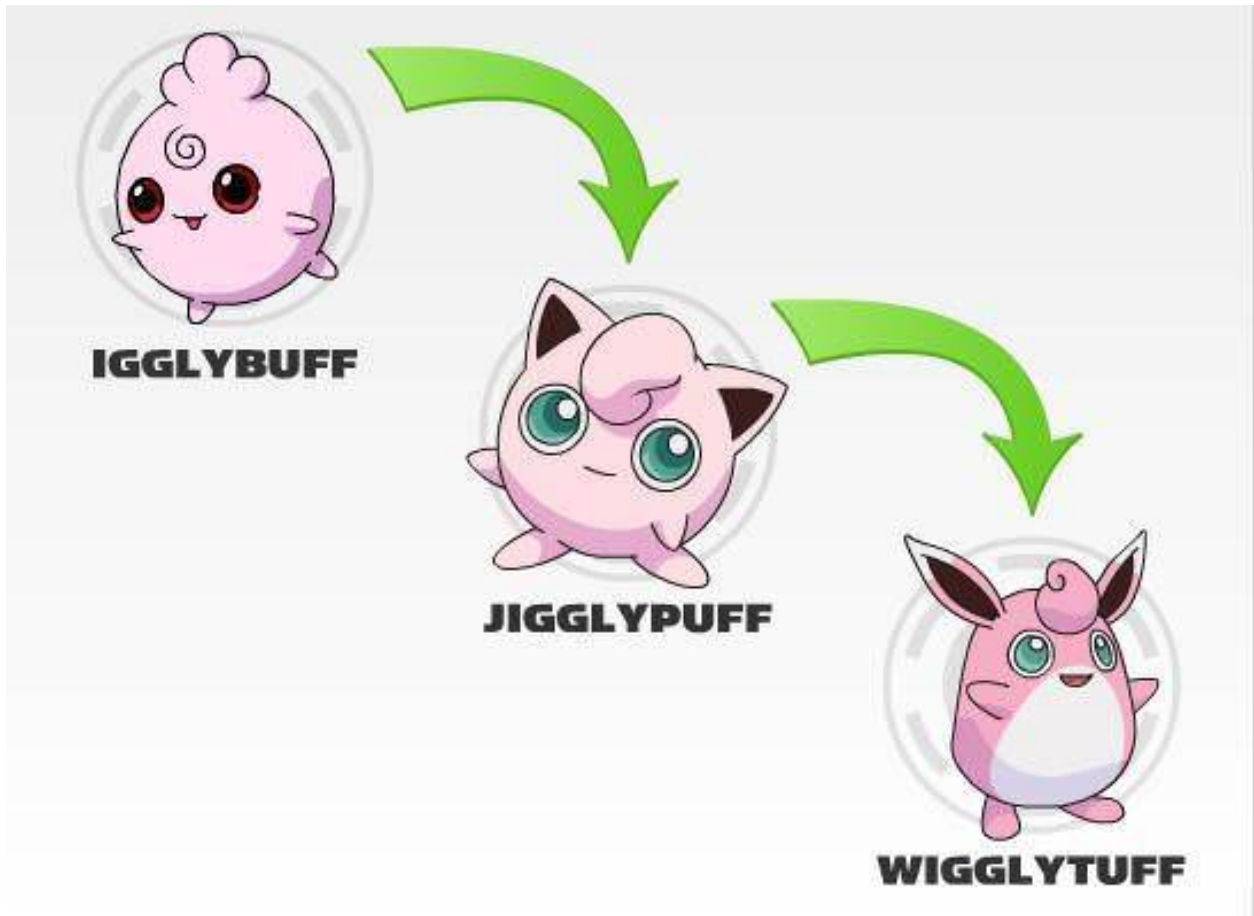
Jigglypuff

(プリン Purin)

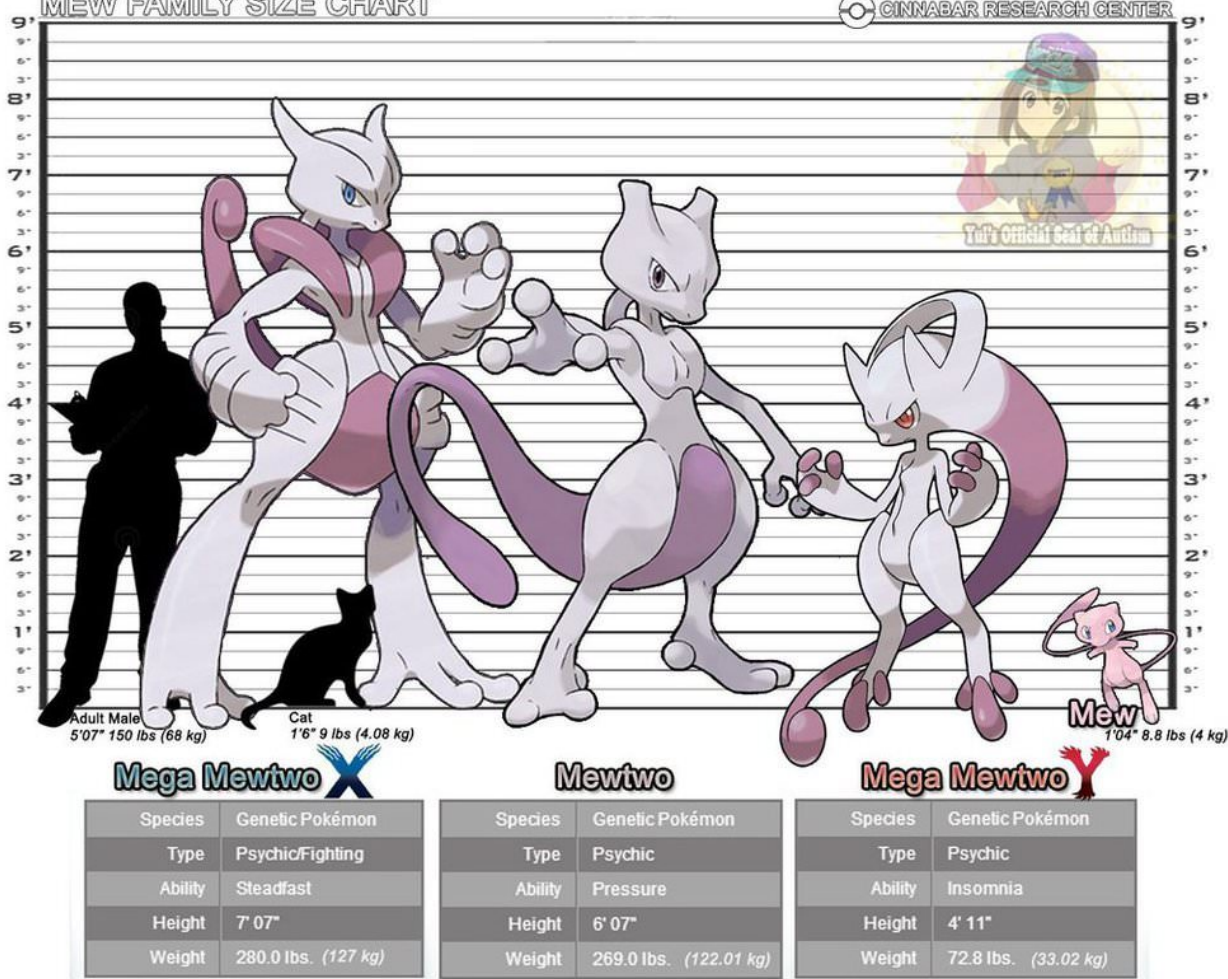
Generation I

Hệ	NORMAL FAIRY
Loài	Pokémon Bong Bóng
Khả năng	Cute Charm Friend Guard (Dream World)
Pokédex	— ← 039 → —
Giới tính	75% ♀/25% ♂
Màu Pokédex	Hồng
Dấu chân	!

MEW FAMILY SIZE CHART

GINNABAR RESEARCH CENTER

19. Chương 19

Edit: Ngạc Tuyết

Lúc đến hải đảo đã sắp mười hai giờ trưa, Thẩm Trạch Nhiên mang nhân viên trực tiếp tới khách sạn. Phòng đặt trước đều là phòng hai người, vì muốn ở chung với Lạc Linh nhiều hơn, Thẩm tổng cực kỳ không biết xấu hổ mà lợi dụng đặc quyền đem Lạc Cảnh Xuyên phân vào một phòng với mình.

Gian phòng so với bọn họ dự đoán có chút nhỏ, vì thêm giường, chỉ có thể đem hai cái giường bên trong kê sát lại, Lạc Linh lộn nhào lên giường lớn, “Khanh khách” cười không ngừng, tựa hồ rất yêu thích.

Thẩm Trạch Nhiên thấy thế, lập tức cẩn thận đem cái giường thứ ba cũng kéo lại đây. Dù sao có vết xe đổ quá khứ, lỡ như bé con vừa nói liền muốn hấn với ba ba bé cùng ngủ... không thể ở cùng Lạc Linh là chuyện nhỏ, vấn đề là nếu hấn lại không khống chế được bản năng, cả ba đang trong cùng một cái phòng đó, chẳng phải là quá lúng túng rồi sao.

Một đám người trở về phòng, đơn giản thu thập một chút, liền túm năm tụm ba kết bạn đi ăn cơm trưa.

Thẩm Trạch Nhiên ôm lấy Lạc Linh hỏi: “Linh Linh bữa trưa muốn ăn gì?”

“Ăn hải sản tươi!” Bé hưng phấn nói.

“Linh Linh thích hải sản tươi sao?”

“Dạ thích! Ba ba cũng thích nữa!” Lạc Linh ôm cổ Thẩm Trạch Nhiên, nhỏ giọng nói: “Ba ba thích ăn tôm hùm nhất.”

Thẩm Trạch Nhiên liếc Lạc Cảnh Xuyên đang xếp lại hành lý, khẽ hừ một tiếng, ai quản người thích ăn cái gì đâu.

Sau đó, buổi trưa Thẩm tổng tự móc tiền túi, gọi hai con tôm hùm lớn Australia, Lạc Cảnh Xuyên liếc mắt nhìn Thẩm Trạch Nhiên, khoe miệng câu lên ý cười thật nhẹ.

“Cười cái rắm chứ cười, ta gọi cho Linh Linh.” Thẩm Trạch Nhiên nhất thời tặc mao, tặc xong mới nhớ tới chính mình mới làm bề tính cách thiết lập, liền quay qua gấp bào ngư cho Lạc Linh còn đang gặm con sò, làm bộ vừa nãy không có thứ gì phát sinh.

Hắn có lúc cũng thực buồn bực, tại sao trước mặt Lạc Cảnh Xuyên hắn liền không thể như đối với người khác mà phi thường cơ trí bình tĩnh giả X chứ! Qua mấy lần, Thẩm Trạch Nhiên nhiều ít cũng có ý phá quán tử phá suất*.

(phá quán tử phá suất: bình sức chẳng sợ mẽ)

“Thứ nhất, ta chưa từng nói tôm hùm là gọi cho ta; thứ hai, không cần nói thô tục.” Lạc Cảnh Xuyên mỉm cười xoa xoa tay, dùng ngón tay giữa cùng ngón tay trở kẹp lấy hai má Thẩm Trạch Nhiên nhẹ nhàng nhéo một cái: “Đặc biệt là trước mặt Linh Linh.”

Thẩm Trạch Nhiên che nửa bên mặt, giống gặp quỷ mà trừng Lạc Cảnh Xuyên, ngọ tào, người nọ chắc chắn là uống lộn thuốc, hay vẫn là đem tôm hùm xem như thuốc mà gặm hải!

Lạc Cảnh Xuyên sắc mặt như thường, lặng lẽ tại dưới bàn, chà xát ngón tay, ừm, cảm giác thật không sai.

Lạc Linh gặm xong một con trai, lật tới lật lui nhìn cái vỏ trong tay, kéo kéo ống tay áo Thẩm Trạch Nhiên: “Thẩm thúc thúc, ta muốn cái vỏ sò này, người lặng lẽ giúp ta mang ra ngoài đi, có được không?”

Thẩm Trạch Nhiên thấy Lạc Linh không có hướng Lạc Cảnh Xuyên cầu viện mà là tìm mình, lập tức vui

đến tìm không thấy đông tây nam bắc, thông minh lần thứ hai rơi xuống giá trị âm: “Không thành vấn đề, giao cho Thẩm thức thức.”

Lạc Cảnh Xuyên liền nhìn Thẩm Trạch Nhiên lấy giấy ăn đem vỏ sò Lạc Linh đưa đến mà lau chùi sạch sẽ, nhét vào găng tay plastic dùng để lột cua, giống như trộm mà nhanh tay bỏ vào túi quần, cuối cùng còn lén lút hướng về phía Lạc Linh làm cái “OK”, bé gái rất kích động gật gật đầu.

Dáng dấp kia không biết còn tưởng rằng băng đảng ngầm nào đó đang thương thảo.

Lạc Cảnh Xuyên liền gấp một khối thịt tôm, thịt mọng nước tan vào trong miệng, vị phi thường ngon, chỉ là không biết so với đôi môi của Thẩm tổng thì như thế nào.

Nam nhân một tay đỡ quai hàm, nhìn một lớn một nhỏ chơi đùa, mâu sắc sâu thẳm.

20. Chương 20

Edit: Ngọc Tuyết

Lạc Cảnh Xuyên là đồng tính luyến ái trời sinh, giống chị của hắn, bọn họ đối với người khác phái không có bất kỳ xung động nào, thời kỳ trưởng thành càng chú ý người cùng giới, từ khi mười bốn tuổi hắn đã nhận thức rõ điều này.

Bất quá hai người họ vốn là cô nhi, tất nhiên là không có người nào lưu ý tính hướng của bọn họ, thêm vào đó lúc công tác bọn họ cực ít đề cập tới việc riêng, thường ngày giữ mình trong sạch, rất nhiều đồng sự cũng không rõ ràng, chỉ xem như hắn cuồng công việc thôi.

Hắn không có ý tận lực che giấu, nhưng là không có ai công khai hỏi qua, hắn cũng không phải gặp người liền nói mình là đồng tính luyến ái, cũng không phải cái tên Thẩm Trạch Nhiên đầu óc hâm hâm ngốc nghếch kia.

Lúc đầu Lạc Cảnh Xuyên đúng là xem Thẩm Trạch Nhiên không quá vừa mắt, nhưng mà cũng như trước kia từng nói, sau khi ở chung mới có thể phát hiện hắn chính là tên ngốc có mạch não kỳ quái, bất quá năng lực làm việc của tên ngốc này đúng là không sai, tâm nhãn không sai, sống chung lâu cũng không tồi.

Không thể không nói Thẩm Trạch Nhiên không có mạo muội đi cướp quyền nuôi nấng Lạc Linh, có lẽ là quyết định sáng suốt nhất đời này của hắn.

Lúc Thẩm Trạch Nhiên nhận được kết quả giám định cha con không bao lâu, thời điểm Lạc Cảnh Xuyên giúp hắn tìm tư liệu liền không cẩn thận thấy được, vì Thẩm Trạch Nhiên biết rõ thân phận Lạc Linh, nhưng chỉ lựa chọn lấy lòng thương yêu, chỉ bằng điều đó đã xoát không ít độ hảo cảm của Lạc Cảnh Xuyên.

Lạc Linh là con của chị hần, Lạc Cảnh Nhạc. Lạc Cảnh Nhạc là người rất có chủ kiến, nòng và bạn gái đều muốn có con, mà bạn gái lại là người mẫu, đối ngoại hình yêu cầu cực cao, hai người thương lượng một phen, từ Lạc Cảnh Nhạc ra ngoại quốc tìm / Sperm / Bank chọn lựa thụ thai.

Ai biết Lạc Cảnh Nhạc mới thụ thai không lâu, bạn gái liền bắt cá nhiều tay chia tay. Lạc Cảnh Nhạc không hề từ bỏ hài tử mới vừa thành hình, kiên trì muốn sinh ra cô bé. Lạc Cảnh Xuyên chỉ có thể thỉnh cầu điều đến nước ngoài chăm sóc người chị đang mang thai, cho đến khi Lạc Linh sinh ra. Lại sau đó, máy bay Lạc Cảnh Nhạc xảy ra sự cố, Lạc Linh mới hai tuổi liền phó thác cho Lạc Cảnh Xuyên.

Lạc Cảnh Xuyên biết được nỗi khổ không có cha mẹ, không muốn Lạc Linh lại trải qua cuộc sống như bọn họ, đơn giản trực tiếp xem bé như con gái mà nuôi.

Lạc Cảnh Xuyên làm quyết định này, một mặt là cân nhắc chuyện Lạc Linh đi học sau này, mặt khác chính là, nếu như hần muốn tìm bạn trai thành lập gia đình, đối phương nhất định phải chấp nhận và thương yêu Lạc Linh, thân phận con gái này có thể so với cháu gái thì dùng tốt hơn nhiều.

Chỉ có thể nói không xảo không thành sách (*trùng hợp ngẫu nhiên*), Lạc Cảnh Nhạc lúc đó lựa chọn thụ / tinh vừa vặn là Thẩm Trạch Nhiên cùng Tư Đồ đánh cuộc thua, làm trừng phạt quyền tặng, đại khái chính là hai người duyên phận.

Như vậy xem ra, Thẩm Trạch Nhiên quả thật là lựa chọn rất tốt.

Đương nhiên khiến Lạc Cảnh Xuyên chân chính động tâm, vẫn là đêm ngủ lại đó. Điều nói nam nhân là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, Lạc Cảnh Xuyên không phủ nhận thuyết pháp này, mà dưới cái nhìn của hần nam nhân không quản được nửa người dưới của mình chính là tên rác rưởi.

Hần sinh hoạt vẫn luôn rất quy luật, bao quát khi nào phát tiết, phát tiết mấy lần đều đã lên kế hoạch tốt, ngày đó bất ngờ bỗng nhiên khiến hần ý thức được, người này đối với hần sức hấp dẫn tựa hồ so với hần tưởng tượng phải lớn hơn nhiều.

Muốn nói Lạc Cảnh Xuyên yêu Thẩm Trạch Nhiên sâu bao nhiêu, hiện tại chính là trò cười. Hần chỉ là động lòng, mà thói quen từ nhỏ của hần chính là, rất muốn rất thích thì liền lập tức đi tranh thủ, bằng không khi người chần chờ, thứ người yêu thích liền biến thành của người khác.

21. Chương 21

Edit: Ngạc Tuyết

Khi bắt đầu ra khỏi quán cơm, Thẩm Trạch Nhiên lấy tay thăm dò túi quần, huyết sáo một cái, giả vờ trấn định, Lạc Linh sốt sáng mà lôi kéo ống tay áo hần, căng khuôn mặt nhỏ, mắt nhìn phía trước, đợi tới khi hai người ra cửa tiệm, chân đều mềm nhũn.

Lạc Cảnh Xuyên khá là câm lặng, các người chính là đem cái vỏ sò đi ra, không phải trộm của người khác mấy triệu.

Giữa trưa khí trời quá mức nóng bức, cô bé có chút không chịu nổi, muốn trở về phòng, chờ sau đó buổi chiều hơi hơi mát mẻ chút lại đi bãi biển chơi. Thẩm Trạch Nhiên vừa nghe, gãi đúng chỗ ngứa, ôm lấy Lạc Linh trở về khách sạn.

Lạc Cảnh Xuyên nơi nào đoán không được ý nghĩ của hắn, cũng lười vạch trần, theo phía sau hai người cùng nhau trở về.

“Lạc thư ký, ta có thể chăm sóc Linh Linh, khó có lúc được đến biển, người có thể tự mình đi chơi a.” Thẩm Trạch Nhiên phi thường “tri kỷ” đề nghị.

Lạc Cảnh Xuyên nheo mắt lại, khe mỉm cười: “Ta cũng có điểm mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Thẩm Trạch Nhiên nhẹ nhàng “Chậc” một tiếng, gian phòng là ba người bọn họ cùng ở, hắn cũng không thể đem người ném ra ngoài ha.

Ba người sắp tới cửa gian phòng, Thẩm Trạch Nhiên mới vừa từ trong túi tiền móc ra thẻ mở cửa phòng, liền nghe bên cạnh truyền tới một âm thanh thiếu đánh quen thuộc.

“Ôi, đây là người nào đây a? Thẩm tổng cũng tới nơi này nghỉ phép?” Thanh âm của nam nhân cà lơ phất phơ.

Động tác mở cửa của Thẩm Trạch Nhiên ngừng lại, gân xanh trên trán đều tuôn ra. Âm thanh này, giọng nói này, dù có dùng AU chỉnh đến biến dạng hắn cũng nghe ra được —— tên khốn kiếp Lục Tiêu.

Quan hệ hai người này có chút sâu xa, xét hiện tại mà nói, cả hai đều là tổng tài, tổng tài công ty đối địch, lần trước Thẩm Trạch Nhiên trả giá thất bại chính là bị Lục Tiêu tiết hồ.

Thù hận của Thẩm Trạch Nhiên và Lục Tiêu không sai biệt lắm là muốn nói từ thời quần yếm, nói từ vườn trẻ, nói từ cấp hai, cấp ba, tới tận khi đại học Lục Tiêu xuất ngoại, bằng không sợ là sẽ không yên tĩnh.

Vì hai người gia thế tương tự nhau, khó tránh khỏi bị lấy ra so sánh, cũng không phải nghiêng về một phía ai vĩnh viễn đề lên đầu ai, chỉ là Lục Tiêu người này tính cách đặc biệt ác liệt, từ nhỏ đến lớn biến đổi trò gian bắt nạt Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên tuy rằng đáng tin trong công tác, thế nhưng trong sinh hoạt rõ ràng là cái kẻ ngốc. Lúc học tiểu học bị lừa ăn mù tạc, sợ đến tè ra quần cái gì chỉ là chuyện thường, khi lên cấp ba, phàm là Thẩm Trạch Nhiên đối nữ sinh nào đó biểu hiện ra một chút hảo cảm, ngày thứ hai nữ sinh này liền thành bạn gái Lục Tiêu.

Sau đó công tác thì càng thật đáng giận, không cần biết Thẩm Trạch Nhiên coi trọng thứ gì, cái gì công trình, chỉ cần là nghiệp vụ cả hai công ty đều có, Lục Tiêu đều phải xía vào một chân.

Có lúc rõ ràng hẳn không cần, nhưng không muốn Thẩm Trạch Nhiên thắng quá dễ dàng, nhất định phải trộn lẫn một phen, như là nhìn Thẩm Trạch Nhiên sút đầu mẽ trán hẳn liền cao hứng.

Chẳng trách Thẩm Trạch Nhiên hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Thật là khéo a, Lục tổng.” Thế nhưng tất cả những thứ này không đủ để khiến Thẩm Trạch Nhiên quên hẳn bá đạo tổng tài tính cách thiết lập, hẳn khách sáo liền lễ phép hỏi thăm.

Lạc Cảnh Xuyên chú ý tới trong mắt Lục Tiêu lóe ra mắt mác, không khỏi hơi nhú mày.

Lục Tiêu rất khoái lộ ra một bộ nụ cười muốn ăn đấm, ôm sát bạn gái mặc bikini trong lồng ngực, mang theo vài phần ý khiêu khích nói: “Thẩm tổng sao không mang theo bạn, lại ở gian phòng tiêu chuẩn giá rẻ như thế.”

Phòng tổng thống của khách sạn ở tầng chóp, có thang máy chuyên dụng thẳng tới đại sảnh, phải có nhiều “trùng hợp” thế nào, Lục tổng này mới có thể vừa vịn xuất hiện ở cửa phòng thường tầng ba?

“Lục tổng tuổi không nhỏ, nên có chút kiềm chế, vạn nhất sau khi kết hôn không được, trong nhà người có thể cũng không còn ai đến kế thừa cái ngôi vị hoàng đế đó đâu.” Thẩm Trạch Nhiên không cam lòng yếu thế phản kích nói.

Mắt thấy hai người đối diện hai mắt lập tức sẽ điện quang tia lửa bùng bùng, Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên mở cửa, đem Thẩm Trạch Nhiên đẩy vào.

Thẩm Trạch Nhiên còn có chút ngơ ngác, liền nghe Lạc Cảnh Xuyên dùng -30 độ âm thanh, lại rất lễ phép nói: “Không quấy rầy Lục tổng nghỉ phép, chúng tôi còn muốn nghỉ ngơi, đi thông thả.”

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, Thẩm Trạch Nhiên cảm thấy được hai chữ “chúng tôi” kia, Lạc Cảnh Xuyên cần đến so với những chữ khác muốn nặng hơn chút.

Lạc Cảnh Xuyên nói xong “Ầm” một tiếng đóng cửa lại.

22. Chương 22

Edit: Ngạc Tuyết

Nhìn thư ký mình lòi lệ phong hành mà đem kẻ địch chặn ở ngoài cửa, Thẩm Trạch Nhiên đột nhiên cảm giác thấy Lạc Cảnh Xuyên vẫn là rất đáng tin cậy mà.

Nếu như có thể thu mua hẳn về chiến tuyến của mình, nhất định là đại trợ lực không thua gì Cù Tiểu Tiêu.

Giấc mơ thì luôn rất tốt đẹp, nhưng là mình có thể lấy cái gì thu mua hẳn đây? Lạc Cảnh Xuyên ngoại trừ Lạc Linh thì cái gì cũng không thêm để ý.

Nếu bản thân không có liên hệ máu mủ với Lạc Linh, thì hoàn toàn có thể dựa vào lấy lòng cô bé mà tới lôi kéo hẳn.

Nhưng hai người là cha con a, nếu như bị phát hiện, nhất định sẽ bị đánh thành “Tên bại hoại rắp tâm bất lương cướp hài tử”, sau đó tình huống chuyển biến thành Lạc Cảnh Xuyên phần nộ mà quay sang đầu quân cho Lục Tiêu, chiến hữu thân mật biến thành kẻ địch hiểu rõ hẳn nhất, nguy hiểm nhất.

Vì bảo vệ công ty và người nhà, hẳn không thể không lá mặt lá trái, dè thấp làm thiếp, khẩn cầu Lạc Cảnh Xuyên buông tha những người khác. Lạc Cảnh Xuyên tà mị nở nụ cười, nâng lên cằm của hẳn: “Có thể, chỉ cần người làm bé ngoan hầu hạ ta cho tốt, ta liền thay người bảo thủ bí mật.”

Vì vậy ban ngày hẳn là cái quyết sách quyết đoán cao lãnh tổng tài, buổi tối lại thành tiết / dục công cụ có gọi liền đến của Lạc Cảnh Xuyên, bị làm nhục mọi cách, các loại

Chờ chút, nội dung vở kịch này chạy có chút lệch, lệch có chút xa, hẳn mới không ăn cái loại tình tiết khẩu vị nặng này.

Bạo cúc đã đủ đáng sợ, lại còn nhét cái này nhét cái kia bên trong, vạn nhất TD rò rỉ điện, vạn nhất trượt vào không lấy ra được, độ xấu hổ khi đi bệnh viện có thể so với JJ bị vặn đinh ốc, 520 xem là dầu bôi trơn.

Phi phi phi, ta là công, vấn đề hoa cúc nghĩ sao cũng là Lạc Cảnh Xuyên cần lo lắng.

Nếu như là như vậy, khà khà, khà khà, khà khà...

Lạc Cảnh Xuyên nhìn lại Thẩm Trạch Nhiên đang hai mắt nhìn vào không trung, biểu tình quý dị, liền biết tên ngốc này lại bắt đầu não động, thuận miệng hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“.” Thẩm Trạch Nhiên bật thốt lên.

Lạc Cảnh Xuyên lông mày nhíu lại: “Cái gì?”

“Ta, ta là nói, ... ừm, công ty giải trí A, ừm, đúng, công ty giải trí.” Thẩm Trạch Nhiên sợ đến nói lắp.

Lạc Cảnh Xuyên nhìn chằm chằm Thẩm Trạch Nhiên, nhìn một hồi, câu câu khoe miệng, không có tiếp tục hỏi nữa.

Thẩm Trạch Nhiên thở phào nhẹ nhõm, may mà hấn cơ trí, nếu không thì vấn đề không phải chỉ là hình tượng bá đạo tổng tài bị hủy hoại trong một ngày.

Bất quá, sắc / dụ cũng vẫn có thể xem là một cái biện pháp ha?

Thẩm Trạch Nhiên bò đến trên giường, tầm mắt rơi vào lưng Lạc Cảnh Xuyên. Nam nhân mặc một chiếc sơ mi trắng cộc tay, sau lưng có chút mồ hôi ẩm ướt, phác họa ra hồ điệp cốt đẹp đẽ, theo động tác rót nước mà hơi rung nhẹ, phẳng phất có thể nhìn thấy sức mạnh ẩn sau từng đường nét bấp bệ tinh tế.

Thẩm Trạch Nhiên rất không tiền đồ mà nuốt nước miếng một cái.

Lạc Cảnh Xuyên uống nước ấm, đem chăn đưa cho Lạc Linh, vừa vặn thấy động tác của Thẩm Trạch Nhiên, hỏi: “Muốn uống nước?”

Thẩm Trạch Nhiên chột dạ, lập tức lắc lắc đầu, đưa lưng về phía hai người nằm xuống, Lạc Cảnh Xuyên uy Lạc Linh uống nước xong, cũng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Thẩm Trạch Nhiên chớp mắt một hồi, chỉ cảm thấy tiếng ve bên ngoài ồn ào như người thật, không nhận được trở mình, mở mắt liền thấy bé gái đáng yêu ngủ cạnh bên.

Không hổ là con ta, thật dễ thương. Thẩm Trạch Nhiên nhếch miệng, đầy mặt là nụ cười si mê. Đại khái là nhiệt độ máy điều hòa có chút thấp, Lạc Linh rụt lại thân thể, Thẩm Trạch Nhiên vội vàng giúp bé đem chăn chỉnh lại cho tốt.

Chỉnh tốt chăn, Thẩm Trạch Nhiên chú ý tới Lạc Cảnh Xuyên tựa hồ cũng đã ngủ, len lén chống tay phải dậy, cúi đầu hôn hai má Lạc Linh một cái, sau đó lấy tay trái hướng về phía Lạc Cảnh Xuyên làm cái mặt quỷ.

Vừa vặn lúc này bé con duỗi chân, đạp phải chỗ nhột của Thẩm Trạch Nhiên, Thẩm Trạch Nhiên tay phải mềm nhũn, thân thể liền muốn đập ngay xuống giường. Sợ đề trúng Lạc Linh, hấn nhanh chóng thả tay trái xuống, dời đi trọng tâm, đem mình một lần nữa nâng lên.

Thẩm Trạch Nhiên vừa muốn thở ra một hơi đột nhiên phát hiện tay trái phía dưới xúc cảm không đúng lắm, thật giống như không phải giường, cứng cứng mà, còn có cái nho nhỏ gì đó nhô ra.

Thẩm Trạch Nhiên theo bản năng bóp bóp, mồ hôi lạnh liền rơi xuống, này, này hình như là ngực Lạc Cảnh Xuyên.

Hắn nơm nớp lo sợ mà ngẩng đầu, đối mặt hai mắt Lạc Cảnh Xuyên.

23. Chương 23

Edit: Ngạc Tuyệt

Thẩm Trạch Nhiên trợn tròn mắt, nửa ngày mới nhớ tới việc giải thích, vẻ mặt đưa đám gấp ghềnh trác trở nói: “Ta nói đây chính là ngoài ý muốn, ngươi tin không?”

Tin mới kỳ quái được chứ! Đối thành ta ta cũng không tin!

Thẩm Trạch Nhiên tha thiết mong chờ nhìn Lạc Cảnh Xuyên, hi vọng vẻ mặt vô tội của mình có thể tăng một điểm sức thuyết phục, vấn đề là, hắn quên mất đầu tiên phải lấy tay về, bây giờ còn đặt ở trên ngực người ta.

Lạc Cảnh Xuyên mặt không cảm xúc, co quắp khuôn mặt, Thẩm Trạch Nhiên không thấy được đến cùng hắn đang suy nghĩ cái gì, tâm lý loạn tung tùm phèo, không khỏi gấp gấp hướng phía trước vung vẩy lung tung, T shirt rộng rãi liền trượt lên trên, lộ ra một đoạn eo nhỏ trắng nõn gầy gò.

Liền ngay lúc này, Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên giơ tay lên, mạnh mẽ vò bóp hông của hắn một cái, ngữ khí bình thản như là thảo luận khí trời hôm nay, hỏi ngược lại: “Đây là vô tình thôi, ngươi tin không?”

Thẩm Trạch Nhiên cả kinh thiếu điều muốn nhảy dựng lên, mặt thoát cái đỏ bừng tới cả cổ. Hắn không biết hình dung cảm giác Lạc Cảnh Xuyên xoa eo hắn vừa nãy như thế nào, theo lý thuyết, thái độ đối phương rõ ràng là đang trả thù, chần chẫn phải bóp càng đau càng tốt, thế nhưng hắn lại cảm thấy vừa nãy hình như, lực tay Lạc Cảnh Xuyên vừa đúng, khiến hắn sững sờ là do nó tạo cho hắn một loại sắc / tình ảo giác.

Thật giống như đối phương đang câu dẫn đùa giỡn hắn nha.

Không không không, cái này không thể nào. Nhìn nghe thế nào cũng thấy ngữ khí biểu tình của Lạc Cảnh Xuyên đều là phi thường khó chịu, nhất định là hắn nghĩ nhiều quá rồi.

Thẩm Trạch Nhiên phản xạ có điều kiện đứng dậy vọt tới WC, bùm mặt ngồi xổm trên bồn cầu, tâm lý một mảnh tuyệt vọng.

Vì sao hắn lại cảm thấy Lạc Cảnh Xuyên đang câu dẫn hắn a? Đây không khoa học a! Trước đây cùng Tư Đồ mặc cái quần cộc đánh nhau, đừng nói mò ngực sờ eo, chính là hầu tử râu đào hắn đều không có cái cảm giác này.

Thẩm Trạch Nhiên đứng lên dùng nước lạnh tạt vào mặt, nhiệt độ trên mặt mới tựa hồ lui đi một chút, ánh mắt của hắn liền không tự chủ được rơi vào bên hông mình.

Rõ ràng cái tay đung vào kia đã rời đi từ lâu, nhưng là cảm giác bị xoa xoa lại như dầu ấn, cường liệt ngọt mạn tỏ rõ sự tồn tại của mình.

Thẩm Trạch Nhiên có điểm buồn bực không cam lòng hoặc là mấy phần ngượng ngùng, giơ tay đặt tại chỗ Lạc Cảnh Xuyên sờ qua rồi dùng sức xoa hai lần, nhưng là loại cảm giác đó không có biến mất, trái lại càng thêm rõ ràng.

Hắn nhất thời ngây dại, linh hồn như trong nháy mắt liền bốc hơi.

“Thẩm thúc thúc, Linh Linh muốn đi WC.” Tiếng gõ cửa gọi hồn Thẩm Trạch Nhiên trở về, hắn nhanh chóng lau mặt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà mở cửa.

Sờ sờ đầu cô bé, Thẩm Trạch Nhiên trở về phòng, Lạc Cảnh Xuyên nằm ở trên giường híp mắt nghỉ ngơi. Không cần đối mặt với Lạc Cảnh Xuyên, điều này làm cho Thẩm Trạch Nhiên thở phào nhẹ nhõm, rón ra rón rén bò lại một bên khác của giường, đưa lưng về phía tên kia, nhắm mắt ngủ.

Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên mở hai mắt ra, liếc mắt Thẩm Trạch Nhiên đang co rúc ở một góc, khẽch miệng lên một mặt mỉm cười, liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn khá là yêu thích cái tên gốc này tự mình nhảy ra tiến vào trong hố, đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến người chờ hắn lọt hố, vẫn là phải nhanh chóng xử lý khiến hắn rơi thật sớm, rơi tới triệt triệt để để.

Khi ra đến bãi biển thì đại khái khoảng ba giờ rưỡi, sau khi nghỉ ngơi, Lạc Cảnh Xuyên lại hồi phục, thay đồ bơi đẹp đẽ, trùm phao vịt nhỏ vui vẻ thúc giục: “Ba ba, nhanh lên!”

Thẩm Trạch Nhiên thay quần bơi rộng thùng thình, vốn là hắn không có ý định ra chỗ nước sâu, mắt tập trung ngồi ở bên giường, tự hỏi làm sao lừa được mọi người chuyện mình không biết bơi.

Cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Lạc Cảnh Xuyên từ bên trong đi ra, Thẩm Trạch Nhiên theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại. Liền thấy nam nhân mặc quần bơi tam giác bó sát người, phía trên là áo sơmi chống nắng, cúi đầu mạn bất kinh tâm chỉnh lý quần áo.

Cơ bụng nam ngư tuyến còn có cặp chân dài, mắt Thẩm Trạch Nhiên khắc chế không nổi mà quét một lần, cuối cùng hóa thành nhìn chăm chú gì đó dưới đũng quần. Hắn tuyệt đối không có ý niệm gì kỳ quái, nam nhân muốn so một chút cái gì đó cái gì đó là chuyện rất bình thường!

Thẩm Trạch Nhiên nuốt nước miếng.

24. Chương 24

Edit: Ngạc Tuyết

Thời điểm xuất môn, Lạc Cảnh Xuyên đem ba lô thỏ của Lạc Linh xách lên, cô bé lôi kéo Thẩm Trạch Nhiên hưng phấn chạy một đường.

Người trên đảo nghỉ phép so với một ít bãi biển ở quốc nội thì tương đối vắng hơn, ít nhất không phải là người chen người giống như cái nồi sủi cảo. Nước biển một mảnh xanh thẳm, bãi cát nhẵn nhụi, dọc theo đường bóng dừa râm mát, chim hải âu kêu to, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nhiều loại sò hến, cua biển đang di chuyển.

Từ xa xa Thẩm Trạch Nhiên đã thấy rất nhiều nhân viên công ty đang chơi cát, đứng dưới dù che nắng hưởng thụ mỹ thực, cũng có mấy người gan lớn ở trong biển bay nhảy mà từ từ ra xa, thậm chí còn có một hai người cư nhiên đang lướt sóng.

Thẩm Trạch Nhiên tha thiết mong chờ nhìn, tâm đầy ước ao ghen tị a, có rất nhiều hạng mục thích hợp để giả X a, nhưng hắn lại không biết, sau kỳ nghỉ này, phải lén lút tìm huấn luyện viên học lại một lần mới được!

Thế nhưng hiện tại...

Vừa tới bờ biển, Thẩm Trạch Nhiên lập tức mượn cố chống dù che nắng, bảo hai người Lạc Cảnh Xuyên đi trước đi, Lạc Cảnh Xuyên ý tứ hàm xúc không rõ nở nụ cười, liền dẫn Lạc Linh xuống nước trước.

Thẩm Trạch Nhiên nghiêng răng ken két hồi lâu, dù che nắng đã chống tốt, ghế tựa cũng bày xong, nước trái cây ướp lạnh cũng sẵn sàng. Hắn nghĩ chắc lúc này Lạc Linh đã chơi vui tới nỗi không nổi hắn, nhưng mà hắn mới vừa nằm xuống ghế dựa, liền thấy bé gái thân đeo cái phao bơi vịt con, trong tay ôm cái phao bơi vịt bự, lôi kéo Lạc Cảnh Xuyên chạy tới.

“Thẩm thúc thúc, cùng Linh Linh chơi đùa nha ~” Lạc Linh lôi kéo tay Thẩm Trạch Nhiên: “Vịt con cũng muốn cùng ma ma cùng nhau chơi đùa.”

“Ừ, ta không đem theo quần bơi.” Thẩm Trạch Nhiên nhanh chóng qua loa lấy lệ.

Lạc Cảnh Xuyên cầm lấy ba lô của Linh Linh, bình tĩnh mà từ bên trong móc ra một cái quần bơi y hệt cái hắn đang mặc trên người.

“Cái kia, ta có chút vầng đầu, có thể là say nắng, ta, ta nghỉ ngơi một chút rồi lại đi.” Thẩm Trạch Nhiên giả vờ không thoải mái mà đỡ cái trán.

Lạc Cảnh Xuyên liền tìm tìm trong ba lô, lấy ra một hộp hoắc hương chính khí thủy, hít mắt nói: “Hiệu quả rất tốt, uống một bình ha?”

(*hoắc hương chính khí thủy: – Huoxiang zhengqi Shui một loại thuốc thảo dược dạng nước*)

Thẩm Trạch Nhiên trong nháy mắt nhớ lại này đó những năm bị hoắc hương chính khí thủy chi phối mà sợ hãi, chỉ cảm thấy dạ dày một trận cuộn cuộn, nhanh chóng khoát tay áo một cái: “Không cần không cần, ta hiện tại cảm thấy thoải mái hơn rồi.”

Lạc Cảnh Xuyên đem quần bơi ném qua, chỉ chỉ phòng vệ sinh bên cạnh: “Thay xong nhanh chóng trở về.”

Lạc Linh mở to mắt chớp chớp, một mặt mong đợi. Thẩm Trạch Nhiên trốn vào WC một bên đổi quần bơi, một bên nghĩ còn có thể dùng cố gì.

Bỗng nhiên linh quang lóe lên, thí diên thí diên mà chạy về dưới dù che nắng. Đương nhiên vì để cho mượn có thoát nhìn không giống như là đã sớm chuẩn bị, Thẩm Trạch Nhiên cơ trí đổi xong quần bơi, làm bộ trong lúc lơ đãng mới nhớ tới nói: “Ai, ta quên mang kem chống nắng, mặt trời lớn như vậy, nếu phơi nắng...”

Thẩm Trạch Nhiên còn chưa nói hết, Lạc Cảnh Xuyên liền từ trong ba lô móc ra kem chống nắng, chỉ chỉ ghế tựa: “Nằm sấp xuống, ta giúp ngươi thoa.”

Thẩm Trạch Nhiên: “.....”

Tên này người nghĩ người là Đôrêmon sao?! ()

Cảm thấy được linh hồn như bị kéo ra ngoài, Thẩm Trạch Nhiên hướng trên ghế nằm úp sấp, một mặt sinh không thể luyến.

Lạc Cảnh Xuyên dọc theo cái cổ thon dài, trắng nõn của Thẩm Trạch Nhiên rồi từ phía sau lưng một đường nhìn xuống, tâm mắt lưu lại trên cái mông tròn, nửa ngày không có động tác.

Thẩm Trạch Nhiên tự giận mình mà râm rì nói: “Mau tới cấp đại gia ta bôi chống nắng!”

Lạc Cảnh Xuyên giơ tay lên, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng chà xát khoe môi, màu sắc thâm trầm nói: “Hảo, Thẩm tổng.”

25. Chương 25

Edit: Ngọc Tuyết

Lạc Cảnh Xuyên đem kem chống nắng thoa ở lòng bàn tay, hai tay ấn lên lưng Thẩm Trạch Nhiên.

Thẩm Trạch Nhiên thân thể không khỏi run rẩy, hoảng hoảng trương trương liền muốn bò dậy, giọng đều đều run run: “Ta, ta không thoa, ha, ha ha, phơi nắng đen chút tương đối soái.”

Lạc Cảnh Xuyên đâu chịu buông tha hắn, lòng bàn tay hơi dùng sức trực tiếp đem người áp trở về trên ghế, sau đó nhấc lên đùi phải, uốn gối để ở xương cụt của hắn, một tiếng “ah” khác lạ vang lên.

Trái tim nhỏ của Thẩm Trạch Nhiên lập tức run cầm cập một chút, cả người cứng lại ở đó. Lạc Cảnh Xuyên đối với biểu hiện rất thút thốt của Thẩm Trạch Nhiên khá là thoả mãn, đem đầu gối để xuống, tiếp tục thoa kem chống nắng.

Thẩm Trạch Nhiên phần lớn thời gian đều ở nhà, xem như là nửa cái trạch nam, dù cho đi ra ngoài chơi cũng có người thay hắn chuẩn bị đầy đủ, cho nên làn da của hắn rất trắng. Thêm vào lúc thường ít vận động, phòng tập thể hình thì ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, thịt trên người không phải đặc biệt cứng, sờ lên cảm giác cực kỳ tốt.

“Thẩm tổng.”

“Cái, cái gì?” Thẩm Trạch Nhiên mất tự nhiên uốn éo thân thể.

“Người nên rèn luyện.” Nói xong, Lạc Cảnh Xuyên cực kỳ tự nhiên mà xoa xoa eo Thẩm Trạch Nhiên, giọng tay đánh xuống hông: “Trên người đều là sẹo lồi.”

Thẩm Trạch Nhiên chỉ cảm thấy một trận tinh lực trào đến phía dưới, nơi nào còn có thể chú ý tới Lạc Cảnh Xuyên nói cái gì, hắn chỉ lo phản ứng của chính mình bại lộ dưới ánh mắt của người này, lập tức kẹp chặt hai chân, mũi chân căng ra đến mức thẳng tắp.

Đại não chưa kịp hồi phục nên hắn không có phát hiện, lúc Lạc Cảnh Xuyên đang giúp hắn thoa kem trên đùi, động tác nhanh hơn rất nhiều, như là bởi vì nguyên nhân gì mà phải làm xong chuyện này nhanh nhanh chút.

“Linh Linh, ba ba đi vệ sinh một chút, bé ngoan ở đây không được đi lung tung.” Lạc Cảnh Xuyên dặn dò.

Lạc Linh ôm phao con vịt ngoan ngoan gật gật đầu.

Thẩm Trạch Nhiên từ trong cánh tay lộ ra một con mắt, đưa mắt nhìn Lạc Cảnh Xuyên rời đi, thân thể

mới thanh tỉnh lại.

“Thắm thúc thúc, người rất nóng sao? Mặt thật là đỏ nha!” Lạc Linh ngồi xổm trước mặt Thắm Trạch Nhiên, từ ba lô nhỏ của mình móc ra một cái quạt in hình phim hoạt hình, nhẹ nhàng quạt quạt: “Linh Linh giúp Thắm thúc thúc quạt mát.”

Thắm Trạch Nhiên ôm tiểu đệ đệ lệ rơi đầy mặt, tại lúc Linh Linh đáng yêu như thế, tại lúc Lạc Cảnh Xuyên vừa vắng không ở đây, chính mình lại không thể đứng lên một mình chơi đùa cùng con gái, quá tàn nhẫn.

Nhanh hạ xuống nhanh hạ xuống, lúc nên uy phong không uy phong, hiện tại khoe cái gì!

Thắm Trạch Nhiên miệng nhanh chóng mấp máy, nói lảm bảm. Lạc Linh thấy lạ, hiếu kỳ hỏi: “Thắm thúc thúc, người đang niệm cái gì a?”

“Đại bi nguyên rửa!”

“Đó là cái gì?”

“Ma pháp khiến người tỉnh táo lại.” Cảm giác được phía dưới khôi phục bình thường, Thắm Trạch Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

“Thật là lợi hại a, Thắm thúc thúc mặt cũng không đỏ!” Lạc Linh hâm mộ vỗ tay: “Linh Linh cũng muốn học.”

“Khụ khụ, cái kia Thắm thúc thúc sau này sẽ dạy người.” Thắm Trạch Nhiên liếc hướng phòng vệ sinh một cái, đáy lòng âm thầm kỳ quái, Lạc Cảnh Xuyên sao lại đi lâu như vậy? Đi đại? Hay là rút xuống hố? ()_

Cái nào cũng được, hi vọng hắn càng chậm hơn một chút nữa.

“Linh Linh, cùng chơi với thúc thúc có được hay không nha?” Thắm Trạch Nhiên cười ngớ ngẩn.

Bé gái hưng phấn đứng lên, ôm lấy phao bơi lớn, mong đợi nhìn Thắm Trạch Nhiên: “Thắm thúc thúc, vịt con cũng muốn cùng ma ma cùng nhau chơi đùa.”

“.....”

Vừa vắng có nữ nhân viên đi ngang qua, cười hì hì trêu ghẹo nói: “Thắm tổng, thân sĩ không thể cự tuyệt thỉnh cầu của tiểu thực nữ a!”

Bóng đèn tròn trong đầu Thẩm Trạch Nhiên “Keng” một tiếng mà sáng lên, ai nha hấn dùng phao con vịt cái gì, là Lạc Linh yêu cầu, tuyệt đối không phải là do chính mình không biết bơi.

“Nếu là tiểu thực nữ yêu cầu, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

26. Chương 26

Edit: Ngạc Tuyết

Lạc Cảnh Xuyên từ phòng vệ sinh đi ra, liền thấy một lớn một nhỏ trùm phao bơi chơi tới cao hứng, hấn mang theo ý cười nhàn nhạt, bước nhanh tới.

Xa xa, một làn sóng biển cuộn cuộn mà tới, chỉ thấy Thẩm Trạch Nhiên đứng ở phía sau Lạc Linh, hai tay đỡ phao bơi của bé, đối diện sóng biển.

“Công chúa điện hạ cẩn thận! Ác long rất giảo hoạt, chỉ có thể trốn trong biển sâu, dùng ma pháp công kích chúng ta, công chúa, ngài sợ sao?”

Lạc Linh lắc lắc đầu.

“Không hổ là công chúa điện hạ thân ái của ta!” Thẩm Trạch Nhiên trầm bổng du dương mà tiếp tục nói: “Vì vạn ngàn con dân, vì trình / tiết của quốc vương bệ hạ, chúng ta không thể lùi về sau.”

“Xông lên a ——” Thẩm Trạch Nhiên đẩy Lạc Linh xông lên trên đón sóng biển, sau đó bọt nước đem hai người hất trở về.

Thẩm Trạch Nhiên lòng bàn chân trượt một cái, không đứng vững, trực tiếp ngồi xuống trong nước, giữa đầu liền đối diện tầm mắt Lạc Cảnh Xuyên đang cuối đầu nhìn hấn.

“Người mới vừa nói bảo vệ cái gì?” Lạc Cảnh Xuyên cúi người xuống, duỗi tay nắm chặt hai gò má Thẩm Trạch Nhiên, nhẹ nhàng hướng bên ngoài kéo kéo.

“Gõ, nhà gõ.” Thẩm Trạch Nhiên nguy biện nói.

“Ba ba!” Bé gái hưng phấn, nhanh chóng chạy tới ôm lấy Lạc Cảnh Xuyên, khanh khách cười không ngừng: “Mau tới chơi ‘Công chúa đấu ác long’”

“Vậy ta diễn là cái gì?”

“Ác long muốn đoạt quốc vương bệ hạ đi làm áp trại phu nhân.” Lạc Linh khờ dại lập tức đem Thẩm Trạch Nhiên bán: “Thẩm thúc thúc nói.”

“Ồ ~ “

Thẩm Trạch Nhiên khó giải thích được mà run một cái, liền muốn tránh đi: “Kia cái gì, ta khát, đi uống ngụm nước cái nha.”

Mới vừa bò lên liền bị Lạc Cảnh Xuyên đè xuống vai một cái: “Ha ha, người nói cái gì, ta không có nghe rõ.”

“Chơi tí thôi mà, Lạc thư ký sao lại tích cực như vậy chứ.”

Lạc Cảnh Xuyên đến gần vài bước, hơi khom người nhìn thẳng hấn, trong thanh âm có mấy phần trầm thấp: “Đúng không? Vậy Thẩm tổng đến diễn ác long thì thế nào?”

Đại não Thẩm Trạch Nhiên “Oanh” một tiếng nổ tung, tất cả trong đầu đều là môi mỏng mở ra khép lại của Lạc Cảnh Xuyên, quanh quẩn tại chóp mũi là mùi kem chống nắng hương cam trên người đối phương, khiến tim không thể ức chế mà điên cuồng nhảy dựng lên.

“Làm sao? Không dám diễn sao?” Lạc Cảnh Xuyên liền tiến gần một chút.

Thẩm Trạch Nhiên hoảng loạn ngửa ra sau, trong miệng vẫn theo bản năng mà bướng bỉnh nói: “Ai, ai sợ, diễn thì diễn!”

“Vậy người có thể phải chăm chỉ mà đem ta đoạt lại đi nha.” Lạc Cảnh Xuyên kề sát bên tai Thẩm Trạch Nhiên, nhẹ giọng nói, quay người đi tới sau lưng Lạc Linh, đẩy phao bơi của bé hướng ra biển.

Lạc Linh quay đầu vẫy vẫy tay, đồng ngôn vô ký mà hét: “Thẩm thúc thúc, mau tới đem ba ba đoạt lại đi a!”

Du khách đi ngang qua nghe được, lập tức liếc nhìn Thẩm Trạch Nhiên một cái, cười cười rời đi.

Thẩm Trạch Nhiên liếc liếc cái “kẻ cầm đầu” đang yên tâm thoải mái đứng ở nơi đó nhìn hấn cười, không nhìn được mà mài răng: “Chờ đó! Hai người các người một cái đều không trốn được!”

Nói xong gào gào lên hướng hai cha con chạy tới.

Lạc Cảnh Xuyên ý vào bản thân biết bơi, đẩy Lạc Linh xảo diệu tránh né Thẩm Trạch Nhiên, Thẩm tổng bay nhảy nửa ngày cũng chưa bắt được người quả thực hận đến nghiến răng.

Bỗng nhiên, Thẩm Trạch Nhiên linh cơ hơi động, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: “Ta, chân của ta giống như bị chuột rút.”

Lạc Cảnh Xuyên không có suy nghĩ nhiều, lập tức bơi tới, vừa tới trước mặt Thẩm Trạch Nhiên, liền thấy khóe miệng tên ngốc kia nhếch lên, ôm lấy hắn, hướng về phía Lạc Linh hô to: “Ta bắt được cha ngươi rồi, bé yêu ~ “

Lạc Linh rất phối hợp mà chỉ vào hắn: “Ác long, thả phụ vương ta ra!” Nói rồi lấy tay bơi bơi, chậm rãi hướng Thẩm Trạch Nhiên bơi tới.

Mắt thấy sắp đuối đến nơi, Thẩm Trạch Nhiên nhấc chân chuẩn bị chạy, hắn kéo Lạc Cảnh Xuyên đạp nước hai cái, hai người vẫn đứng tại chỗ cũ không nhúc nhích.

Lạc Cảnh Xuyên tùy ý Thẩm Trạch Nhiên ôm hắn, khẽ mỉm cười, kéo lấy phao bơi của hắn liền hướng Lạc Linh bơi tới, cha con cùng hợp lực thắng lợi.

“Xem, chúng ta bắt được ác long.”

“Ba ba thật là lợi hại!” Lạc Linh vỗ tay.

“Mang về làm người hầu có được hay không?” Lạc Cảnh Xuyên hỏi.

“Không thể làm mẫu hậu sao?”

“.....” Thẩm Trạch Nhiên tức giận đập nước một cái: “Các ngươi đừng tự ý thay đổi kịch bản có được hay không? () “

27. Chương 27

Edit: Ngạc Tuyết

Ba người về tới bờ, Thẩm Trạch Nhiên bị hai cha con dẫn vật mà mệt muốn tắt thở, nằm lên ghé một cái, nửa ngày không muốn nhúc nhích.

Lạc Linh uống nước trái cây, lập tức hồi sinh tại chỗ, Thẩm Trạch Nhiên nhìn không được cảm thán: “Con nít thực sự là tinh lực dồi dào, không chịu nhận mình già cũng không được a.”

Lạc Cảnh Xuyên lắc đầu cười cười, không có ngắt lời. Chuyện đùa người này, làm phải có chừng mực, nhẹ

thì không lạc thú, nặng liền chọc người thấy phiền.

Bé gái rất tri kỷ, biết Thắm thúc thúc mệt mỏi, cũng không lại đòi xuống biển, mà là lấy ra đồ đào cát của mình, ngồi dưới dù che nắng chơi đào cát.

Nàng đem cát chất lên thành đồng rồi đắp đắp, khi vừa bắt đầu đào thông đạo. Thắm Trạch Nhiên nhìn thấy, nhất thời tính trẻ con bạo phát, bò lên ngồi xuống đối diện Lạc Linh, cũng bắt đầu lấy cát ra.

Tay của hai người càng duỗi càng dài, khi đụng tới ngón tay của đối phương, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười.

“Ta bắt được Thắm thúc thúc.” Cô bé nhếch môi, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

Thắm Trạch Nhiên dùng một cái tay khác xoa xoa huyết thái dương, hần bây giờ nghe tới cái từ “Bắt được” này, liền cảm thấy cả người không ổn.

Hai người đang chơi đùa vui vẻ, một người từ xa xa bước nhanh tới.

“Chơi cát luôn đây, Thắm tổng cũng thật là tính trẻ con còn chưa tan a.” Người đến dùng ngữ khí muốn ăn đòn mà cười nhạo nói.

Thắm Trạch Nhiên lập tức tặc mao, cảnh giác nhìn về phía Lạc Tiêu đang ôm mỹ nữ bikini, phản bác: “Dù sao Lạc tổng cũng là người đã bước nửa cái chân vào quan tài rồi, đương nhiên linh hội không tới loại lạc thú này.”

Hai người người tới ta đi oán nửa ngày, ai cũng không cam lòng rơi xuống hạ phong.

Lúc này Lạc Tiêu đem tay cắm trong túi quần móc ra, đem thứ gì đó lạng lẽ vung tới cạnh chân Thắm Trạch Nhiên.

“Rắn!” Lạc Tiêu giả vờ kinh ngạc kêu lên.

Thắm Trạch Nhiên cảm thấy trên chân mát lạnh, sắc mặt nhất thời trắng toát, thân thể không khỏi lung lay, mà biểu tình thoạt nhìn cùng với bình thường đáng đáp giả x không kém là bao.

Nguyên bản Lạc Cảnh Xuyên đứng ở một bên lập tức đi tới, khom lưng nhặt rắn biển lên, một bên bắt động thanh sắc đỡ Thắm Trạch Nhiên, vừa đem rắn biển của nhà hàng đưa về phía Lạc Tiêu.

“Đồ của Lạc tổng ngài rơi mất, cái này có thể không rẻ, đừng lãng phí.”

Lục Tiêu thấy không hù được Thẩm Trạch Nhiên, vô vị mà chép chép miệng, ôm mỹ nữ quay người liền rời đi.

Lạc Cảnh Xuyên không có thả cái tay đang dìu bên hông Thẩm Trạch Nhiên ra, hấn sở dĩ làm như vậy, là bởi vì Thẩm Trạch Nhiên biểu hiện rõ ràng cho thấy đã bị dọa tới đờ người, căn bản không phải giả vờ giả vịt lúc thường.

“Thẩm Trạch Nhiên, Thẩm Trạch Nhiên.” Lạc Cảnh Xuyên nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má của hấn: “Không sao rồi, không có rấn.”

Thẩm Trạch Nhiên quay đầu nhìn Lạc Cảnh Xuyên, tiêu cự chậm rãi sáng lên.

“Không có?”

“Ừm, không có rấn.” Lạc Cảnh Xuyên ôn nhu động viên nói.

Thẩm Trạch Nhiên thần kinh căng thẳng thoáng nói lỏng, chân mềm nhũn trực tiếp ngã vào lồng ngực Lạc Cảnh Xuyên.

“Linh Linh, Thẩm thúc thúc không thoải mái, chúng ta trở về phòng có được không?”

Bé gái hiểu chuyện gật gật đầu, ôm lấy ba lô nhỏ của mình, đi theo sau ba ba, Lạc Cảnh Xuyên đem người ôm lấy, nhanh chóng quay trở về khách sạn.

Trong tài liệu Thẩm chủ tịch đưa cho hấn xác thực có nhắc qua Thẩm Trạch Nhiên sợ rấn, chỉ là Lạc Cảnh Xuyên không nghĩ tới hấn sẽ sợ như vậy, đến trên giường rồi vẫn hoàn gắt gao nắm chặt ống tay áo hấn không buông.

Lạc Cảnh Xuyên bất đắc dĩ, chỉ có thể bồi Thẩm Trạch Nhiên nằm xuống, đem người ôm vào trong lòng, giống khi dỗ dành Lạc Linh mà vỗ nhẹ phía sau lưng hấn: “Không sợ, ta ở đây, không phải sợ.”

28. Chương 28

Edit: Ngọc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên đem mặt giấu trong gối, hấn không thể đào hố trốn đi. Hấn cư nhiên như thằng bé trốn trong ngực người ta cầu an ủi, cố tình đối tượng cầu an ủi lại là Lạc Cảnh Xuyên, hình tượng của hấn a! Một đời anh danh của hấn a!

Trước đây tất cả đều là lo lắng bị lộ, hiện tại đâu chỉ là lộ, ngay cả đồ lót đều cởi sạch được chứ! Thắm Trạch Nhiên có cảm giác sinh không thể luyến mà nhìn chăm chăm phòng vệ sinh, đợi lát nữa Lạc Cảnh Xuyên tắm xong đi ra nhất định sẽ điên cuồng cười nhạo hấn ha.

Hay dứt khoát giả bộ ngủ thì tốt hơn, không biết chừng sáng sớm ngày mai liền quên mất.

Cửa phòng vệ sinh mới vừa mở ra, Thắm Trạch Nhiên lập tức nhắm mắt lại, len lén vắn lỗ tai lên nghe ngóng tiếng bước chân Lạc Cảnh Xuyên, hấn cảm giác Lạc Cảnh Xuyên thật giống như đứng ở phía sau hấn, ngay sau đó một cái chân áp đến trên giường.

Hấn muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn báo “mối thù vừa rồi”? Chờ chút, hấn không có chuẩn bị kỹ càng a? Trong chân giống như có cát, tóc đều dính cùng một chỗ, da dẻ cảm giác sấp sấp...

Đại não phẳng phất không bị khống chế nghĩ bậy nghĩ bạ chút nội dung cấm trẻ em dưới mười tám tuổi, lúc một tay Lạc Cảnh Xuyên ôm lấy hấn, Thắm Trạch Nhiên còn chưa kịp tiếp tục não bỗ, liền bị khiêng lên.

“Người, người người người, người muốn làm gì?” Thắm Trạch Nhiên thất kinh hỏi.

“Tĩnh rồi?” Lạc Cảnh Xuyên thả người xuống dưới: “Tĩnh rồi liền đi tắm rồi ngủ tiếp, trên người đều là nước biển, ta gọi phòng khách thay cái ráp trải giường với chăn.”

“Hiện tại cảm thấy thế nào? Tự mình tắm không thành vấn đề chứ?”

Thắm Trạch Nhiên ngậy người mà nhìn Lạc Cảnh Xuyên nói liên miên cần nhẫn, đây là hấn lần đầu tiên nghe đối phương nói nhiều như vậy, ngữ khí ôn hòa, hơn nữa một chút cũng không có ý cười nhạo hấn.

Thấy Thắm Trạch Nhiên không hề trả lời, Lạc Cảnh Xuyên nhú nhú mày, giơ tay vén tóc trên trán hấn, dùng trán mình đụng vào: “Không nóng a.”

“Ta, ta ta không sao, ta đi tắm.” Thắm Trạch Nhiên nhanh chóng lùi lại mấy bước, chạy vào phòng vệ sinh.

Lạc Cảnh Xuyên đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Nguyên lai cho rằng đối phương là trúc mã, cần phí chút gì đó, không nghĩ tới EQ là số âm, vẫn cứ tìm đường chết như thế, vậy hấn liền không khách khí nhận lấy tên ngọc này.

Thắm Trạch Nhiên ngồi xổm trong bồn tắm, đầu óc mơ hồ.

Tên Lạc Cảnh Xuyên kia không phải vẫn luôn nhìn hấn khó chịu sao? Sao lại đột nhiên đổi tính? Lẽ nào, hấn thế nhưng thật ra là cái ngạo kiều, vẫn luôn thăm mền ta?

Không không không, làm sao có khả năng, nhất định không thể.

Thế nhưng, nếu như không phải thì vào lúc này hẳn không phải nên bày một bộ dáng cao cao tại thượng, cười trên sự đau khổ của người khác sao?

Nếu không thì sắc / dụ thử xem? Nếu hẳn không thích chắc chắn sẽ không đối nam nhân có phản ứng.

Thẩm Trạch Nhiên cầm lấy áo tắm mặc vào, tay run nửa ngày, cắn răng một cái, đem quần lót cũng vứt luôn vào máy giặt, nếu hỏi tới liền nói không cần thận rơi trên đất không có cách nào tiếp tục mặc.

Từ buồng tắm đi ra, Lạc Linh đã nằm trong ổ chăn ngủ, Lạc Cảnh Xuyên mặc T shirt, mang kính mắt bán nằm ở trên giường đọc sách, nghe thấy động tĩnh chỉ giương mắt nhìn một chút.

Thẩm Trạch Nhiên do dự nửa ngày, dù sao bé con còn ở trong phòng ngủ, phải chuyển sang nơi khác mới được.

Bên ngoài sắc trời đã tối, đầy sao nho nhỏ, phản chiếu tại khơi xa yên ả, bãi cát náo nhiệt ban ngày giờ khắc này bị yên tĩnh thay thế.

“Khụ khụ.” Thẩm Trạch Nhiên đi tới bên giường, ánh mắt trôi đi, nhỏ giọng nói: “Cái kia, có chút việc, chúng ta đi ra ngoài thảo luận một chút.”

Lạc Cảnh Xuyên liếc mắt nhìn hẳn, không hỏi nhiều, để sách trong tay xuống, theo sau Thẩm Trạch Nhiên ra khỏi phòng, hai người một trước một sau đi tới trên bờ cát.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau hôm nay không có, hẳn là ngày mai, chúng ta lên wei/bo sẽ thấy

29. Chương 29

Edit: Ngạc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên đi ở phía trước, sau khi đến bãi biển hẳn cũng không có dừng bước lại, mà là dọc theo bờ cát, hướng phía sau vách đá trên đảo đi đến. Qua một mảnh núi đá lởm chởm, hai người dừng ở giữa mặt lởm của vách núi.

Lạc Cảnh Xuyên quan sát chung quanh một chút, dưới chân là một bãi cát nhỏ, hai bên có thể núi che

chấn, thấy thế nào đều là cái địa phương giết người cướp của khá tốt.

Giơ tay gõ gõ đầu, Lạc Cảnh Xuyên bắt đắc dĩ cười cười, chính mình thật giống như cũng bị cái tên ngốc này lây bệnh, bất quá nơi này thấy thế nào cũng giống như là để làm mấy cái chuyện không thấy được ánh sáng.

Thẩm Trạch Nhiên bỗng nhiên quay người, một tay nắm thành quả đấm, một tay khác “Bộp” một tiếng đem Lạc Cảnh Xuyên vây ở chính giữa mình và vách đá.

“Không được nhúc nhích, cướp đây.” Thẩm Trạch Nhiên thâm trầm nói.

Lạc Cảnh Xuyên cảm thấy được có cái gì để trên eo của mình, hắn đưa tay ra nắm lên “Vũ khí”, dựa vào ánh sao phát hiện cái “vũ khí” đầu cùn cùn kia là ngón tay trở Thẩm Trạch Nhiên.

Lạc Cảnh Xuyên: “...”

Tại sao hắn không có chút nào bất ngờ.

“Không đúng không đúng, ” Thẩm Trạch Nhiên lắc đầu một cái: “Tình huống trước mắt này ta phải nói, ‘Người biết quá nhiều, đi chết đi mới tương đối chuẩn xác.’”

“Cho nên, ngươi là đến giết người diệt khẩu?” Lạc Cảnh Xuyên nắm ngón tay Thẩm Trạch Nhiên, không có thả ra, mạn bất kinh tâm dùng móng tay gãi gãi tay hắn.

Thẩm Trạch Nhiên cả người ngẩn ra, vội vã phủ nhận: “Không, không phải.”

Thẩm Trạch Nhiên cắn môi, nức nở mà lắc lắc đầu: “Có, có con cua, kẹp ngón chân của ta.”

30. Chương 30

Edit: Ngạc Tuyết

Con cua cũng chỉ khoảng một phần tư bàn tay, Lạc Cảnh Xuyên mở đèn pin điện thoại di động lên, kiểm tra ngón chân trắng mịn no đủ của Thẩm Trạch Nhiên một chút, chỉ có chút hồng, không có rách da.

Lạc Cảnh Xuyên tiện tay vừa muốn ném con cua ra biển, Thẩm Trạch Nhiên bỗng kêu lên: “Này này này, đừng ném, mang về cho Linh Linh chơi.”

Cẩn thận từng li từng tí một nắm cua đồng, Thẩm Trạch Nhiên oán hận nói: “Cẩn ta chính là phải trả giá thật lớn, ngày mai sẽ để người biết một chút đồng bạn của người là thế nào trước tiên vào rồi sau lại xuống bụng!”

Lạc Cảnh Xuyên bắt đắc dĩ lắc lắc đầu: “Trở về.”

“Đau chân.” Biết Lạc Cảnh Xuyên thềm mền chính mình, Thẩm Trạch Nhiên nhất thời có chút bạo gan không biết xấu hổ.

Lạc Cảnh Xuyên ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu hôn lên môi Thẩm Trạch Nhiên một cái, xoay người, hai tay đưa ra phía sau: “Lên đây, ta công người trở lại.”

Thẩm Trạch Nhiên sửng sốt nửa ngày: “Người thật sự là Lạc Cảnh Xuyên?”

“Không phải.”

“Vậy người là ai?” Thẩm Trạch Nhiên tròn tròn cặp mắt, lẽ nào trái đất bị người ngoài hành tinh xâm lấn?! Lạc Cảnh Xuyên kỳ thực đã bị kẻ địch không tiếng động thay thế rồi? Nói như vậy, hẳn cư nhiên giúp người ngoài hành tinh XX? Chẳng trách lại lớn như vậy, đến bây giờ miệng còn thấy chua! (o) (cái gì lớn thì mọi người tự hiểu nha)

“Là lão công của người a.”

“..... Nha, ta sao lại không nhớ rõ.” Thật không có ý tứ, Thẩm Trạch Nhiên nằm úp sấp trên lưng, xe miễn phí sao không xài.

Lạc Cảnh Xuyên dùng hai tay nâng mông Thẩm Trạch Nhiên, phòng ngừa tên gốc này rơi xuống, cố ý đem áo tẩm áp dưới cổ tay: “Tên nhóc không lương tâm.”

“Người rõ ràng cũng sáng khoái, ta liền không nợ người.” Sau khi không cần che giấu bản tính, Thẩm Trạch Nhiên thái độ tùy ý nhiều hơn, còn kém mở rộng cách thức luôn tìm đường chết.

Lạc Cảnh Xuyên néo cái mông tròn của Thẩm Trạch Nhiên một cái, không tiếp tục cùng hắn tranh luận, cẩn thận nhìn đá dưới chân, đi ra ngoài.

Thẩm Trạch Nhiên quơ quơ cằm chân: “Chúng ta nếu là pháo hôi gì đó trong mấy cái tiểu thuyết phá án, vào lúc này dưới chân người sẽ trượt đi, ngã sấp về phía sau, ta liền bị người đè ở phía dưới, số may thì gãy cái xương sườn, vận may không tốt khẳng định sứt mẻ sau gáy, sau đó liền đi đời nhà ma.”

“Người sợ đến nhanh chân bỏ chạy, sau đó thi thể ta chỉ mặc mỗi cái áo tắm bị phát hiện, may là không có làm tới cuối, nếu không khắp thiên hạ đều biết ta và nam nhân làm, từ đây thân bại danh liệt, liên lụy công ty.” Thẩm Trạch Nhiên dừng một chút: “Coi như không có, phỏng chừng cũng sẽ bị cho rằng là sự kiện phần hồng a, sau đó lực lượng cảnh sát triển khai điều tra, chờ chút, thời điểm như thế này còn có thể cắt đứt đến tiểu thuyết thần quái, bởi vì phương hướng điều tra không đúng, JC vẫn luôn không phá được án, người mỗi ngày lo lắng đề phòng, trải qua đặc biệt xui xẻo, nhưng thật ra là bởi vì ta biến thành ác quỷ, mỗi ngày quần lấy người...”

“.....” Lạc Cảnh Xuyên mở cửa phòng khách sạn, vừa đem người đặt xuống: “May mắn là chúng ta đã bình an trở về.”

“Cắt ~” Thẩm Trạch Nhiên bĩu môi.

Lạc Cảnh Xuyên có chút hoài niệm Thẩm Trạch Nhiên luôn giả x trước kia, không biết hiện tại trả hàng còn kịp hay không.

Sau khi Thẩm Trạch Nhiên nghỉ ngơi, Lạc Cảnh Xuyên đi tới phòng vệ sinh, lấy điện thoại di động ra gọi.

Lục Tiêu nhìn tiểu người mẫu ngực đều sắp lộ hết ra, không nhịn được quăng một tờ chi phiếu: “Mau cút, đừng lằng vằng trước mặt ta.”

Người mẫu trẻ sợ hết hồn, thầm nghĩ ông chủ này là đầu óc có vấn đề hay là phía dưới có vấn đề, lúc trước trên bờ biển ấp ấp ôm ôm một cái, trở lại phòng thì trái lại chẳng làm gì.

Bất quá nàng cũng không dám đắc tội với người này, nhận tiền xong mau chóng rời đi.

Lục Tiêu buồn bực mà ở trong phòng đi qua đi lại, hần cũng không nói được tại sao, chính là cảm thấy cái gì đó bị đè nén.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai vậy? Cút!” Lục Tiêu quát.

Tiếng gõ cửa ngừng lại, qua không bao lâu, “Địch” một tiếng, cửa bị dùng thẻ mở cửa phòng mở ra, một nam nhân cao lớn âu phục giày da đi vào, đường viền thâm thúy biểu hiện lạnh lùng nghiêm nghị: “Người vừa này bảo ai lăn?”

Vốn đang tức giận, Lục Tiêu lập tức kinh sợ thành chim cút, hốt hoảng đứng trước mặt nam nhân, nhỏ giọng thét lên: “Anh.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trầm Lạc hai người sở dĩ có biến hóa lớn, là vì bọn hắn đem đối phương đem đến phạm vi bên người mình. Tỷ như Thẩm Trạch Nhiên trước mặt cha hắn vẫn là kẻ không có da mặt, Lạc Cảnh Xuyên đối Lạc Linh vẫn là ôn nhu sủng ái.

Trước đây dáng dấp kia đều là đối với người ngoài.

Cho nên, chúc mừng Lạc Cảnh Xuyên mở ra “Thê nô” thuộc tính.

CP Lục tổng xuất hiện, không có liên hệ máu mủ, phần diễn sẽ không quá nhiều, cần phải xem phiên ngoại.

31. Chương 31

Edit: Ngọc Tuyết

Ngày thứ hai sau khi buổi du lịch kết thúc, tất cả mọi người liền đầu nhập vào trong công việc bận rộn.

Lạc Cảnh Xuyên đúng hạn đi vào văn phòng, thời điểm đẩy cửa ra, hắn nhìn thấy Thẩm Trạch Nhiên thật nhanh ngồi dậy thẳng tắp sống lưng, mà khi phát hiện người đến là hắn, liền lười biếng nằm úp sấp trở lại.

“Làm sao vậy? Tối hôm qua ngủ không ngon?” Lạc Cảnh Xuyên đem văn kiện bỏ lên bàn, hỏi.

Thẩm Trạch Nhiên áp má phải xuống bàn, mồm miệng không rõ mà đáp: “Xuân buồn ngủ hạ thiêu thiêu thu ngủ gật, tại sao phải đi làm a?”

Một bộ chán chường muốn chết, cùng cái hình tượng tổng tài già giặn cao lãnh lúc thường hoàn toàn khác.

Lạc Cảnh Xuyên cầm ly nước của Thẩm Trạch Nhiên, đổ sữa Canxi AD mới đem tới vào: “Nâng cao tinh thần?”

Thẩm Trạch Nhiên đưa đầu qua, cầm đặt trên mặt bàn, đem miệng mở ra: “A —— “

“Tên lười biếng bắt tử này.” Lạc Cảnh Xuyên đem ly nước kê sát trên mặt nam nhân lắc lắc hai cái, bỏ lên bàn, bản thân quay về bàn làm việc bắt đầu xử lý văn kiện.

“Ai, lời nói trên giường của nam nhân không thể tin a ~” Thẩm Trạch Nhiên ngồi thẳng, cầm lấy ly uống một hớp, bất ngờ đem sữa xem như rượu mà hiện ra vẻ say rượu thất vọng.

Lạc Cảnh Xuyên gõ gõ đầu bút: “Trên giường? Chúng ta không phải chỉ ở trên bãi cát sao?”

Thẩm Trạch Nhiên chép chép miệng, là một cái lão xử nam, hẳn đích xác là có điểm thực tủy biết vị: “Chúng ta có ở trên giường, luôn luôn, sẽ, có ở trên giường.”

Một cách uyển chuyển mà đặc biệt không biết xấu hổ.

Lạc Cảnh Xuyên cũng không phải ngu ngốc, nơi nào nghe không hiểu Thẩm Trạch Nhiên ám chỉ cái gì, hẳn dùng nắm đấm nhẹ nhàng chặn lại ý cười giữa môi, dù sao tên ngốc tuy rằng mất mặt mũi, thế nhưng người không thể cười hẳn mất mặt mũi, nếu không sẽ thẹn quá hóa giận.

“Àn, còn có ghé sô pha, ban công, buồng tắm, văn phòng...” Bất quá đùa giỡn một chút khẳng định không có vấn đề gì.

Thẩm Trạch Nhiên lỗ tai đỏ bừng, lập tức rúc vào sau máy vi tính, ánh mắt phiêu phiêu, đột nhiên uống một hớp lớn sữa, cư nhiên không có phản bác Lạc Cảnh Xuyên.

Lạc Cảnh Xuyên hầu như không cần nghĩ cũng biết cái tên ngốc này khẳng định nào bỏ rất nhiều nội dung cấm trẻ em dưới mười tám.

“Tùng tùng tùng”, cửa phòng làm việc tổng tài vang lên tiếng gõ, Thẩm Trạch Nhiên lập tức đổi thành tư thế ngồi ngay ngắn, cầm lấy bút và văn kiện, nhỏ giọng trầm ổn nói: “Mời vào.”

Ngay trong nháy mắt cửa mở ra, Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên một bước dài đi tới trước bàn Thẩm Trạch Nhiên, dùng thân thể che hẳn lại. Kế toán vừa vào đến văn phòng liền sửng sốt một chút, thấy Lạc thư ký hình như đang cùng Thẩm tổng thảo luận, lập tức đứng tại chỗ chờ đợi.

Thẩm Trạch Nhiên ngược đầu, một mặt mờ mịt nhìn Lạc Cảnh Xuyên, há hốc mồm, không tiếng động hỏi: “Làm sao vậy?”

“Thẩm tổng, liên quan tới cái phương án này, ta cho là nên cẩn thận hơn một chút...” Lạc Cảnh Xuyên một bên làm bộ đang báo cáo công tác, một bên đưa tay nhẹ nhàng chà xát môi Thẩm Trạch Nhiên một chút, vừa nãy tư thế uống sữa phóng dăng của Thẩm Trạch Nhiên để lại trên miệng hẳn một vòng “Rầu bạc”.

Thẩm Trạch Nhiên nhìn thấy sữa trên ngón tay Lạc Cảnh Xuyên liền lập tức minh bạch tình huống, đặc biệt cảm kích nhìn hẳn, theo bản năng lè lưỡi liếm môi một cái.

Lạc Cảnh Xuyên mâu sắc tối sầm lại, bỗng nhiên đem ngón tay trở nhét vào trong miệng Thẩm Trạch Nhiên, nhẹ nhàng đẩy đẩy răng hẳn.

Thẩm Trạch Nhiên trừng Lạc Cảnh Xuyên một cái, nhưng mà trong phòng còn có người khác, hẳn không

dám phát ra âm thanh, Lạc Cảnh Xuyên như trước bình tĩnh mà báo cáo công tác, không hề có ý đem ngón tay rút trở về.

Thẩm Trạch Nhiên không có cách nào, đành phải theo ý hắn, “Hầu hạ” cái ngón tay không an phận kia một chút. Lạc Cảnh Xuyên trong lòng vẫn là chắc chắn, có lẽ hắn từ đầu tới cuối đều không có ý muốn vạch trần Thẩm Trạch Nhiên giả X.

Hắn hiện tại có chút hiểu cảm giác của Lục Tiêu, nếu có một ngày cái kẻ gốc này liền ở trước mặt hắn dựng lên cái thiết lập “Cao lãnh tổng tài”, hắn cũng sẽ không nhận được nghĩ muốn cho người này ở trước mặt mình làm một cái Thẩm Trạch Nhiên chân chính.

Lạc Cảnh Xuyên thu ngón tay về, đem đầu ngón tay ướm át phóng tới bên môi chính mình, khá là sắc / tình mà liếm một chút, hướng về phía Thẩm Trạch Nhiên khẽ mỉm cười, không tiếng động nói: “Đêm nay gặp nhau trên giường.”

Thẩm Trạch Nhiên chỉ cảm thấy cả người đều nóng lên, vừa nghĩ tới còn có những người khác ở đây, liền không thể không cứng bách chính mình tỉnh táo lại. Lạc Cảnh Xuyên đợi hắn điều chỉnh tốt trạng thái mới rời ra, hướng kế toán đang tiến đến gật gật đầu, trở lại chỗ ngồi của mình.

Đợi đến khi kế toán rời khỏi phòng làm việc, Thẩm Trạch Nhiên lập tức chạy đến trước bàn Lạc Cảnh Xuyên: “Người, người người người... Lần sau không cho như vậy, vạn nhất hình tượng của ta vỡ nát thì làm sao bây giờ?!”

“Tốt ~ đã biết ~” Lạc Cảnh Xuyên sờ sờ đầu Thẩm Trạch Nhiên: “Buổi tối ta sẽ hảo ~ hảo ~ tìm ~ cách ~ xin ~ lỗi ~ “

Thẩm Trạch Nhiên: ()

32. Chương 32

Edit: Ngạc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên nằm lỳ ở trên giường, ủy khuất cắn bên gối: “Nếu như không phải trong tiểu thuyết đều là lừa người, chính là do người kỹ thuật quá kém quá kém quá kém! Căn bản không có sáng khoái phiên thiên QAQ “

Lạc Cảnh Xuyên yên lặng đóng trang web lại, do dự hồi lâu, hiếm thấy mà có mấy phần chột dạ nói: “Tiểu thuyết, đều sẽ điểm tô cho thật đẹp.”

“Cái biểu tình này! Cái giọng nói này!” Thẩm Trạch Nhiên giận dữ chống nửa người lên: “Quả nhiên vẫn

đề là do người!”

Ngay sau đó “Ngao” một tiếng, liền nằm xuống lại trên giường: “Đau quá đau.”

Lạc Cảnh Xuyên nghiêng người sang, hơi di chuyển hương Thảm Trạch Nhiên, đưa tay ra nhẹ nhàng xoa phía sau hần.

“Hừ, đừng tưởng rằng như vậy thì ta sẽ tha thứ người.” Thảm Trạch Nhiên xoay xoay lưng, kéo kéo tay Lạc Cảnh Xuyên hương chỗ bên cạnh: “Xoa nơi này.”

Lạc Cảnh Xuyên thuận thế đem người ôm vào trong lòng, thủ thủ bên tai hần nói gì đó, Thảm Trạch Nhiên bỗng nhiên đem mặt vùi vào gối, không có oán giận nữa.

“Ta đưa Linh Linh đi, hôm nay người cũng không cần đến công ty, ta sẽ xử lý tốt.” Lạc Cảnh Xuyên hôn vành tai Thảm Trạch Nhiên một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Chờ sau khi nghe đến âm thanh cửa lớn đóng lại, Thảm Trạch Nhiên mới đem cái mặt đỏ như quả cà chua nâng lên, một bộ ngốc hề hề lảm bảm: “Nói cái gì chuyện như vậy phải cùng người yêu luyện tập nhiều mới có thể thoải mái, ta cũng không đồng ý.”

Hần vừa nói một bên lấy tablet dưới gối đầu ra, leo lên chim cánh cụt mở ra một cái nhóm cực kỳ tích cực nào đó tên đặc biệt vĩ đại, rồi nhập một đoạn văn phối hợp văn tự đáng yêu, gửi đến trong nhóm.

[ai nha, gần đây thiếu canxi, trong nhóm tiểu tỷ tỷ có tài nguyên hay không a (* / *)]

[tiểu cua đồng muốn loại khẩu vị nào?] trong nhóm có người lập tức trả lời.

[trò gian nhiều một chút, quá phổ thông thì không có ý tứ.]

Sau đó Thảm Trạch Nhiên thu được một đồng sản phẩm bổ canxi thần kỳ, nghĩ trong nhà không có ai, liền trực tiếp nâng cao tinh thần nghiên cứu lên.

“Ôi không phải đi, còn có loại này cách thức!”

“Này, này tư thế quá khó khăn đi?”

“A a a, hảo xấu hổ, ai thiết kế quần áo a ~ “

Lạc Cảnh Xuyên liếc nhìn văn kiện trên tay, thời gian rất cấp bách, nhưng nhất định phải được tổng tài ký

tên, may là nhà Thẩm Trạch Nhiên cách đây không xa, trở về một chuyến cũng thuận tiện.

Hắn đẩy cửa một cái, liền thấy Thẩm Trạch Nhiên nằm lỳ ở trên giường, mang tai nghe, cũng không biết tập trung tinh thần nhìn cái gì trong tablet, cũng không chú ý đến hắn đã trở về.

Lạc Cảnh Xuyên lặng lẽ đi tới phía sau, hiếu kỳ ngó qua.

“... Nguyên lai người yêu thích loại này, vậy lần sau thử xem?”

Thẩm Trạch Nhiên sợ hết hồn, giống như học sinh lén dùng điện thoại di động bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện, cuống quýt giấu tablet đi, kết quả động tác quá lớn, đem tai nghe kéo xuống, thế là cả phòng đều vang vọng âm thanh “Yamete”.

“Không, không không không...” Thẩm Trạch Nhiên muốn giải thích, đối hai mắt ý cười dịu dàng của Lạc Cảnh Xuyên bỗng nhiên không thể phát ra tiếng, mẹ nó, người này sao lại đẹp như thế! Người đẹp, người nói cái gì đều đúng ~()

“Cười ngốc cái gì, ký văn kiện đi.”

“Ồ.” Thẩm Trạch Nhiên nhận cặp văn kiện, nhìn một lần, sau khi xác nhận không có vấn đề liền đưa trở lại.

Ai biết Lạc Cảnh Xuyên không chỉ nhận văn kiện, mà đem tablet của hắn cùng lấy đi: “Cái này, tịch thu.”

“Tại sao? Đưa ta!” Thẩm Trạch Nhiên cố nén mỗi eo đau lưng, bò lên chơi xấu mà ôm lấy hắn.

Lạc Cảnh Xuyên cúi đầu, cười híp hai mắt, cố ý khàn khàn nói: “Không phải ta khiến nó rên khóc, ta sẽ đổ kị.”

Thẩm Trạch Nhiên sững sốt một chút, chờ sau khi phản ứng lại ý Lạc Cảnh Xuyên, yên lặng bò lại lên giường, dùng chân đem cả người che hết, trùm thành một cái gò núi nhỏ.

Lạc Cảnh Xuyên nhất định là bị người ngoài hành tinh chiếm thân rồi! ()

33. Chương 33

Edit: Ngạc Tuyết

Trương Thiển Nhã là cô gái đẹp, là một tiêu chuẩn khuôn mặt thiên sứ vóc dáng ma quỷ, mặt trẻ con . Cô từ nhỏ nghe được nhiều nhất chính là, vừa nhìn liền thấy có mệnh làm người vợ chỉ cần hưởng thụ, học tốt không bằng gả tốt, gả thật tốt đương nhiên muốn tốt về sau.

Cho nên, nguyện vọng lớn nhất của cha mẹ cô chính là giúp cô cầu được cái rùa vàng con rể, từ đây cả nhà áo cơm không lo.

Trương Thiển Nhã trải qua ngàn người mới chọn được một người, rốt cục quyết định ứng cử viên cho kim quy con rể là một cái giá trị bản thân hơn trăm triệu, còn có giá trị nhan sắc, cún độc thân —— bá đạo cao lãnh tổng tài —— Thẩm Trạch Nhiên.

Kỳ thực, lúc trước Lục Tiêu cũng nằm trong danh sách, bất quá nghe nói Lục tổng đặc biệt hoa tâm hơn nữa tính khí kém, vì vậy bị đá khỏi danh sách chuẩn bị tuyển.

Cha mẹ Trương Thiển Nhã phí hết công phu mới đem người đưa đến công ty Thẩm tổng làm một cái nhân viên tiếp tân. Tiền sảnh nhưng là mặt chính của công ty a, Thẩm tổng ra ra vào vào, chần chần có thể chú ý tới cô. Mới vừa đến công ty ngày thứ nhất, liền thu được mười mấy bó hoa mân côi và lời mời, Trương Thiển Nhã tự tin mà nghĩ như thế.

Cô vụn vụn không nghĩ tới, một tháng trôi qua, Thẩm Trạch Nhiên đừng nói chú ý tới cô, hẵn ngay cả tiền sảnh đã đổi người ba lần đều không phát hiện, mỗi ngày vào cửa đều là ôn nhu dụ dỗ bé gái trong lồng ngực, Lạc thư ký mang theo cặp công văn đi ở phía sau.

Cô nghe ngóng, cô bé kia là con gái Lạc thư ký, rất có duyên lọt vào mắt Thẩm tổng, đúng lúc là nghỉ hè, liền mỗi ngày mang tới công ty chăm nom. Mới đầu Trương Thiển Nhã còn cảm thấy Thẩm tổng yêu thích trẻ con như thế, cô muốn sinh một đứa, có thể là con gái, liền an ổn ở vị trí Thẩm phu nhân, bây giờ nhìn lại, bé gái kia mới là chướng ngại to lớn nhất.

Nếu cô vào trước khi công ty tổ chức du lịch thì tốt rồi, đi du lịch bãi biển a, cô diễn một hồi bikini, đơn giản liền thắng. Nhưng là bây giờ chỉ có thể giống như những người khác mặc đồ công sở, bao đến kín kẽ như bánh chưng, chẳng trách không chú ý tới.

Trương Thiển Nhã cảm thấy cô không thể tiếp tục ngồi chờ chết như vậy, cô muốn chủ động xuất kích. Ngày này Trương Thiển Nhã đến công ty rất sớm, cô mặc một cái áo lót viền ren phi thường gợi cảm, cố ý đem nút áo ở ngực cởi ra, sau đó trốn ở bên tường phòng vệ sinh lâu một.

Kế hoạch của cô là như thế này, chờ lúc Thẩm Trạch Nhiên đi tới cửa, cô liền làm bộ từ phòng vệ sinh đi ra, vội vã chạy về tiền sảnh, không cẩn thận lòng bàn chân trượt đi, ngã đến trên người Thẩm Trạch Nhiên, nút áo bị rơi ra, lộ ra cặp bánh mìn thêu ngạo nhân, sau đó sẽ bày ra dáng dấp đáng thương mà hốt hoảng rưng rưng muốn khóc, nhất định có thể làm cho nam nhân giương cờ đầu hàng.

Thẩm Trạch Nhiên đến, cô xông ra, rất tự nhiên mà ngã sấp xuống, vị trí ngã phi thường chính xác. Thế nhưng cô không nghĩ tới, động tác Thẩm tổng của các cô nhạy cảm như vậy, ôm bé gái nhanh chóng hướng bên cạnh lùi lại, vẫn cứ để đại mỹ nữ nhào lên mặt đất.

Trương Thiển Nhã sẽ bỏ qua sao? Loại khó khăn nhỏ nhỏ này sao có thể làm khó cô. Cô dùng sức ưỡn bộ ngực, thành công làm rớt cái nút áo, sau đó hai tay đẩy lên nửa người trên, hai chân thuận thế uốn lượn, vẫn cứ xếp đặt cái tư thế ngồi hình con vịt tiêu chuẩn của thiếu nữ 2D.

Cô hơi ngẩng đầu lên, viền mắt ửng đỏ, gương mặt thanh thuần xinh đẹp lộ ra biểu tình đáng thương như khóc mà không khóc, hai tay đặt giữa hai đầu gối, cánh tay đem bộ ngực chen tới nhìn đặc biệt no đủ, phút chốc trong đại sảnh phẳng phất xuất hiện rất nhiều âm thanh nuốt ngậm nước.

Thẩm Trạch Nhiên cúi đầu, ánh mắt lập tức không dời ra, gắt gao nhìn chằm chằm ngực Trương Thiển Nhã, chậm rãi ngồi chồm hồm xuống.

Trương Thiển Nhã quả thực mở cờ trong bụng, trong ánh mắt không khỏi tỏa ra mong đợi, trong đầu đã lóe lên bảy, tám cái kịch bản bá đạo tổng tài yêu ta.

Đôi môi Thẩm Trạch Nhiên hé mở.

Đến đến, là muốn hỏi tên của ta sao? Giới thiệu sao mới có thể làm cho người khác sâu ấn tượng đây? Trương là cung trường tương, Thiển là Thiển của Thiển Thiển công chúa, Nhã là nhã trí nhã?

“Người tên là gì?” Thẩm Trạch Nhiên hỏi.

“Thẩm tổng, ta...”

Trương Thiển Nhã chưa nói hết, Thẩm Trạch Nhiên đã cường thế ngắt lời: “Thứ nhất, trong giờ làm việc không ở đúng cương vị; thứ hai, quần áo không chỉnh tề, không đeo bảng họ tên; thứ ba, nơi này là mặt trước công ty, không phải cái gì tiếp viên đón khách ở mấy cái cửa hàng tầm thường, mập quá thì tìm đi Lý quản kho đổi bộ chế phục lớn nhất đi.”

Nói xong Thẩm Trạch Nhiên đứng lên, cùng phụ tá Tôn bên cạnh nói: “Tiền sảnh là do người nào chịu trách nhiệm, để tình huống như thế xuất hiện nữa, thì làm cho hắn thu dọn đồ đạc rời đi.”

Trương Thiển Nhã ngây dại, chỉ ngây ngốc mà nhìn người chung quanh, trong phút chốc nàng phẳng phất nghe đến rất nhiều châm biếm trào phúng tràn vào trong tai, dù mặt cô có dày hơn nữa cũng ngượng đến không được, đứng dậy giậm chân một cái chạy ra ngoài.

“Tổ thái độ trước mặt lãnh đạo, trừ tiền.” Thẩm Trạch Nhiên ôm Lạc Linh, mí mắt cũng không chớp, tiến vào văn phòng.

Lạc Cảnh Xuyên theo sau lưng, đóng cửa lại, ngay sau đó liền thấy Thẩm Trạch Nhiên đem Lạc Linh buông ra, vọt tới trước mặt hắn, đuôi lắc đặc biệt vui vẻ: “Cô ta muốn câu / dẫn ta, ta biểu hiện thế nào? Có hay không làm vỡ tính cách thiết lập?”

Số lượng Trương Thiên Nhã xem có thể đem ra so với tổng tài đại nhân sao? Cô mới vừa chạy đến, Thẩm Trạch Nhiên liền cơ trí đoán được nội dung vở kịch sau đó, hoàn mỹ tránh được hết thấy con đường phát triển.

Lạc Cảnh Xuyên kéo kéo khóe miệng, hạ thân xuống hôn Thẩm Trạch Nhiên một cái, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Có muốn chuyển tới ở cùng ta hay không?”

34. Chương 34

Edit: Ngọc Tuyết

Thẩm Trạch Nhiên kéo thùng giấy lớn tiến vào phòng ngủ, tiện tay lấy quần áo trong tủ treo quần áo ném vào, suy nghĩ một chút, lại từ trong thùng rút ra hai bộ treo trở lại: “Vạn nhất sau đó tặng ca, nơi này vẫn tương đối dễ dàng đúng không, người có muốn hay không bỏ lại vài món quần áo dự bị?”

Lạc Cảnh Xuyên yên lặng mở thùng quần áo ra, gấp kỹ một bộ rồi một bộ, sau đó bỏ lại vào: “Àn, ngày mai ta đem vài món lại đây.”

Tiếp theo Thẩm Trạch Nhiên mở ra ngăn kéo phía dưới, đem quần lót, tất cầm một đồng rồi ném vào thùng giấy, Lạc Cảnh Xuyên không khỏi nhíu mày, nắm chặt tay của hắn.

“Làm sao vậy?” Thẩm Trạch Nhiên mờ mịt quay đầu lại.

“Ngồi bên cạnh, ta tới dọn.”

Thẩm Trạch Nhiên nhất thời lay lay cái đuôi vừa dựng lên, làm bé ngoan nằm ở trên giường, lén lút chụp một tấm Lạc Cảnh Xuyên gấp quần áo của hắn, đăng lên weibo. Tiêu đề là [dọn nhà, bạn trai tri kỷ bảo ta ngồi, hắn tới dọn dẹp]

Phía dưới một mực ước ao, nhưng làm Thẩm tổng vui đến hồng mắt, hắn có chút hiểu tại sao có người thích khoe ân ái.

Mãi đến tận khi có cái em gái khoanh vùng quần áo phía dưới chính tề và mặt trên ngổn ngang trong bức ảnh, sau đó trả lời [ta cảm thấy được là do bạn trai chủ post không chịu được chuyện hắn không sắp xếp đi hhhhhh]

Thẩm Trạch Nhiên nhìn một chút lời đáp, ngẩng đầu nhìn Lạc Cảnh Xuyên đem quần lót đều xếp gọn lại, bò tới gần nói: “Dù sao đến nhà người cũng muốn lấy ra, không cần phiền toái như vậy đi.”

Lạc Cảnh Xuyên quay đầu lại hôn một cái: “Ngoan, đến xem tiểu thuyết của người đi, việc chuyển nhà giao cho ta.”

“Ồ.” Bị hôn đến chóng mặt, Thẩm tổng một lần nữa trở về giường làm ỏ, cầm điện thoại di động lên trở về bình luận lúc này.

[ta vừa hôn, không phải đâu]

[bạn trai chủ post trả lời sao? Hiếu kỳ]

[người cùng sở thích hiếm thấy]

[hiếu kỳ +1]

Thẩm Trạch Nhiên suy nghĩ một chút.

[hần hôn ta một cái, bảo ta xem tiểu thuyết đi]

[độc thân cầu cảm nhận được ác ý thế giới này]

[các đại gia tản đi đi, cẩn thận chống không nổi]

[yên lặng giờ lên cây đuốc trong tay, chỉ muốn thiêu chủ post]

[bạn trai chủ post nơi nào làm ra thế, có còn dư hay không?]

Thẩm Trạch Nhiên nhìn màn ảnh rầm rì hai tiếng.

[không có, chỉ có một người, không còn chi nhánh]

“Còn có cái gì cần đóng gói mang đi không?” Lạc Cảnh Xuyên chỉnh lý xong hỏi.

Thẩm Trạch Nhiên nhìn một chút: “Quần áo, đồ rửa mặt, mỹ phẩm dưỡng da, giày, văn kiện...”

“Hần là không...” Thẩm Trạch Nhiên như là nhớ ra cái gì đó: “Còn có... Không không không, không có chuyện gì, cái này ta tự mình tới.”

Nói xong, Thẩm tổng đem Lạc Cảnh Xuyên đẩy ra ngoài. Lạc Cảnh Xuyên ở ngoài cửa hai tay ôm ngực, ngay cả quần lót đều là hắn giúp đỡ thu dọn, tên ngốc này còn có cái gì muốn tránh hắn.

Liên tục tại lúc này, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, giống như có thứ gì đập xuống đất, Lạc Cảnh Xuyên không để ý tới cái khác, nhanh chóng vọt vào: “Làm sao vậy?”

Cúi đầu liền thấy Thẩm Trạch Nhiên nằm trên mặt đất, một cái tay duỗi ở gầm giường, trên người dè lên rất nhiều truyện tranh. Đại khái là khi lấy đồ từ dưới giường ra, không cẩn thận đem chồng sách ở bên cạnh đẩy ngã.

Lạc Cảnh Xuyên buồn cười giúp hắn thanh lý sách trên lưng: “Xem truyện tranh mà thôi, có cần trốn tránh...”

Tiền tay lật một quyển, ánh mắt Lạc Cảnh Xuyên nhìn chằm chằm Thẩm Trạch Nhiên lập tức thay đổi, hắn yên lặng thay đổi liền mấy quyển, cười nói: “Xem ra ta còn cần học tập nhiều a, thụ giáo.”

“Người nghe ta giải thích, ta chính là hiểu kỳ, hiểu kỳ, ta mới không thích cái gì đạo cụ play, nữ trang play.” Thẩm Trạch Nhiên lúng túng vùi đầu xuống.

“Có đúng không?” Lạc Cảnh Xuyên bóp bóp hai má Thẩm Trạch Nhiên: “Ta ngược lại thật ra rất có hứng thú.”

“Khẩu vị người thật nặng!” Thẩm Trạch Nhiên cảm giận chỉ trích nói.

“Người đang nói ai?” Lạc Cảnh Xuyên chỉ chỉ một đống truyện tranh kia.

“Hu QAQ “

35. Chương 35

Edit: Ngạc Tuyết

Từ khi chuyển tới nhà Lạc Cảnh Xuyên, Thẩm Trạch Nhiên hoàn toàn được hưởng thụ một phen sinh hoạt tình yêu ngọt ngào cuồng nhiệt, đẹp đến cả người đều lâng lâng.

Trời lạnh rồi, để Vương thị phá sản đi, phi phi phi, xuyên tràng xuyên tràng. Thẩm Trạch Nhiên lắc đầu, là một cái bá đạo tổng tài, hắn nhất định phải vì tình yêu và người yêu của mình quét sạch tất cả chướng ngại.

Hắn phải cho Lạc Cảnh Xuyên một cái danh phận, không thể để cho hắn không minh bạch mà làm tình nhân bí mật, cho nên liền muốn cùng lão cha hắn gia bộc lộ sự tình, đăng lên nhật báo.

Thẩm Trạch Nhiên đem lão hoàng lịch lật đến độ muốn rách, rốt cục tại một cái ngày đầy nắng tươi sáng nào đó, tối tăm mà chạy về nhà cũ. Biết được cha mang theo một đám mèo đến bệnh viện thú cưng, lại rất không tiền đồ mà thở phào nhẹ nhõm, ở phòng khách tới tới lui lui mà đi dạo.

“Ta chính là con độc nhất trong nhà a, lão đầu nhất định sẽ tức giận, quả nhiên vẫn là nên uyển chuyển ôn hòa một chút ha.”

“Tỷ như, trước tiên nói cho hắn biết ta yêu, sau đó khen khen Lạc Cảnh Xuyên nhiều chút, cấp cái ấn tượng tốt cho lão cha, rồi lại quanh co lòng vòng nói rõ một chút giới tính.”

“Nếu như lão đầu nói ngôi vị nhà ta không ai kế thừa thì nên làm sao giờ?” Thẩm Trạch Nhiên hoảng sợ che hai gò má, nửa ngày mới nghiêng đầu đi: “Không đúng nha, ta không phải là có con gái sao?”

“Vậy thì không thành vấn đề mà, chần chẫn là không có mà, khẳng định không có sao.....” Thẩm Trạch Nhiên co co trên ghế sa lon: “Không được, ta thật rất sợ hãi, hay là ngày khác đi.”

Thẩm Trạch Nhiên nhảy dựng lên liền chạy ra ngoài, vừa mở cửa ra vừa vụng vụng mặt Thẩm chủ tịch từ bệnh viện thú cưng đang đem bao lớn bao nhỏ trở về.

“Vừa vụng, giúp ta xách đi vào.” Nói xong, nhét một đồng cho hắn: “Dám làm rơi xuống đất người tháng sau liền đi uống gió tây bắc đi.”

“Thiết, ta chính là có người nuôi.” Thẩm Trạch Nhiên theo sau lưng nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“Người nói cái gì?” Thẩm chủ tịch thuận miệng hỏi một câu.

Thẩm Trạch Nhiên tinh thần cực độ căng thẳng, sợ hết hồn, không chút suy nghĩ liền đem ý nghĩ nửa ngày trong đầu, hoang mang hoảng loạn phun ra một hơi: “Lão đầu ta nói chuyện yêu đương TA đặc biệt xinh đẹp hai chân làm việc đặc biệt nghiêm túc sẽ kiếm tiền biết đau người vũ trụ vô địch đệ nhất thiên hạ qua thôn này sẽ không còn tiệm này có thể tìm được đối tượng như vậy ta đã cảm thấy được đời trước chính mình cứu vớt địa cầu vấn đề duy nhất chính là hắn ít đi một số trắng trẻo non nớt mềm mại bộ phận nhiều hơn một cái bộ phận thô thô thật dài có lúc mềm có thể cứng nhưng mà không quản người làm sao đối chúng ta cũng sẽ không tách chúng ta ra ta muốn vĩnh viễn độc thân hoặc là chỉ cùng TA kết hôn!”

Thẩm Trạch Nhiên cảm thấy được chính mình choáng váng, có thể là do phi thường thấp thỏm, đương nhiên cũng có thể đơn thuần chính là thiếu oxy.

Lão nhân nhìn chằm chằm Thẩm Trạch Nhiên hồi lâu, chậm rì rì nói: “Ồ.”

“..... Cứ như vậy thôi?” Thẩm Trạch Nhiên đầy mặt mộng bức: “Người cũng không lo lắng một chút công ty nhà chúng ta, tài sản cái gì đó sao?”

“Ta không phải đã truyền cho người sao? Muốn cùng liệt tổ liệt tông giải thích ra sao cũng là vấn đề của người, mắc mớ gì đến ta.” Thẩm chủ tịch đổi giày, tiểu tâm dục dục đem từng con từng con mèo thả ra.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha không liên quan, lão đầu, ta có con gái rồi! Tuy rằng hấn là nam thể nhưng hấn đặc biệt thần kỳ có thể mang thai còn có thể sinh con, giống như tiểu thuyết đó, ta đã kiểm tra DNA, tuyệt đối là cha con ruột!” Thẩm Trạch Nhiên hưng phấn nói.

Lão nhân ôm lấy mèo trong tay Thẩm Trạch Nhiên, dùng “Quan ái trí chướng” ánh mắt quan sát đứa con nhà mình một chút: “Người làm sao xác định Lạc Linh là do Lạc Cảnh Xuyên sinh?”

“Lạc Cảnh Xuyên nói, bọn họ có liên hệ máu mủ a?”

“Người và anh họ người cũng có liên hệ máu mủ, thì sao, là người sinh hấn hay là hấn sinh người?” Lão nhân hừ một tiếng.

“..... A được sao?” Thẩm Trạch Nhiên tròn mắt, hấn bỗng nhiên lại ý thức được một cái vấn đề khác: “Lão đầu, sao người biết là Lạc Cảnh Xuyên.”

“Bởi vì, ta đang ở đây a.” Lạc Cảnh Xuyên đứng trên hành lang lầu hai, một tay đỡ quai hàm cười, híp mắt nói.

Nửa ngày trước, Lạc Cảnh Xuyên đến đại trạch Thẩm gia.

Hấn và chị ở cô nhi viện vẫn luôn nhận giúp đỡ của Thẩm chủ tịch, sau đó dù là tiến vào công ty công tác, hay chị của hấn mang thai cũng vẫn nhận được sự trợ giúp của ông cụ. Cho nên việc bắt cóc con trai ân nhân hay chuyện của Lạc Linh, sao có khả năng vẫn luôn giấu Thẩm chủ tịch, hấn đã chuẩn bị xong tâm lý bị đánh bị rầy.

Thế nhưng, lão nhân chỉ là “Ồ” một tiếng.

Lạc Cảnh Xuyên: “.....”

“Tính cách cậu thế nào ta cũng rõ ràng, có năng lực cũng đáng tin cậy, với lại sinh hoạt của hấn cũng tốt. Ta nhìn cậu lớn lên, nếu là người khác ta có thể phải suy tính một chút, nhưng là cậu thì ta vẫn là rất yên tâm.” Lão nhân giải thích một chút, sau đó liền đem việc của mình ném cho Lạc Cảnh Xuyên, thật cao hứng mà dẫn nhóm mèo đi bệnh viện thú cưng làm đẹp.

Nhìn hai người trẻ tuổi sóng vai bước ra ngoài, lão nhân hồi lâu không mở miệng, mãi đến tận khi không

nhìn thấy bọn họ nữa, mãi đến tận lúc mơ hồ nghe được âm thanh cửa lớn đóng lại, mới chậm rãi sờ sờ con mèo trong lồng ngực.

“Bạn già, con cháu tự có phúc của con cháu, đúng không.”

Hoàn Chính văn xong

Tác giả có lời muốn nói:

Chính văn tới đây liền kết thúc, hiện dự tính chỉ có một phiên ngoại và sẽ chỉ có một cái phúc lợi kia thôi, cho nên sẽ không để nơi này.

Nếu như bỗng nhiên có phát sinh, e rằng còn có thể có cái phiên ngoại khác.

Nên viết một cái hệ liệt ngắn manh văn, tiếp theo triển khai chính là cổ sự của Lục Tiêu và anh hấn.

Thương các người ~

~ Hoàn chính văn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-nghi-qua-nhieu>